AMALIA WALDEN

Proba curajului

Traducerea şi adaptarea în limba română de NICOLETA NEAGOE

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Marea Nordului se întindea la nesfârşit sub un cer lipsit de stele, în timp ce Lisa Clark se afla la comanda unui elicopter închiriat. Când îşi aruncă privirea asupra panoului de control, văzu că era deasupra coastei belgiene.

— Totul e sincronizat, spuse ea «Stăpânului cerului», ca şi cum s-ar fi adresat unei fiinţe umane. Aşa că fii cuminte şi nu-mi crea probleme până la aterizare.

„Stăpânul cerului” fusese programat să poată coborî pe apă. Părea că totul e în regulă, dar nu poţi fi niciodată sigur de nimic. O mare zbuciumată ar putea compromite definitiv amerizarea.

— Iar asta se poate întâmpla în orice moment, spuse Lisa cu voce tare. Marea Nordului nu e liniştită nici măcar într-o asemenea noapte calmă.

Se gândi puţin la cum s-ar putea salva, dacă lucrurile nu vor merge aşa cum era prevăzut. Lovindu-şi obrazul cu palma, îşi spuse cu fermitate:

— Nu-ţi mai plânge atâta de milă! Nu-ţi poţi permite să te gândeşti la o amerizare eşuată, nici măcar la una complicată.

Îşi consultă ceasul de la mână şi-l compară cu acela de la bord pentru a vedea dacă merge bine. Mai erau zece minute până la miezul nopţii. După ce se uită la harta de zbor, îşi spuse că va ajunge la ţanc la locul stabilit. Se gândi puţin la bărbatul pe care urma să-l întâlnească în seara aceea. Îşi spuse că avea

probabil o mulţime de motive care să-l facă să-i dea întâlnire undeva pe mare într-o noapte atât de întunecată cum era aceea. Specificarea „fix la miezul nopţii” i se păru cel puţin teatrală. Furia şi supărarea pe care încercase să le ţină în frâu ieşiră la suprafaţă. Tot ce avea legătură cu această întâlnire o enerva: locul, situaţia, bărbatul în cauză. Era supărată că partenerul ei, Jake, acceptase cazul.

— Cine are nevoie de aşa ceva? spuse ea. În urmă cu o zi, viaţa i se părea simplă. totul se complicase în clipa în care un nebun îi dăduse întâlnire la miezul nopţii, pe Marea Nordului. Toate acestea se întâmplaseră deoarece un vechi prieten al lui Jake îi telefonase pentru a-i spune că e intermediarul unui actor cu greutate în lumea spectacolului. Un actor care avea nevoie de ajutorul unui detectiv particular, dar care dorea să-şi păstreze anonimatul.

Lisa, care monitoriza apelul de la un alt telefon, se înfioră la auzul cuvântului «actor». Cuvântul acesta funcţiona ca o vrajă pentru Jake. În mod obişnuit, acesta ar fi refuzat o asemenea cerere, dar lumea teatrală îl fascina. Suişurile şi coborâşurile actorilor nu-l lăsau indiferent. Farmecul şi strălucirea acestei lumi îl fascinau. Iar un caz care să-i permită să stea printre costume de epocă, tot felul de decoruri sau alături de vreun sufleor era mană cerească.

Se bucură când îl văzu că ezită, deşi ştia prea bine că avea altceva mult mai important de făcut. Urma să plece la o întrunire internaţională a detectivilor de renume. Aceasta avea loc în Maroc, iar el urma să plece a doua zi.

— Nu lucrez niciodată pentru oameni care nu-şi declină identitatea, spuse Jake.

— Îţi spun ceva iniţialele P. J? auzi la celălalt

capăt al firului.

Lisa rămase fără răsuflare. Jake îşi îndreptă privirea spre ea când rosti numele Peter Joring. îi spuse lui Jake să acopere receptorul cu mâna ca să poată vorbi neoficial.

— Nu lua acest caz, Jake! Joring are reputaţia unui bărbat foarte temperamental nu numai pe scenă, ci şi în afara ei.

Dar Jake nu luă în seamă acest avertisment. Privirea pe care i-o aruncă era aceea a unui bărbat care făcea exact ceea ce-şi dorea.

— Întâmplător, Joring e unul dintre cei mai mari actori din lumea anglo-saxonă, zise el.

Totuşi, când vorbi din nou în receptor, se bucură auzindu-l cum se eschivează să-i dea un răspuns clar.

— Lucrez deja la un caz. Nu cred că mă pot înhăma la altceva.

Se aştepta la un asemenea răspuns din partea ta, Jake. Mi-a spus că în cazul în care ne refuzi, să nu pronunţ decât un cuvânt.

— Pronunţă-l!

— Maroc.

Jake tăcu puţin, dar Lisa ştia care va fi răspunsul.

— Bine, zise el. Nu mă pot ocupa de asta, dar am s-o trimit pe partenera mea. Spune ora şi locul. Se va ocupa ea de cercetările preliminare.

«Uite că am ajuns!» îşi spuse Lisa în sinea ei. În timp ce se pregătea de amerizare, îşi aminti cu plăcere de faptul că avusese atunci ultimul cuvânt.

— Bineînţeles că n-ai făcut-o pentru Joring, îi spuse ea, ci pentru că a amintit de Maroc. Te duci acolo pentru că ai primit ordine secrete. Evident, nu sunt excluse încurcăturile. Doar nu vrei să înghit explicaţia pe care mi-ai dat-o, Jake Jefferson? Ai luat acest caz pentru că eşti un actor ratat. Nu uita ce-ţi

spun, prietene, actorul ăsta mare, nimic de zis, o să ne facă o mulţime de probleme.

Făcu ultimele verificări înainte de amerizare. Panoul de la bord îi arăta că indicatorul vitezei aerului şi giroscopul de direcţie erau stabile. La fel şi aparatul de măsurat presiunea. Indicatorul de măsurare a temperaturii îi arăta că se apropia de Flandra. În clipa aceea, avionul era situat chiar deasupra locului marcat cu x pe harta ei de zbor. După amerizare, în orice clipă «Stăpânul Cerului” putea fi localizat, dar nu se aştepta ca întâlnirea să dureze mult. Până când vreunul din paznici va raporta amerizarea unui elicopter, ea îşi va fi terminat treaba şi va fi plecat.

Trase de câteva ori aer adânc în piept, opri motorul şi se lăsă în jos pentru a elimina orice alt zgomot. Tăcerea era deplină. «Stăpânul Cerului» se scufundă în beznă. Lisa ciuli urechile şi auzi cum un crucişător se plimbă în jurul elicopterului. «Aceasta e persoana de contact» îşi spuse în sinea ei. «E, fără îndoială, un angajat care ne va duce la marele bărbat în carne şi oase. Hai să vedem ce e aşa de urgent de făcut în Maroc, încât să fim nevoiţi să amerizăm aici într-o noapte fără stele».

Lisa sări pe scăriţa de funie care era agăţată deasupra bărcii de pescuit. Crucişătorul pentru care venise părea că se îndepărtează. Stătu ceva timp în barcă, încercând să se orienteze. Se aşteptase la altceva. În cel mai rău caz, la un iaht lucios şi lung. Ambarcaţiunea la bordul căreia se afla era, într-adevăr, un vas de pescari. Mirosea numai a peşte.

— E cineva aici? întrebă ea.

Drept răspuns, i se puse o lanternă în ochi. La impactul cu lumina, Lisa clipi.

— Hei! Stinge chestia aia!

Persoana care ţinea lanterna în mână făcu

întocmai. În întunericul care se înstăpâni din nou, se auzi un hohot de râs. După aceea, o voce spuse:

— Îmi cer mii de scuze pentru că te-am speriat, domnişoară Clark. Urmează-mă, te rog! adăugă vocea.

Deşi rostise atât de puţine cuvinte, Lisa recunoscu imediat vocea. Nu exista de cât una pe lume cu o asemenea frazare. Bâjbâi prin întuneric după voce. Dintr-odată, o cascadă de lumină se revarsă în întuneric. Se îndreptă spre ceea ce părea a fi camera de comandă a unei vechi ambarcaţiuni de pescuit. Chiar şi acolo, bărbatul nu renunţase la apucăturile sale de actor. Încăperea era luminată de parc-ar fi fost o scenă. Dincolo de înfăţişarea ei oarecum bătrânicioasă, cabina era bine echipată. Avea radar, detector de unde radio, radiotelefon, un sondor de adâncime, haine pentru uscat şi pentru mare.

Lisa privi în jur, pentru a-l zări pe Peter Joring. Când îl văzu în cele din urmă, înălţimea lui medie o surprinse. Pe scenă sau pe ecran părea foarte înalt, de cel puţin 1, 80 metri. Mai întâlnise până atunci actori şi actriţe în carne şi oase şi avusese chiar ocazia să-i fotografieze. De aceeaş, nu fu şocată de faptul că era mult mai bătrân decât pe scenă. Fruntea îi era brăzdată de riduri, dar felul în care era îmbrăcat îi dădea un aer de nonşalanţă tinerească. Mâinile păreau a fi cele ale unui om tânăr. Erau pline de forţă şi de vigoare. îi prinse mâna dreaptă şi o ţinu între ale sale mai mult decât era necesar. Strângerea lui de mână era fermă şi de-a dreptul electrizantă.

— Foarte, foarte frumos din partea dumitale că ai venit până aici, domnişoară Clark! Apreciez gestul dumitale, spuse el.

Faptul că era conştient de propriul farmec, o făcu pe Lisa să-i răspundă cu asprime, aproape nepoliticos.

— Nu prea am avut de ales.

Partenerul meu are o slăbiciune pentru actori. Eu consider această profesie ca pe oricare alta. E un mijloc de a-ţi câştiga existenţa. Actorii sunt oameni obişnuiţi. Numai pentru statui se construiesc piedestaluri.

Bărbatul din faţa ei era de un calm imperturbabil.

— Că tot veni vorba, oare toţi detectivii vorbesc la fel de deschis ca dumneata? Ştii, sunt nevoit să recunosc că eşti primul detectiv pe care-l întâlnesc în carne şi oase.

Lisa făcu o grimasă şi spuse:

— Punct ochit, punct lovit! Vă mulţumesc că aţi făcut prezentările într-un mod atât de abil.

Totuşi, nu-l privea cu ochii unui detectiv, ci cu aceia ai unei femei.

«Haide, Lisa, nu-l lăsa să-ţi întunece judecata cu farmecul lui.»

Încercă să iasă din această situaţie delicată adoptând un aer de solicitudine profesională.

— Ce problemă aveţi? întrebă ea.

Felul direct în care-i fu pusă această întrebare, îl făcu pe bărbatul din faţa ei să i se mărească ochii de uimire. După aceea, îşi compuse un zâmbet fermecător.

— N-a fost frumos din părea mea că m-am holbat la dumneata. Problema e că mă aşteptam să mă întâlnesc cu altcineva, nu atât de tânăr şi de feminin.

— Detectivii se pot uşor metamorfoza.

— Iartă-mă, dar eu aveam în minte o imagine stereotipă: o fostă poliţistă scorţoasă care să ştie karate, judo… ceva de genul ăsta.

Lisa îl măsură din priviri. Era neîncrezătoare. Avea un trecut cât se poate de previzibil: era una din cele mai mari celebrităţi din lumea spectacolului. Dar

bărbatul din spatele acestei celebrităţi avea un farmec irezistibil. Putea să se servească de el în orice situaţie.

În meseria ei, una din primele reguli pe care le învăţai era să nu consideri nimic de la sine înţeles. A doua era să nu ai încredere în nimeni.

De aceea, se grăbi să rupă vraja cu care acesta încerca s-o învăluie, spunând:

— În elicopterul pe care l-am pilotat, am băut nişte cafea. Neagră, tare şi fierbinte.

— Vrei ceva de mâncare? Un sandviş, poate?

— Mai degrabă, ceva dulce.

Bărbatul aduse o cutie cu biscuiţi. Se aşeză pe o canapea de piele şi începu să mănânce, neslăbindu-l din ochi. I se părea că omul acesta se simte ca peştele în apă în orice situaţie.

— Te simţi mai bine? întrebă el.

Ea încuviinţă.

— Atunci, reluă el, cred că putem trece la afaceri.

Farmecul de care dăduse dovadă până atunci se transformă în vigilenţă.

— E prea devreme să vorbim despre onorariu? întrebă el.

— Aş vrea, mai întâi, să ştiu la ce vă gândiţi, şi abia apoi putem să discutăm şi despre bani.

— Mă gândesc la această domnişoară, spuse el, deschizând o casetă din care scoase două fotografii. Într-una din ele apărea o fată îmbrăcată băieţeşte, iar în cealaltă, aceeaşi fată era îmbrăcată cu o bluză în stil rustic. Fata era înaltă şi mlădioasă. Părul blond îi cădea pe spate şi-i ajungea până la talie. Era de o frumuseţe răpitoare, dar privirea ei trăda o mare spaimă.

— Cine e? întrebă Lisa.

— Fiica mea vitregă. M-am căsătorit cu mama ei

pe când era era de-o şchioapă. Am îndrăgit-o imediat, eu neavând niciun copil natural.

Afecţiunea care ne lega era profundă şi sinceră. Am sperat s-o pot adopta, dar n-am reuşit.

— Cum o cheamă?

— Numele ei adevărat e Linda Demarest. Dar are un adevărat talent în a-şi schimba identitatea. Nu ştiu cum o mai cheamă acum.

Spunând acestea, se duse în cealaltă parte a cabinei, ca şi cum ar fi vrut să ridice o cortină între ei doi.

— Am avut mereu probleme cu ea, chiar dacă am ţinut mult la ea.

— Adică?

Bărbatul ridică din umeri.

— Păi… intra mereu în bucluc. Şi asta pentru că aproape niciodată nu se găsea nimeni care să se ocupe de ea.

— Nici măcar dumneata? în ciuda afecţiunii pe care i-o porţi?

— Eu nici atât. Oamenii care practică profesia pe care o practic eu sunt nişte mari egoişti. Foarte târziu ne dăm seama că preţul pe care l-am plătit e însăşi viaţa. Ne pierdem prietenii, cunoştinţele…

Lisa îl privi cu atenţie. Nu putea să-l aprobe, dar simţea că spune adevărul. Atât privirea, cât şi vocea lui exprimau o anume durere.

— Dar mama ei?

— Am uitat să-ţi spun că a murit când Linda avea şase ani. Am trimis-o la cele mai bune şcoli. A crescut prin internate. A avut probleme la toate şcolile prin care a trecut.

— Ce fel de probleme?

— Era o «fugară», adică un copil mereu pe picior de plecare. O tot aduceau înapoi, dar ea fugea din

nou. Crede-mă, era îngrozitor. Când a intrat la liceu, o perioadă scurtă de timp părea că se mai potolise. Dar a luat-o iar de la capăt. Ştii cum e la vârsta asta: locuiesc mai mulţi în aceeaşi cameră şi experimentează tot felul de lucruri. Ca de exemplu, droguri.

Lisa dădu semne de nerăbdare. Se ridică şi spuse:

— Sunt detectiv particular, nu psiholog. Nu e treaba mea să-i împac pe oamenii care s-au certat.

— Nu e vorba numai de asta. Mă tem că viaţa ei e în pericol.

— Nu vi se pare că e cam târziu să vă gândiţi la asta? Dacă a fost mereu o «fugară», cred că v-aţi obişnuit cu această stare de fapt.

— Nu e vorba numai de asta, repetă el.

— Domnule Joring, mă străduiesc din răsputeri să înţeleg. Până acum, n-am auzit decât lucruri banale, lucruri pe care le-aş fi putut auzi în cancelaria oricărui liceu. Cred că nu v-aţi adresat persoanei potrivite. Dumneavoastră, cei din lumea spectacolului, credeţi că problemele pe care le aveţi în viaţa de toate zilele sunt adevărate drame. La o adică, devin centrul universului. Aveţi un asemenea talent de a strica relaţiile cu ceilalţi, încât nu mai puteţi îndrepta nimic. Şi atunci, apelaţi la oricine credeţi că vă poate ajuta sau e doritor să o facă. Îmi pare rău, dar nici eu, nici partenerul meu nu avem timp să ne ocupăm de crizele de personalitate ale unei odrasle de celebritate, numai pentru că aceasta are brusc o mustrare de conştiinţă.

Felul acesta direct de a pune problema îi aduse rezultatele scontate.

— Bine. Îţi spun despre ce e vorba. Cât se poate de scurt.

— E deja mult mai bine, spuse ea.

— Am primit un telefon de la fiica mea vitregă chiar în ziua în care îl contactam pe prietenul care a luat legătura cu partenerul tău. Am avut o conversaţie foarte ciudată cu ea.

— În ce sens?

— Întotdeauna a fost o zăpăcită, dar de data asta mi s-a părut că e foarte speriată şi că avea mare nevoie de ajutor.

— Ce fel de ajutor?

— Protecţie pentru propria ei viaţă. Spunea că e urmărită de cineva. «Au ajuns la mine» mi-a spus. «N-am să mai scap de ei.» Mi-a spus că sunase să-şi ia rămas-bun, pentru că s-ar putea să nu mai aud de ea. Spunea că mă iubeşte şi că mă sunase pentru a-mi spune cât de mult însemnam pentru ea.

Mi-am dat seama că trebuie să aflu neapărat unde e. N-a vrut să-mi spună, dar am insistat. Până la urmă, mi-a spus că e în Maroc. Asta m-a pus pe gânduri. Ştiam că hoinăreşte prin Europa cu o bandă de hippioţi.

— Nu credeţi că încerca să facă din ţânţar armăsar, să prezinte lucrurile într-un mod mult mai dramatic decât era cazul?

— E logic ceea ce spui. Numai că nu-i stă în fire. Nu şi-a plâns niciodată de milă. Cred că de aici îi vin toate problemele. A fugit mereu, dar n-a cerut niciodată ajutorul nimănui. A ţinut totul în ea. Întotdeauna. Cândva, mi-a spus un lucru tare ciudat.

— Ce v-a spus?

— Mi-a spus: «Tată, am un ţipăt înăuntrul meu. îl aud cum vrea să iasă la suprafaţă. E ţipătul meu şi numai al meu. Sunt singura care-l aude».

O tăcere apăsătoare se lăsă în cabină.

— Dacă e în pericol, aş vrea s-o ajutaţi.

— Trebuie mai întâi s-o găsim.

— Da, da.

— De ce aţi apelat la noi? De ce v-aţi adresat echipei Jefferson-Clark?

Bărbatul se lovi cu palma peste frunte, ca şi cum uitase să spună ceva important şi acum îşi adusese aminte.

— Ce prost sunt! Ar fi trebuit să-ţi spun. A amintit numele partenerului tău.

— Fiica dumneavoastră vitregă a amintit numele lui Jake Jefferson?

— Da, când mi-a telefonat din Africa de Nord.

Lisa începea din nou să dea semne de nerăbdare.

— Uite ce e, domnule Joring.

Te-am crezut când mi-ai vorbit despre problemele emoţionale ale fiicei dumitale vitrege, dar că ar fi sunat pentru a-l chema în ajutor pe Jake Jefferson, mi se pare culmea.

— N-a spus că l-ar fi chemat s-o ajute.

— Atunci, ce-a spus?

Acesta tăcu puţin, ca şi cum ar fi făcut un efort pentru a-şi aminti. Într-un târziu, spuse:

— Cred că a spus ceva de genul: «Nu sunt numai eu implicată. E şi un detectiv particular foarte cunoscut, unul pe care-l cheamă Jake Jefferson. Nu peste mult timp va veni în Maroc, iar când va ajunge, vor face totul pentru a-l elimina». A închis înainte de a mai avea timp să-i pun vreo întrebare.

În Maroc era şase dimineaţa când Lisa sună la hotelul Rabat-Hilton. În timp ce aştepta să i se facă legătura din centrală cu camera partenerului ei, plănuia cum să-l întâmpine. Conchise că soluţia cea mai bună era o formulă de genul: «Bună, frumosule, cum e viaţa de noapte în Medina?» Telefonul sună o bună bucată de vreme, dar nimeni nu catadicsi să răspundă. În cele din urmă, persoana care făcuse

legătura din centrală spuse:

— Domnul Jefferson nu răspunde.

— Trebuie să răspundă, spuse Lisa. Mai încercaţi!

Se simţea istovită după întâlnirea pe care o avusese cu Peter Joring pe mare. Persoana din centrală formă încă o dată numărul. Lisa se aştepta să audă vocea aspră a partenerului ei. În schimb, auzi din nou vocea centralistei.

— Domnul Jefferson nu răspunde.

— Mai încercaţi, spuse Lisa, pe un ton poruncitor. Sunteţi sigură că aţi format bine numărul?

— Da, doamnă. Aşteptaţi o clipă, vă rog.

După un răstimp, altcineva îi răspunse la telefon. Cineva care vorbea cu accent străin, dar care fusese educat în Marea Britanie.

— La telefon e secretara. Aveţi vreo problemă?

— Încerc s-o conving pe centralistă să verifice dacă a sunat la camera lui Jake Jefferson venit din S.U.A. E înregistrat la dumneavoastră.

— Am verificat, doamnă. Numărul a fost format cum trebuie, dar persoana respectivă tot nu răspunde.

— Uitaţi cum stau lucrurile. Domnul Jefferson aşteaptă acest telefon. E un telefon dinainte stabilit. Aţi înţeles? Sunt asociata lui şi aşteaptă să-l sun chiar la această oră. Mi-a spus că va sta expres pentru acest telefon în cameră.

— Da, doamnă, înţelegem, dar nu răspunde.

— Atunci, aţi sunat la altă persoană cu acelaşi nume, sau la altă cameră. De unde să ştiu eu?

— Nu încape nicio îndoială că am sunat unde trebuia.

— Puteţi să trimiteţi pe cineva la el? Să sune sau să vadă ce se întâmplă?

— E o cerere neobişnuită.

— Ştiu, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu mă refuzaţi!

O veşnicie parcă se scurse până auzi o altă voce la celălalt capăt al firului. O voce rece, impersonală, care aparţinea unui membru al personalului de securitate, îi spuse:

— La cererea dumneavoastră, camera domnului Jefferson a fost cercetată. E goală. De fapt, n-a dormit acolo.

— A predat cheile de la cameră?

— Nu, echipamentul e încă înăuntru.

Lisa mai puse o ultimă întrebare, deşi ştia care va fi răspunsul.

— Numele meu e Lisa Clark. Aş vrea să ştiu dacă domnul Jefferson a lăsat vreun mesaj pentru mine.

— Nu, doamnă Clark, n-a lăsat niciun mesaj. Nimic.

Puse telefonul în furcă. Era de-a dreptul şocată. îi veniră în minte frânturi din frazele pe care ar fi vrut să i le spună lui Jake despre întâlnirea de pe Marea Nordului, despre felul în care Peter Joring încerca să fabrice un caz din faptul că fiica lui îşi plângea de milă.

Ce prostie că Jake Jefferson se lăsase prins într-o asemenea poveste! Să pleci pe urmele unei adolescente delincvente. Ce glumă proastă! Aşa i se părea în urmă cu zece minute.

Lisa se înfioră. După ce ateriză, se duse glonţ la prima cabină telefonică pe care o întâlni, pentru a vorbi cu Jake. Nici măcar nu-şi dăduse jos echipamentul de zbor. Afară era o ceţă deasă. Dintr-odată, totul îi deveni limpede. Văzul, auzul, mirosul, toate simţurile i se ascuţiseră.

Parcă i se luase o ceaţă de pe ochi. Iar realitatea i se înfăţişa aşa cum era: înspăimântătoare. Ultima

persoană cu care vorbise la telefon era din aceeaşi breaslă ca şi ea. Îţi dai seama imediat când ai de-a face cu unul de-al tău. Ultimele cuvinte rostite de bărbat erau ca un semnal de alarmă pentru Lisa:

— Niciun mesaj. Nimic.

Dar nu asta o îngrozea. Oare ce-i hrănea teama care o cuprinsese?

Peste câteva clipe, îşi aminti. Când l-a întrebat dacă Jake a predat camera, acesta a spus:

— Nu, echipamentul lui e încă în cameră.

Poate că era una din acele scăpări care apar atunci când vorbeşti o limbă străină… Lisa dădu glas propriilor temeri: „de unde vin eu, acest cuvânt e folosit, de obicei, în cazul unei persoane moarte».

Capitolul 2

Lisa aruncă o privire pe fereastra camerei 707 şi îşi vârî mâna în rucsacul pe care-l ţinea pe umăr pentru a vedea dacă plicul subţire în care era o telegramă de la Jake mai era acolo. Drumul cu avionul de la Londra i se păruse interminabil, mai ales pentru că făcuseră o escală la Lisabona. Plicul acela subţire o făcu să nu-şi piardă speranţa. De un lucru era sigură: Jake trăia.

În avion, Lisa se gândi că dacă trebuia să definească într-un singur cuvânt întâmplările prin care trecea acesta nu putea fi decât «bulversante». Dispariţia lui Jake o dăduse peste cap. Nu-i stătea în fire să facă aşa ceva. Era un om serios şi responsabil. O persoană pe care te puteai baza. Avea şi el, ca oricare alt om, defectele lui. Era autoritar, încăpăţânat, uneori vanitos. I se mai întâmpla să se înşele. Cu toate acestea, nu se întâmplase niciodată să o lase de izbeliște. Faptul că se purtase părinteşte cu ea de la moartea tatălui ei, fotograf, nu era puţin lucru. îi era mentor şi partener într-una din cele mai

renumite agenţii de detectivi particulari din lume.

Habar n-avea ce ar fi făcut dacă n-ar fi aşteptat-o această telegramă la hotelul din Londra. Ştia bine că n-ar fi apelat niciodată la vreunul din canalele pe care le-ar putea folosi un turist american dacă i-ar fi dispărut un prieten. Nu s-ar fi dus la consulatul S.U.A. sau la Scotland Yard, la fel cum n-ar fi luat legătura cu Interpolul. Jake şi Lisa nu erau spioni, dar lucrau sub acoperire. Era o muncă situată la graniţa dintre legal şi ilegal şi care prezenta aceleaşi neajunsuri ca şi acelea ale unor agenţi aflaţi în misiune în străinătate.

Când citi telegrama de la Jake, Lisa se simţi uşurată. Dacă n-ar fi semnat-o cu porecla pe care şi-o acorda singur în glumă, «Simon Legree», poate că ar fi privit-o cu mai multă suspiciune. Însă mesajul din telegramă o tulburase: «Ia imediat avionul spre Rabat, via Lisabona. Un prieten te va aştepta la aeroport”. În afară de faptul că-i dădea siguranţa că Jake e în viaţă, mesajul i se părea ciudat. Mai întâi, de ce i-a ordonat să zboare via Lisabona, de vreme ce avea bilete pentru Rabat via Paris, unde legăturile sunt mai frecvente şi directe. Era evident că voia s-o facă să evite Franţa. De ce? La fel, nu înţelegea ce voia să spună cu acel: „Un prieten te va aştepta la aeroport”. Fără doar şi poate că prietenul nu era Jake. Dacă s-ar fi prezentat chiar el la întâlnire, mesajul ar fi sunat: «ne vom întâlni».

De ce toate astea?

Vocea stewardesei îi întrerupse şirul gândurilor. Aceasta dădea obişnuitele instrucţiuni de aterizare în mai multe limbi. Lisa îşi plecă privirea asupra clădirilor albe din Rabat. În timp ce cobora din avion, se întreba cine putea fi prietenul care o va aştepta. Din fericire, nu trebui să aştepte mult până să afle răspunsul. Tocmai traversa pista de aterizare

întrebându-se cum o va recunoaşte un necunoscut din mulţimea aceea de oameni, când îşi auzi numele.

— Lisa! Lisa Clark!

Vocea venea dinspre grupul de oameni de presă şi de oficiali cărora li se permitea intrarea în spaţiul consacrat călătorilor pentru a aştepta venirea vreunei celebrităţi. Se întoarse.

Un bărbat înalt şi blond ieşi din mulţime şi se îndreptă spre ea.

Îşi dădu seama că-l cunoştea, dar nu ştia de unde să-l ia. Avu un sentiment de déjà vu, ca atunci când te încrucişezi cu cineva pe stradă şi ai sentimentul că l-ai mai întâlnit undeva.

— Sunt Gary Mitchell. Ştii care Gary Mitchell.

Cum ea părea să nu-şi dea seama despre cine e vorba, bărbatul adăugă:

— Pe tatăl meu îl cheamă Henry Mitchell, şi e editor.

— Aşadar, tu eşti prietenul! spuse ea cu uşurare.

— Sper că nu eşti dezamăgită.

— Cred că nu s-a inventat încă un cuvânt care să exprime întocmai ceea ce simt acum. Mă aşteptam să fiu bătută pe umăr de un bărbat arab acoperit cu o glugă şi dau peste un prieten din copilărie.

Încercă să rostească aceste cuvinte pe un ton cât mai firesc. Pe de o parte, pentru că văzuse că unii oameni se uitau la ei plini de curiozitate, iar pe de altă parte, pentru că încerca să-şi limpezească gândurile. Îşi aminti de parcă s-ar fi întâmplat ieri că ultima dată când a stat faţă în faţă cu Gary Mitchell a fost cu mult timp în urmă, într-o vară. Cât să fi avut pe atunci? Şaisprezece ani? Poate şaptesprezece? Vara aceea a rămas întipărită în mintea ei ca o vară sălbatică, deoarece atunci îşi dăduse seama de farmecul pe care-l exercita asupra băieţilor. Gary Mitchell făcea

figură aparte printre aceştia, deoarece era mai retras. La serile dansante stătea întotdeauna pe margine sau o privea de pe vaporul tatălui lui. Părea mai matur decât ceilalţi, deşi erau de aceeaşi vârstă. Avea, cum se spune, şcoala vieţii de vreme ce îl urmase pe tatăl lui peste tot. Lucrase ca ziarist, se dusese în locurile cele mai fierbinţi ale planetei ca reporter în căutare de subiecte, unele din ele periculoase şi neplăcute.

În acea «vară sălbatică» nu se gândise prea mult la Gary până în seara de dinaintea întoarcerii la şcoală. În seara cu pricina, se certase cu prietenul ei şi se dusese să se liniştească pe dig, stând cu faţa în bătaia luminii lunii. Era plină de furie şi de temeri. Gary se apropiase de ea şi o atinsese. Ea îşi întorsese faţa şi-l privise, aşa cum se întâmpla şi acum. Îşi aminti. Îşi aminti felul în care o luase în braţe şi de senzaţia de bine pe care o avusese în acele momente. Cuvintele lui o îmbărbătaseră.

— Nu plânge, îi spusese el, durerea aceasta va trece şi, într-o bună zi, te vei îndrăgosti cu adevărat.

După acel moment, nu se mai întâlniră decât o dată, pe vremea când el îşi satisfăcea stagiul militar. Asta se petrecuse în timpul unui bal. Gary stătea, ca de obicei, pe margine şi o privea. Nu o invitase la dans, dar îşi ridicase mâna pentru câteva clipe în foaierul plin de oameni, când toţi îşi urau «La mulţi ani!» şi îşi luau rămas bun. Nu rostise un cuvânt, de-abia dacă o privise în ochi, apoi plecase.

După aceea, îi pierduse urma. Auzise că devenise agent secret, că fusese pe teatrele de luptă în calitate de corespondent străin, că fusese rănit de vreo două ori şi că scăpase ca prin minune. Lucruri de genul ăsta. Iar acum, stătea în faţa ei. Un bărbat în plină maturitate, mai înalt, la fel de serios şi de chipeş. Faţa lui exprima hotărâre, iar privirea siguranţă.

— Vino, spuse el. Hai să luăm bagajele. Ne aşteaptă o maşină.

— Aş vrea să mănânc ceva şi să beau o ceaşcă de cafea.

— Dacă vrei să bei un ceai de mentă foarte bun, ştiu un loc liniştit. Nu e deloc aglomerat. Avem unele lucruri de discutat.

— Ce lucruri?

— Lucruri importante şi serioase.

— E vorba de Jake, nu-i aşa? S-a întâmplat ceva!

— Să mergem! mai întâi mâncăm, după aceea vorbim.

— Cred că te întrebi ce caut aici. Am venit în urmă cu vreo lună, pentru a strânge material în vederea scrierii unei cărţi. Ştii că scriam articole, nu?

Lisa încuviinţă.

— Orice ziarist are un vis, continuă el. Să scriu o carte e pentru mine marea provocare.

— De ce ai ales Marocul?

— Din motive pur sentimentale. E vorba de un fel de nostalgie a tatălui meu, pe care mi-a transmis-o şi mie. Mi-am petrecut copilăria legănat de poveştile pe care mi le spunea despre isprăvile lui în baza militară americană de la Marrakech.

Lisa puse paharul gol pe masă şi zise:

— Dacă nu-mi vorbeşti despre Jake Jefferson, am să mă ridic şi am să plec.

Bărbatul scoase un ziar din buzunar. Era un ziar scris în engleză, dar tipărit în Franţa. Pe una din paginile din mijloc era un articol nu mai mare de un paragraf, al cărui titlu foarte scurt: «Detectiv american – Lovitură mortală?»

Lisa îl citi cu repeziciune. Concluzia pe care puteai s-o tragi din articol era că un detectiv particular american fusese găsit mort în Medina,

vechiul cartier al Rabatului. Se găsiseră urme de violenţă, dar articolul nu preciza de ce gen.

Lisa simţi cum o trec fiorii. Cu toate acestea, spuse cu înflăcărare:

— Jake trăieşte. Am primit o telegramă de la el. Sau e un fals?

— Trăieşte. Telegrama e scrisă chiar de el. Articolul e o născocire.

— Dar de ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar vrea cineva să facă aşa ceva? Să născocească o poveste despre un mort care, de fapt, e viu.

— Pentru că aşa se aşteptau să fie. După câte se pare, ştirea a fost dată înainte ca planul să fie pus în aplicare.

— Să înţeleg că Jake e rănit?

Gary îi ocoli privirea şi după un răstimp spuse:

— Da. E într-o stare foarte gravă. Dar va trece şi peste asta.

— Ce s-a întâmplat? Cine a făcut asta?

— Trei bărbaţi.

— O bătaie?

El încuviinţă.

— Spune-mi cum s-au petrecut lucrurile.

— Nu prea ştiu cum să fac să nu fii prea şocată. Nu prea s-ar cuveni să-ţi spun asta.

— Am să rezist.

— Urma să luăm cina împreună la unul dintre prietenii tatălui meu, un marocan înstărit pe care tata l-a cunoscut în timpul războiului.

— Jake ştia că eşti în Rabat? Nu mi-a pomenit nimic de tine.

— Poate că s-a gândit că nu e important.

— Mai degrabă s-a gândit că e foarte important şi a preferat să ţină totul secret. Un poliţist îşi păstrează reflexele şi după ce nu mai profesează.

Consideră că asupra anumitor lucruri trebuie să păstrezi tăcerea. Ce fel de întâlnire era aceea care urma să aibă loc în casa acelui marocan înstărit?

— Habar n-aveam. Jake m-a sunat cu câteva săptămâni în urmă, când a aflat că voi veni aici. El şi tatăl meu îl cunoşteau pe acest om din război. îl cheamă Akbar Youssef. Nu e numai foarte înstărit, ci şi foarte influent. O fiinţă foarte ciudată. Stă cu familia într-una din cele mai mari clădiri din Medina. De afară, clădirea nu pare cine ştie ce, dar dacă intri înăuntru, dai peste un adevărat muzeu.

— Vorbeşte-mi despre petrecerea din acea seară!

— Părea o simplă întrunire familială. Erau membrii familiei lui Youssef, Jake pe post de invitat de onoare, iar eu ca înlocuitor al fratelui meu.

— Continuă!

— La început, totul a decurs normal, fără complicaţii. M-am întâlnit cu Jake la hotel, aşa cum stabilisem. Am sosit puţin mai devreme la întâlnire. Când a coborât în hol, mi s-a părut că îl preocupă ceva.

— Deranjat, îngrijorat poate?

— Nu. Pur şi simplu îngândurat. Prietenul nostru Akbar Youssef a insistat să trimită o maşină să ne ia. Am fost surprins de faptul că a ajuns la timp, deoarece marocanii sunt cunoscuţi pentru faptul că lovesc ceasul cu pumnul şi-l strică.

— Ţi s-a părut ceva suspect în timpul călătoriei?

— Şoferul era nervos. Sau aşa mi s-a părut mie. Se tot uita în oglinda retrovizoare.

— Când e urmărit, Jake obişnuieşte să facă un gest anume.

— Care e acesta?

— Îşi pune pălăria pe creştetul capului. Cred că e un gest reflex. Altă dată, şi-o trage pe ochi. Când şi-o

pune pe creştetul capului, îmi dau seama că în clipa aceea cineva îl urmăreşte.

— N-a făcut niciunul din aceste gesturi. De fapt, părea foarte relaxat. Toată seara fusese vesel. Părea fără griji şi a fost chiar sufletul petrecerii. A fost o masă îmbelşugată, cu pui făcut în sos, cartofi prăjiţi asezonaţi cu mirodenii şi multe alte bunătăţi. Am mâncat aşa cum mănâncă marocanii: fără tacâmuri. Bătrânul Youssef e un tradiţionalist şi a insistat să mâncăm servindu-ne de cele trei degete ale mâinii drepte, ca şi ceilalţi membri ai familiei. Jake s-a descurcat de minune. Eu eram foarte stângaci, iar cei din familie au râs de mine, dar m-au îndemnat să continui.

— Cât de mare era familia?

— Soţia, doi băieţi mai mici şi două fete mai mari decât băieţii. Două frumuseţi cu ochi albaştri pe care le chemau Aysha şi Zuhra. Păreau o familie fericită.

— Nu s-a întâmplat nimic, nici măcar un incident minor care să ne dea un indiciu despre ce s-a întâmplat mai târziu?

— Un singur lucru s-a întâmplat, poate lipsit de importanţă, nu ştiu. După ce am băut ceaiul de mentă, ca la un semnal fetele s-au apropiat de mine pentru a-mi distrage atenţia în timp ce Youssef şi Jake s-au ridicat şi s-au dus în cealaltă parte a încăperii. Era o încăpere imensă, de dimensiunea unei săli de bal, plină cu antichităţi, carpete groase şi mobilier cu fel de fel de sertare. Jake şi gazda noastră s-au aşezat la un pahar de vorbă în cealaltă parte. Am încercat să mă apropii de ei, prefăcându-mă interesat de antichităţi şi l-am văzut pe Akbar Youssef întinzându-i ceva mic lui Jake. Părea a fi o bucată împăturită de hârtie. Jake a strecurat-o în buzunar. Repede. Nu prea puteam să fiu foarte atent, ţinând seama de

persoanele care mă înconjurau. Oricum, asta-i tot ce s-a întâmplat.

— Până la bătaie. Povesteşte-mi cum s-a întâmplat.

— Jake a plecat mai devreme. Mi s-a părut ciudat lucrul acesta, deoarece n-a pomenit nimic de asta. Am vrut să plec cu el. Nu numai că m-a silit să rămân, ci tonul pe care mi-a vorbit era poruncitor. Iar eu am priceput mesajul şi am făcut întocmai.

— A plecat cu acelaşi şofer?

— Nici n-a vrut să audă de aşa ceva. A refuzat în mod categoric oferta. Poate că avea unele suspiciuni în privinţa şoferului. Akbar Youssef era supărat şi spunea că e foarte greu să mai găseşti un taxi la ora aceea târzie în noapte. Jake i-a răspuns că nu trebuie să-şi facă griji, deoarece va găsi el un taxi.

Dintr-odată, Gary se ridică în picioare şi se lovi cu palma pe frunte:

— Bine că mi-am amintit! Când Jake se pregătea să plece, eu stăteam la uşă. L-am văzut cum şi-a dat pălăria foarte pe spate.

— Evident. Jake simte imediat dacă e urmărit. Continuă!

— Cam după vreo oră, mă pregăteam să plec. S-a auzit atunci un ţipăt pătrunzător din spatele casei, din curtea din spate. Era unul dintre servitori. îl găsise pe Jake. Nu cred că pot descrie în cuvinte starea în care se afla în clipa în care ne-am dus la el. E de-ajuns să-ţi spun că m-am bucurat foarte tare când am văzut că mai respiră.

Lisa îşi plecă privirea. Avu nevoie de ceva timp pentru a putea vorbi din nou.

— E ciudat că i s-a ţinut calea tocmai când ieşea din casa lui Youssuf.

— Nu s-a întâmplat aşa. De fapt, a luat-o pe

malul râului Regreg, şi probabil acolo a fost atacat. Pesemne că cei trei bărbaţi mascaţi au fost surprinşi de cineva înainte de a-şi fi terminat treaba şi de a-l fi arunat în apă. Probabil că au plecat crezând că l-au omorât, ceea ce, din fericire, nu s-a întâmplat. Jake e un om foarte puternic, are în el ceva din forţa unui taur. Probabil că s-a întors aproape pierzându-şi cunoştinţa, târându-se până în curtea casei lui Akbar.

— În ce spital e Jake?

— În niciunul.

Lisa îl privi, nevenindu-i să creadă.

— E la Akbar Youssef. Au transformat un întreg etaj în spital. Ţi-am spus că acest bărbat e foarte înstărit şi foarte puternic. Are o mulţime de prieteni sus-puşi. Unul dintre ei e cel mai renumit medic neurolog din Africa de Nord.

— Ce are Jake?

Gary făcu o scurtă pauză.

— Nu sunt medic. Lucrurile de genul ăsta mă depăşesc, dar din câte am putut să-mi dau seama e vorba de o paralizie. I-a atacat sistemul nervos. Îşi pierde mai tot timpul cunoştinţa, uneori total, alteori parţial. Apoi are perioade scurte de luciditate. Controlul muscular, cele cinci simţuri şi vorbirea i-au fost alterate. O să depăşească acest moment, medicii sunt siguri de asta. Mai ales după ce au discutat şi au stabilit ce trebuie făcut.

— Adică?

— Îl duc pe Jake pe Rivieră.

— Pentru ce Dumnezeu ar face asta?

— E un specialist aproape de Nisa. Conduce un sanatoriu în care tratează oameni cu probleme de acest gen. E un loc izolat. Nu există vizitatori.

— Nu vreau să fie mutat. Vreau să stea într-un loc în care să-l pot vizita pentru a vedea ce se

întâmplă.

— Vrei să trăiască, nu-i aşa?

Lisa se ridică şi spuse:

— Vreau să-l văd pe Jake înainte de a-l muta.

— Ţi-am spus că nu e conştient. Nu recunoaşte pe nimeni.

— N-are importanţă. Trebuie să-l văd.

În acel moment al zilei, traficul în Medina era aproape inexistent, întrucât oamenii locului erau la masă. Gary o conduse pe Lisa printr-un coridor întunecos, după care intrară într-o încăpere scăldată în lumină. Gary sună de trei ori până apăru un băiat de la bucătărie. Avea vreo şaisprezece ani şi era îmbrăcat cu nişte pantaloni largi de culoare albastră şi o bluză verde. Pe cap avea un fes care-i conferea o anume eleganţă.

— Bună, Faisan, spuse Gary. Am fost aici într-una din serile trecute, când ne-ai servit cu friptură.

Gary vorbea în arabă, iar chipul băiatului deveni serios. După puţin timp, îşi dădu drumul la gură.

— Ce spune? întrebă Lisa. Arabă mea nu e atât de rapidă.

— Akbar Youssef şi-a mutat familia la casa de la ţară. S-au supărat după cele întâmplate în seara aceea. Fetele tot plângeau. Casa e goală, dar Akbar a dat ordin să fim primiţi cu ospitalitate.

Lisa îl urmă pe băiat prin camerele date cu var şi mobilate cu laviţe şi mese în stil ţărănesc. Pe măsură ce se apropiau de etajul care fusese transformat în spital, Lisa simţi mirosul specific al acestuia cu mult înainte ca una din uşi să fie deschisă de o infirmieră care să-i poftească înăuntru.

Lisa se aşeză lângă pat. Figura celui rănit nu putea fi recunoscută. Jake era bandajat din creştet până-n tălpi. Numai mâinile i se vedeau, mâinile lui

puternice care, fără doar şi poate, îl salvaseră de la moarte.

Lisa îşi aţinti privirile asupra lor. îl auzea cum respiră. Infirmiera se apropie de ea şi spuse cu o voce blândă:

— Bărbatul e puternic. Se va face bine curând.

Lisa dădu din cap a încuviinţare. Simţi cum Gary îşi pune mâinile în jurul taliei ei, ca pentru a o îmbărbăta. Se uită iar la mâinile lui Jake şi o nedumerire i se înfiripă în minte.

Jake purta inelul cu cele cinci diamante, inel primit în dar de la un bijutier căruia îi rezolvase un caz foarte dificil... Era un inel din aur masiv, iar pietrele preţioase erau rare şi costau o avere.

Lisa nu putea să-şi dezlipească privirile de la inel, ca şi cum acesta ar fi vrut să-i spună ceva.

«Oare ce vrea să-mi spună? se gândi ea. Sigur îmi spune ceva. Oricine au fost cei care l-au atacat pe Jake, nu l-au atacat pentru a-l jefui. Căutau ceva mai puţin valoros, sau poate mai valoros decât nişte diamante...»

A doua zi dimineaţă, Lisa fu trezită de zgomotul făcut de ceasul deşteptător. Primul lucru care îi apăru în minte fu imaginea lui Jake

Jefferson bandajat. Se înfioră. Pentru a-şi reveni, sări din pat, se duse la fereastră, trase draperiile, deschise geamul şi trase adânc aer în piept.

Începu să se gândească la ce avea de făcut. Trebuia să rezolve unele lucruri înainte de apariţia lui Gary Mitchell. Îşi dădea seama că nu-i va fi deloc uşor să-l ţină deoparte pe acest bărbat. Se gândi mai întâi la ce hotel să poposească. Rabat-Hilton nu intra în discuţie. Prea mulţi oameni aflaseră ce i se întâmplase lui Jake Jefferson. Toată lumea bănuia că detectivul american murise. Raportul din ziarul parizian fusese

reluat de presa marocană. Lisa şi Gary aflaseră de lucrul acesta încă de aseară. Nu fusese descoperit nimic din ceea ce ar putea ajuta poliţia la deschiderea unei anchete.

Dar marocanii se dovedeau pricepuţi când era vorba de ceva care îi privea. Personalul de la Hilton ar fi intrat în alertă dacă ar fi aflat că ea era tânăra cu care urma să se întâlnească Jake Jefferson.

— Hotelul Hilton iese din discuţie, îi spuse ea lui Gary.

Se certară cu privire la acest subiect, deoarece Gary dorea ca ea să stea tot acolo. În cele din urmă, Lisa optă pentru Majestic, hotel situat pe bulevardul Husein I, destul de aproape de Medina. Nu-şi dorea să fie prea aproape de Gary. Era un bărbat de treabă, foarte grijuliu, dar Lisa dorea să facă unele lucruri de una singură.

A doua oară s-a certat cu Gary în clipa în care acesta i-a spus să se întoarcă acasă.

— Să mă întorc acasă? Să-l las singur pe Jake, în starea în care se află?

— Sper că-ţi dai seama că nu te afli într-o situaţie prea plăcută, replică el.

— De parcă n-ar fi la mintea cocoşului! spuse ea. De trei ani de când practic această meserie, orice misiune s-a dovedit un risc. Acesta e numele jocului.

— E mai mult de-atât. Acesta nu e un caz obişnuit. Va trebui să lucrezi pe dibuite, pentru că nu ai nici cea mai vagă idee despre cine se ascunde în spatele celor care l-au atacat pe Jake şi care e miza.

— Nu încerca să-mi spui ce ar trebui să fac.

— Nici n-o fac. De ce crezi că am trimis acea telegramă în numele lui Jake? Pentru că eu am făcut-o. Înainte de a i se da sedative pentru patruzeci şi opt de ore, am discutat. Lui Jake nu i-a fost deloc uşor s-o

facă, deoarece vorbirea i-a fost afectată. Chiar dacă m-a pus să-ţi trimit acea telegramă, m-a făcut să-i promit că te voi convinge să te întorci în S.U.A., fie şi cu forţa.

Răspunsul ei fu rece, fără cea mai mică umbră de ironie.

— Să crezi tu că mă vei putea face să plec din Maroc. Doar nu mă crezi tâmpită, nu?

— Vom mai vorbi despre asta mâine. Eşti obosită. Am să trec mâine dimineaţă, să te iau la micul dejun.

— Ba nu, spuse ea scurt, dar îşi mai îmblânzi tonul pentru ca acesta să nu intre la bănuieli. Vreau să spun, nu foarte devreme. Am să dorm ceva mai mult, pentru că mă simt epuizată.

În pofida celor spuse, nu lenevi în pat. Se trezi devreme. Când se uită la ceas, văzu că e şase şi jumătate. Îşi făcu un calcul rapid în minte: avea timp pentru a face un duş, a mânca ceva şi pentru a face primele investigaţii cu privire la acest caz.

Îşi adusese cu ea îmbrăcăminte în mare majoritate tricotată, pentru că nu avea nevoie de vreo îngrijire specială. Se îmbrăcă în grabă şi îşi strânse părul la spate.

Când ieşi din lift, văzu că holul hotelului era aproape gol. Nu se făcuse schimbul de personal, iar barul la care se vindea cafea era închis.

Se hotărî să facă o plimbare pe malul apei unde fusese găsit Jake. Era prea devreme şi plaja era aproape goală. Lisa se strădui să apară în ochii celor câţiva marocani care se nimeriseră să fie acolo drept o turistă oarecare. Poate de aceea, oamenii locului nu arătară niciun fel de curiozitate.

Din când în când, Lisa încetinea pasul, sperând să găsească un indiciu cât de mic al recentei lupte. Nu-şi făcea prea mari speranţe şi aproape că

renunţase la căutare când ceva îi atrase atenţia. Lisa se opri şi privi cu atenţie. Era un fel de grămăjoară făcută din pietricele de vreun copil. Lucrarea era făcută cu pricepere şi dădea impresia unei mici moschei. Lisa se apropie, îşi vârî mâna în interior şi scoase de acolo ceva gri, moale, şi pătat de sânge. Era pălăria lui Jake Jefferson, turtită pentru a încăpea înăuntru.

Îşi aminti cât de mult îi plăcea să-l tachineze cu privire la această pălărie pe care o avea de foarte mult timp, de pe vremea când era poliţist.

— Dacă o guvernantă se recunoaşte după încălţămintea uşoară pe care o poartă, pe un detectiv îl recunoşti după pălărie, obişnuia ea să glumească.

După ce privi cu atenţie în interiorul grămăjoarei pentru a fi sigură că nu mai e nimic de-al lui Jake acolo, se hotărî să se întoarcă la hotel. Simţea că explodează. Pălăria nu fusese pusă acolo de Jake şi nici nu-i căzuse acolo. Totul părea a fi opera unui arab superstiţios, care învăţase din copilărie că nu trebuie să fure sau să distrugă un obiect care aparţinuse unui alt om şi care fusese pătat cu sânge.

Faptul că găsise pălăria lui Jake arăta că Gary îi spusese adevărul. Jake fusese atacat undeva în zona plajei. Se opri o clipă şi îmbrăţişă cu privirea apa mării, după care se uită spre oraş. Casa lui Akbar Youssef era cea mai înaltă din oraş.

Lisa deduse că Jake trebuie să se fi târât de pe plajă până la casa lui Akbar Youssef. Se duse ea însăşi la domiciliul acestuia şi sună la uşă. îi răspunse acelaşi băiat după foarte mult timp. Deşi se putea descurca să vorbească în multe limbi, Lisa simţea că nu stăpâneşte prea bine arabă.

— Nu ştiu engleza, nu ştiu engleza, tot repeta băiatul.

— Bună dimineaţa, spuse infirmiera care o liniştise în ajun. Poftiţi! spuse ea în timp ce-l dădea pe băiat la o parte.

Lisa intră într-o bucătărie căreia i se aduseseră îmbunătăţiri.

— Înţeleg că doctorul Syed Hammire a trecut pe aici înainte de a se duce la universitate.

Infirmiera încuviinţă.

— Aşa e. Acum e la pacient. Vreţi să mai aşteptaţi puţin, vă rog?

— Da, desigur.

— Veniţi! Pe aici.

Camera în care aşteptă Lisa părea a fi cea unde avusese loc masa la care participase şi Jake. Părea să corespundă descrierii făcute de Gary Mitchell.

— Bună dimineaţa! auzi în spatele ei.

Când se întoarse, văzu un bărbat cu o privire iscoditoare, foarte elegant îmbrăcat.

— Trebuie să fii domnişoara Clark. Domnul Mitchell a vorbit despre dumneata.

— Da, acesta e numele meu. Sunt asociata domnului Jefferson.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Clark?

— Aş vrea să-mi spuneţi adevărul cu privire la starea de sănătate a prietenului meu.

— E clar că îşi doreşte să trăiască. E lucrul cel mai important într-o asemenea situaţie. E genul de bărbat căruia îi place să se lupte, mai ales atunci când e vorba de propria lui viaţă.

— Chiar trebuie dus în altă parte?

— Dacă vrem să facem pentru el mai mult decât a-i asigura supravieţuirea, da!

Acolo se va face tot ce e omeneşte posibil pentru a-l vindeca.

— Înţeleg.

— Asta-i tot ce vreţi să ştiţi?

— Cred că da, spuse ea cu şovăială.

Bărbatul începu să-şi strângă lucrurile pentru a pleca.

— Doctore Hammire!

— Ce e?

— Aş vrea să ştiu dacă pot face ceva pentru a vă fi de ajutor.

Bărbatul o măsură din priviri şi spuse:

— S-a făcut tot ceea ce era omeneşte posibil.

— Stau la hotelul Majestic. Dacă am să mă mut de acolo, am să vă anunţ. Până una alta… spuse ea cu şovăială în glas. Nu, n-are niciun rost să întreb, pentru că oricum nu mi-aţi spune. Vă rog, anunţaţi-mă, dacă vă pot ajuta cu ceva.

— Mulţumesc, domnişoară Clark. N-o să uit! Dacă-mi dai voie, m-aş bucura să te duc înapoi la hotel. E mult până acolo. Am putea să te ducem cu maşina.

Capitolul 3

Gary o aştepta în holul hotelului Majestic.

— Credeam că vrei să dormi mai mult, spuse el în semn de bun venit.

— Atunci, ce cauţi aici atât de devreme?

— Te-am sunat la opt, dar n-ai răspuns. Asta m-a îngrijorat.

— Dacă îţi vei face griji de fiecare dată când mă vei căuta şi nu mă vei găsi, nu va trebui să mai faci nimic altceva.

— Poate că îmi place la nebunie lucrul ăsta. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Nu, dar o să reflectez. Unde se poate găsi în acest oraş un loc în care să se servească şi altceva în afară de biscuiţi şi ceai de mentă?

Gary schiţă un zâmbet şi spuse:

— Eşti persoana cu cea mai mare poftă de mâncare pe care o cunosc. Există un local franţuzesc în care se poate mânca o omletă foarte bună. E cam la o milă de aici.

Localul cu pricina era atât de prost luminat, încât ai fi zis că e seară de n-ar fi fost meniul specific pentru un mic dejun: omletă, salam, cornuri, dulceaţă de căpşuni şi cafea.

În afara unui bărbat aşezat la una din mesele din faţă şi a unei tinere care discuta cu aprindere cu proprietarul, localul era gol.

Gary şi Lisa se aşezară undeva mai în spate. Chelnerul puse tacâmuri în dreptul fiecăruia, iar la mijloc o lumânare într-un suport de sticlă ruginie.

Lisa încă mai era şocată de ceea ce i se întâmplase lui Jake. Mâncă în tăcere, conştientă de faptul că Gary o privea şi încerca să-şi dea seama care e motivul pentru care se comporta în acest fel.

— Tu nu mănânci? întrebă ea pe un ton care trăda iritarea.

— Am mâncat deja.

— Atunci, fă ceva! Rupe o chiflă sau sparge un pahar! Orice! Mă intimidezi când te uiţi aşa la mine.

Luă un corn şi puse nişte magiun pe el. După aceea, zise:

— Spune-mi, Lisa, ce ai cu mine?

— Cu tine? Absolut nimic. Numai la asta nu mi-a stat mintea.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa. Mintea mea a fost preocupată de cu totul altceva. Ca de exemplu: situaţia lui Jake. Iar acum trebuie să mă gândesc cum să-l scot din acel spital. Am vorbit cu doctorul Hammire. E vital să fie luat de acolo şi dus în altă parte, pentru a fi salvat.

— Eşti supărată pe bună dreptate. Iar cum se

întâmplă să-ţi fiu în preajmă, îşi reverşi mânia asupra mea.

Gary spuse aceste cuvinte cu acea complicitate specifică celor care făceau parte din aceeaşi breaslă. Se pare că reuşea de minune să vadă prin ea. Lisa îşi dădu seama că trebuie neapărat să scape de el, dacă voia să nu aibă neplăceri. Era un fin psiholog şi reuşea să vadă dincolo de fiecare gest sau vorbă a ei.

— Nu e vorba numai de asta, se grăbi ea să spună. Adevărul e că îţi port pică. Erai cu Jake când s-au întâmplat toate astea. Ai fost de faţă când i s-au mutat lucrurile din hotel, mi-ai trimis acea telegramă, ai vorbit cu doctorul Hammire... Cred că te amesteci unde nu-ţi fierbe oala.

— Şi că sunt cu un pas înaintea ta, nu?

— Tot ce se poate. Iar colac peste pupăză, ai mai venit şi cu ideea de a-mi spune să plec acasă. Dacă nutreşti convingerea că am să fac aşa ceva, te înşeli amarnic. Nu am nici cea mai mică intenţie de a pleca de aici până nu aflu ce i s-a întâmplat lui Jake. Aşa încât, nu-ţi mai răci gura degeaba. Nimic din ceea ce ai putea spune sau face nu mă va determina să-mi schimb hotărârea.

— Atunci, îmi retrag propunerea. Dar, fiindcă tot veni vorba de faptul că îmi porţi pică pentru că m-am amestecat unde nu-mi fierbe oala, cred că, după ce vei afla de ce am fost în stare, resentimentul tău va creşte.

Lisa îi aruncă o privire în care se citea reproşul.

— Ce s-a mai întâmplat?

Gary scoase din portofelul pe care-l ţinea într-un buzunar al hainei o bucată de hârtie pe care i-o întinse. Era o listă de nume. Cuprindea numele a cinci bărbaţi. În dreptul fiecărui nume era un număr de telefon.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Numele celor cinci bărbaţi cu care Jake urma să se întâlnească, iar în dreapta un număr de telefon la care fiecare dintre ei putea fi contactat.

Puse degetul în dreptul fiecăruia şi spuse:

— Primul stătea la un club privat. Al doilea, la hotelul Splendid. Al treilea, la Capitol. Al patrulea, la Velleda şi al cincilea la o reşedinţă privată. Folosindu-mi toată puterea de convingere, am reuşit să aflu de la compania de telefonie că e vorba de casa unei familii care locuieşte în vecinătatea opulentei familii Kasbah de Oudaias.

N-am putut însă pentru nimic în lume să aflu de la informatorul meu care e numele acelei familii.

— De unde ai această listă? întrebă ea.

— Din carneţelul lui Jake.

— Carneţelul lui Jake? Dar partenerul meu nu obişnuia să ţină aşa ceva. Din punctul ăsta de vedere, era mai precaut decât orice spion internaţional. Înregistra totul în mintea lui, mai ales atunci când călătorea. Eu mai iau din când în când notiţe, pentru că nu am o memorie prea grozavă. Dar Jake, niciodată. Nu te cred.

Gary scoase din buzunar un carneţel cu nişte coperţi din piele şi i-l întinse. Lisa îl deschise. Era nou, iar pe el nu fusese scris nimic altceva decât lista aceea de nume. Scrisul era fără nicio umbră de îndoială al lui Jake.

— N-a mai făcut niciodată aşa ceva.

— Poate că niciodată n-a fost mai sigur ca acum că are dreptate.

— De unde-l ai? Ţi l-a dat Jake?

— Nu, dar mi-a dat indiciul care m-a ajutat să-l găsesc. Mi-a spus să nu dau costumul lui cenuşiu la curăţat înainte de a-l verifica. Încerca, în felul acesta,

să-mi spună că voi găsi ceva în el.

— A pus lista asta special acolo. Aştepta să se întâmple ceva. Dar ce?

Lisa dădea semne că vrea să plece. Gary o prinse de mână şi spuse:

— Unde te duci?

— Să-i caut pe oamenii ăştia, unde altundeva?

— Nu te deranja! Am făcut-o eu deja.

— Ai făcut-o deja?

— Da. Am telefonat la fiecare din numerele de pe listă şi am cerut să vorbesc cu fiecare din persoanele în cauză. N-am găsit pe nimeni. Plecaseră toate. Parcă intraseră în pământ. La fiecare din hotelurile la care am poposit, mi s-a spus că nu fusese lăsată nicio adresă la care puteau fi găsiţi. La fel au stat lucrurile şi la clubul privat. Când am sunat la reşedinţa privată, proprietarul mi-a răspuns în arabă, pe un ton rece, că n-a auzit în viaţa lui numele pe care-l rostisem.

Lisa clătină din cap.

— Nu poţi să obţii o imagine clară asupra lucrurilor dacă nu mergi la faţa locului. E ceea ce voi face eu.

Spunând acestea, ieşi imediat din restaurant. El nu putu fi la fel de rapid, pentru că fu nevoit să achite mai întâi nota de plată. Lisa se îndepărtase deja destul de mult până când Gary reuşi să o ajungă din urmă.

— Stai puţin, Lisa! spuse el.

Ea îşi întoarse capul furioasă spre el.

— Lasă-mă în pace! Asta e problema mea, nu a ta. Aşa că, nu te amesteca!

El o prinse de umeri şi o strânse cu putere.

— Lisa, ascultă-mă! Te pot ajuta, dacă mă laşi. Nu e cazul să te comporţi copilăreşte alergând după taxiuri şi dând bacşiş fiecăruia pentru a te duce unde ai nevoie. Raţionamentul tău e greşit. împreună am

putea face multe. Cu atenţie şi discret, sub acoperire.

— Eşti un simplu ziarist, nu un detectiv.

— Dar sunt şi prietenul tău.

— Gary Mitchell, nu-mi mai forţa mâna! Am făcut faţă unor situaţii mult mai dificile decât aceasta. Singură şi neajutată de nimeni. Dincolo de asta, eşti foarte agresiv. Ai dovedit-o mai devreme, nelăsând să-ţi scape nimic.

— Lisa, spuse el, nu te mai comporta ca fetiţa aceea care s-a aşezat cândva în bătaia lunii la piciorul podului. Acum eşti femeie în toată firea, iar eu sunt bărbat. Am putea să ne ajutăm unul pe celălalt.

Ea nu catadicsi să-i răspundă. În timp ce alerga după un taxi, îl auzi spunând în urma ei:

— Lisa! Aşteaptă-mă, Lisa!

Îşi încercă norocul mai întâi la cele două hoteluri din Allal Ben Abdallah. Hotelul Capitol, mai mare şi mai elegant, avea un personal mai eficient. Fu privită cu suspiciune şi îndreptată spre direcţiune. Nu, domnul Rozier din Paris nu mai era înregistrat. Nu puteau să-i dea alte informaţii. La Velleda, fusese primită mai degrabă cu indiferenţă decât cu suspiciune. Nu, îi spusese persoana de la recepţie căscând prelung, domnul Braidotti din Milano nu mai stătea acolo. Plecase cu o zi înainte. Tot cu o zi în urmă plecase şi Reflet Turhan din Turcia care trăsese la hotelul Splendid. La clubul acela privat, care era de fapt o oază britanică într-un deşert arab, Lisa spera că va afla ceva mai mult decât faptul că un englez venise şi plecase. Întrebă de domnul Colin Gates. I se răspunse că nu se ofereau străinilor informaţii referitoare la oaspeţi. Dacă doamna dorea să afle mai multe, se putea întoarce la prânz, când cineva din personalul autorizat va vorbi cu ea.

Lisa se răsuci pe călcâie cu zâmbetul pe buze, în

pofida frustrării pe care o resimţea. E uimitor, îşi spuse în sinea ei, câtă hotărâre pot pune englezii în pronunţarea unui singur cuvânt care e acest „doamnă”.

Părăsi zona aceea cu o presimţire neagră. îi spuse taximetristului să n-o mai aştepte şi o luă pe jos spre cel mai faimos cartier din oraş, Rabat. Nu exista nici cea mai mică posibilitate ca aici lucrurile să stea altfel decât în celelalte locuri. Una din persoanele pe care urma s-o întâlnească Jake locuise acolo. După nume – Abdul Haddad – părea a fi din Orientul Mijlociu. Numele acestuia era unul obişnuit prin acea parte a lumii. Se întrebă de ce naţionalitate era: sirian, irakian, iranian, libanez? Din cele cinci nume de pe listă, acesta fusese cel care îi atrăsese atenţia. El fusese singurul care stătuse la o reşedinţă privată. La nişte prieteni arabi, fără nicio îndoială.

Cum nu avea nicio speranţă de a afla la care din case trăsese Abdul Haddad, se întrebă ce putea face. Măcar la un hotel putea cere informaţii la recepţie, dar dacă ar bătea la uşa unui milionar şi ar întreba de cineva de care habar n-avea, s-ar pune într-o situaţie cel puţin neplăcută. Pentru o clipă, îi păru rău că se despărţise atât de uşor de Gary. Un bărbat putea găsi oricând un pretext pentru a intra, pe când o femeie…

«Nici să nu te gândeşti să apelezi la el», îi spuse tranşant o voce înăuntrul ei.

Îşi dădu seama că mai trecuse pe acolo mai devreme şi că găsise pălăria lui Jake ascunsă într-o grămăjoară de pietricele.

Dintr-odată, îşi dădu seama că o paşte o primejdie. În secunda următoare auzi un zgomot. Două motociclete se îndreptau ameninţător spre ea. O luă la fugă imediat, pentru că ştia că ţinta lor era chiar ea. Simţea că luptă pentru supravieţuire, nu

împotriva a doua fiinţe umane, ci a doua maşinării grozave.

Se spune că într-un moment ca acesta te gândeşti la tot ce ai făcut în viaţă. Nu aşa se întâmplă cu ea. Tot mai spera ca printr-o minune pământul să se deschidă şi s-o înghită. Nu se gândea deloc la trecut, ci numai la prezent şi la supravieţuire. Era un pachet de nervi când se împiedică şi căzu, iar în gură îi intră pământ. Inima îi bătea cu putere, dar nu-şi pierduse speranţa.

Nu după mult timp, îşi dădu seama că zgomotul motoarelor era din ce în ce mai slab. Motocicletele păreau a se îndepărta. Se ridică şi privi în depărtare. Dar nu se putea mişca din cauza durerii pe care o avea la braţ. Când căzuse, se sprijinise chiar pe acesta, iar acum porţiunea dintre cot şi umăr o durea cumplit.

Privi cerul albastru, pe care însă îl ameninţau câţiva nori. În depărtare, se auzea cum valurile oceanului Atlantic se izbesc de baza falezei.

Ar fi putut să mă doboare, se gândi ea. Şi dacă ar fi vrut, ar fi făcut-o. Dar ceea ce o uimea, era cum de se strecuraseră două motociclete până în Kasbah. Vehiculele nu aveau voie să intre pe sub poarta boltită. Când ajung la poartă, pasagerii se dau jos.

Oare cineva se aştepta la această vizită a Lisei Clark, partenera lui Jake Jefferson, şi făcuse aceste pregătiri pentru a-i ura bun venit?

Lisa se gândi la cele întâmplate şi ajunse la concluzia că ceea ce avea să-i spună lui Gary nu trebuia să fie auzit şi de alte urechi. De aceea se hotărî să-i vorbească de la un telefon public. Când trecu prin hol, unul din membrii personalului se uită la ea insistent.

«Pesemne că priveliştea pe care o ofer e una

rară”, îşi spuse în sinea ei în timp ce traversa holul mânjită de noroi şi şchiopătând de piciorul drept. Durerea părea că-i dispăruse, dar când se aşeză cu toată greutatea corpului pe picior, aproape că scrâşni din dinţi.

Lisa găsi o cabină goală şi sună la hotelul Rex. Dacă Gary Mitchell nu vrea să mai vorbească, asta e numai şi numai vina ta, îşi spuse în timp ce asculta telefonul sunând prelung. Când, în cele din urmă, acesta răspunse, fu surprinsă, dar se simţi uşurată.

— Greu mai răspunzi la telefon. Am crezut că vrei să-mi serveşti o lecţie pentru comportamentul meu de mai devreme.

— Am făcut un duş şi mă ştergeam. Dar ce s-a întâmplat? Pari supărată.

— La fel ai fi fost şi tu dacă ai fi fost urmărit de două motociclete şi aproape doborât la pământ.

— Unde s-a întâmplat asta?

— În Kasbah.

— Ce-ai căutat acolo? Doar ţi-am spus că n-o să afli unde stă Abdul Haddad...

— Nu mă aşteptam să dau de urma celei de-a cincea persoane de pe listă.

— Atunci, de ce te-ai dus acolo?

— Am avut o bănuială.

Am mirosit ceva în timp ce mă plimbam pe acolo. Nu m-am înşelat. Stăteam aproape de faleză, gândindu-mă la ce i s-a întâmplat lui Jake. Apoi, am simţit brusc că ceva nu e în regulă. Am auzit un zgomot de motoare şi m-am pomenit cu un cuplu de marocani delincvenţi pe urmele mele. Ne-am jucat ceva timp de-a hoţii şi vardiştii până am căzut şi mi-am scrântit piciorul. M-am prăbuşit în nişte tufişuri. Atunci au plecat şi ei.

— Te-ai dus la poliţie?

— Nu. Detectivii privaţi aflaţi într-o misiune internaţională nu apelează la poliţie decât în caz de forţă majoră. Iar dincolo de asta, cei doi nu voiau să-mi facă rău?

— Te-au fugărit pe falezele Kasbah-ului, iar tu pretinzi că nu voiau să-ţi facă niciun rău

— Da, asta am afirmat. Dacă ar fi vrut să mă rănească, ar fi putut s-o facă. Privesc acest incident ca pe un avertisment. Mesajul era: «Du-te acasă, americană urâtă!» sau, cel puţin: «Pleacă naibii din Maroc!»

— Cred că e bine să vin chiar acum la Majestic.

— Nu acum. Arăt îngrozitor. Iar dincolo de asta, vreau să mă gândesc puţin la ce s-a întâmplat. Cred că acesta e momentul potrivit. După cum bine ai spus, doamna e foarte vulnerabilă. Cei doi motociclişti nu fac decât să-ţi confirme spusele, Gary.

— Vreau să te ajut.

— O vei face. Te sun mai târziu. Acum, vreau să-mi adun gândurile şi să-mi fac o imagine cât mai clară a ceea ce s-a întâmplat.

— Am să fiu lângă telefon, pentru a-ţi răspunde imediat.

— Gary, spuse ea după un moment de tăcere.

— Da?

— Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat mai devreme.

— Nu-i nicio problemă, stai liniştită. Ne vedem mai târziu.

Lisa făcu o baie îndelungată, timp în care se gândi la tot ce se întâmplase Agenţiei Private de Detectivi – Jefferson & Clark – ciudatele întâmplări din Medina, rapiditatea de care dăduse dovadă Akbar Youssef în a-şi muta familia din oraş, fapt care arăta că acesta simţise pericolul care pluteşte în aer. Mai

era apoi plecarea inexplicabilă a celor cinci detectivi pe care Jake urma să-i întâlnească. Ultima întâmplare, dar nu cea din urmă, era episodul pe care-l trăise pe faleză. Zăbovi asupra fiecăreia din aceste întâmplări.

După aceea, se relaxă preţ de un sfert de ceas, scoţându-şi totul din minte. Era o metodă eficientă pentru situaţiile în care se întâmplau o mulţime de lucruri care nu se legau între ele. Pentru că într-un asemenea context rişti să nu mai vezi pădurea de uscături. Iar consecinţa nu poate fi alta decât panica. Te învârţi în cerc, asemenea unui urs în cuşcă.

După răgazul de relaxare pe care şi-l oferi, Lisei îi încolţi în minte o idee: Ce-ar fi dacă ea şi Gary s-ar da pentru o seară drept băştinaşi, pentru a vedea ce se întâmplă? N-am avea nevoie decât de haine.

După ce ieşi din baie, se duse în cameră şi deschise geamantanul pentru a-şi lua ceva de îmbrăcat. Tot scotocind printre pantaloni, pulovere şi alte articole de îmbrăcăminte, dădu de ceva tare. Era un plic gos, iar în el se aflau fotografiile fiicei lui Peter Joring.

Se uită la el, spunându-şi «O, Doamne! Am uitat complet de toate astea». Apoi, îşi aminti de episodul întâlnirii aceleia stranii de pe mare, de graba şi dorinţa arzătoare a celebrului actor de a-şi găsi fiica vitregă pe care aproape o adoptase.

Lisa se gândise că n-ar fi fost rău să-i vorbească şi lui Jake de acea întâlnire pentru a-l întreba ce să facă. Dar evenimentele ulterioare şi faptul că acesta fusese rănit o făcuseră să uite cu desăvârşire de Peter Joring.

Puse pozele într-o cutiuţă pe care o strecură într-unul din sertarele noptierei. Va trebui să ia legătura cu Peter Joring şi să-i spună să găsească pe altcineva care să se ocupe de caz. În timp ce se întreba cum

anume ar putea lua legătura cu un om pe care-l întâlnise pe Marea Nordului şi care nu mai dăduse niciun semn de viaţă după aceea, în minte îi încolţi o idee.

Atunci când îl presase pe Jake să refuze acest caz, acesta îi răspunsese: „Poate că există o legătură”. Acestea au fost întocmai cuvintele sale în clipa în care i se spusese parola „Maroc”. Însuşi Peter Joring spuse că fiica lui îi telefonase de departe, din Maroc.

Poate că există o legătură.

Dar cu ce anume? Lisa nu avea habar despre ce anume urmau să facă ceilalţi detectivi şi Jake în Maroc. Urmau să participe la o conferinţă. Dar la ce fel de conferinţă?

«Fir-ai tu să fii, Jake! spuse ea cu năduf. Măcar de data asta ai fi putut să ai încredere în mine. Dar nu, trebuia să te încăpăţânezi şi să nu-mi spui decât ceea ce credeai că e necesar să ştiu”.

Lisa încercă să facă o legătură între Peter Joring, fata acestuia, şi plecarea lui Jake în Maroc, precum şi atacul căruia acesta îi căzuse victimă. Nu ajunse la niciun rezultat.

Marocul se întindea pe toată coasta de vest a Africii, iar fata vitregă a lui Peter Joring putea fi în oricare din marile oraşe ale acestei ţări.

«Parcă aş căuta acul în carul cu fân», îşi spuse, înciudată.

Oricum, nu prea vedea cum ar putea-o ajuta găsirea acestei fete hippie în aflarea adevărului despre răul suferit de Jake.

A! Dar parcă şi fata spusese că Jake e în primejdie. Aşa încât, ar putea fi o legătură. Dar, după ce mai reflectă, nu găsi nimic care s-o ajute să facă un pas înainte. Dădu din umeri.

«Iar te învârţi în cerc. Ieşi de acolo».

Îşi puse pe ea o pereche de pantaloni şi o bluză bej şi se duse să-şi scoată trusa de machiaj din rucsac. Încercând să-şi găsească trusa, degetele atinseră ceva moale. Pălăria lui Jake. O scoase afară.

I se puse un nod în gât. Aproape fără să se gândească, îşi vârî unul din degete sub panglica pălăriei. Dădu peste ceva. Era o bucăţică de hârtie împăturită. Când o desfăcu, nu citi decât un singur cuvânt – echivalentul arab pentru fotografie. Stătu să se gândească. Descoperirea acesta o dădu cu totul peste cap. Dacă Jake pusese acest bileţel sub panglica de la pălărie, însemna că era cu adevărat important. Asta îi strecurase Akbar Youssef în seara aceea la cină – «o bucată împăturită de hârtie» – acestea fuseseră cuvintele lui Gary.

Spuse cu voce tare:

— Păi, dacă asta e tot, atunci e o tâmpenie. Nu înseamnă mare lucru. Fotografie. Ce fotografie? Am cinci fotografii cu fiica vitregă a lui Peter Joring, iar acasă am sute de fotografii. Asta fără a mai pune la socoteală miile de fotografii făcute de tatăl meu. Prostii! Trebuie s-o las baltă.

Însă lucrul acesta nu prea era cu putinţă. Se uita ţintă la pălăria lui Jake, încercând să-şi dea seama cum de un om cu inteligenţa acestuia, un profesionist desăvârşit în munca de investigaţie şi-a ascuns această bucată de hârtie în panglica pălăriei.

«N-are niciun rost. Dacă aş avea un nume de cod ca: Operaţia Şarpe, sau Orfeu cel Negru, sau Meduza fără cap, poate aş ajunge undeva. Dar «Fotografia»? Chiar şi în arabă, sună banal şi lipsit de importanţă. Numai că nu e deloc aşa. Dacă Jake a ascuns-o, înseamnă că e importantă. Aşa încât, dragă Lisa, ai s-o pui într-un loc sigur, lângă paşaport, bani şi scrisorile de acreditare ca detectiv».

Pălăria lui Jake parcă voia să-i impute ceva.

«Trebuie s-o pun într-un loc mai ascuns, ca să nu-mi mai sară într-una în ochi şi să-mi trezească atâtea remuşcări».

Avea o servietă din piele în care Gary pusese câteva articole de îmbrăcăminte pe care Jake nu le luase pe Riviera. Gary făcuse un inventar minuţios al fiecărui obiect. Însă toate aceste obiecte nu-i spuneau nimic Lisei. Erau acolo nişte dolari americani, nişte cecuri, monede marocane, actul care-i atesta meseria şi permisul de conducere. Mai erau şi două cărţi de credit internaţionale. Nimic ieşit din comun.

Gary adunase şi pusese în servietă tot ce era în camera pe care Jake o închiriase la hotelul Hilton – tot ce nu aparţinea hotelului. Era un ziar din ziua respectivă, precum şi nişte bucăţele de hârtie pe care Jake le mâzgălise în timp ce telefona. Dar ele erau lipsite de importanţă.

Exasperată, Lisa exclamă:

— Nu pot rezolva un caz dintr-un mănunchi de hârtii mâzgălite!

În clipa aceea, telefonul începu să sune. Lisa înghesui pălăria lui

Jake în servietă şi se duse să răspundă, aşteptându-se să audă vocea lui Gary. Când ridică receptorul, fu întâmpinată cu tăcere.

— Alo! Alo! spuse ea de mai multe ori.

În cele din urmă, la celălalt capăt al firului se auzi o voce cu un accent abia definit care spuse abia şoptit:

— Domnişoara Clark?

— Da, eu sunt. Cu cine vorbesc?

Un zgomot scurt o anunţă că legătura se întrerupsese. Dar oare cine făcuse asta? Şi de ce? După întâmplarea cu motocicliştii, începuse să-i

privească altfel pe cei aflaţi de cealaltă parte a baricadei, oricine vor fi fiind aceştia.

Se duse la uşă pentru a se asigura că lanţul e pus. Încercă iala. Totul era în regulă.

„Dacă vor voi să intre, vor trebui să spargă uşa”.

Cu urechea ciulită, auzea cum urcă şi coboară liftul. Îşi încordă auzul şi-şi dădu seama că liftul urcă.

Se opri chiar la etajul la care stătea ea.

Aşteptă cu răsuflarea tăiată să vadă ce se întâmplă. În aşteptare, se lipi de zid. Nu bătu nimeni la uşă. Un zgomot abia perceptibil se auzi pe coridor. Se uită în jos şi văzu ceva alb. Mai aşteptă ceva timp până să se aplece şi să ia plicul.

Era sigilat şi nesemnat.

Aşezându-l în bătaia luminii, văzu că nu conţinea decât o bucată de hârtie împăturită. Desfăcu plicul şi citi: «Chacun a son gout». Cuvintele fuseseră scrise cu majuscule.

Se duse la uşă şi o deschise, după care făcu câţiva paşi pe coridor. Era pustiu.

Se întoarse în cameră şi traduse cuvintele din franceză: «Fiecare cu gustul lui».

«Ce jocuri stupide!» explodă ea.

Nu voia să se lase prinsă în aşa ceva.

«Dacă nemernicul ăsta, oricine va fi fiind el, vrea să joace şarade cu mine, ar putea fi măcar mai original în alegerea sloganurilor».

Dădu să vâre plicul în geantă, dar ceva o făcu să se oprească.

«Chacun a son gout».

Mai văzuse undeva cuvintele acestea, dar într-un alt context. În servieta lui Jake.

Scotoci printre lucrurile pe care Gary le adunase de la hotel. Scoase de acolo una din acele broşuri pe care le editează săptămânal unele hoteluri pentru a-i

ţine la curent pe vizitatori cu evenimentele interesante care se petrec în oraş.

Una din pagini era consacrată localurilor de noapte.

«Chacun a son gout, strada Mahomed, nr. 5».

După nume, era un detaliu căruia în mod obişnuit nu i-ar fi acordat nici cea mai mică atenţie. Era un punct, nu mai mare decât cel pe care-l pui la sfârşitul unei propoziţii.

Probabil că Jake Jefferson a ţinut această broşură în mână cu puţin timp înainte de a coborî în hol pentru a se duce la întâlnirea cu Gary Mitchell şi Akbar Youssef.

Desigur, semnul putea fi pus de oricine altcineva, dar Lisa era aproape sigură că el fusese făcut, poate inconştient, de partenerul ei.

Se duse la telefon şi formă numărul lui Gary. Acesta îi răspunse imediat.

— Ce părere ai de femeile care-i invită pe bărbaţi în oraş? întrebă ea fără nicio altă introducere. Într-un local de noapte.

— Depinde de femeia care face invitaţia, răspunse el. Dacă e vorba de o blondă frumoasă cu ochii de un albastru cenuşiu şi limbă ascuţită, am bătut palma. Te-ai gândit la un loc anume?

— Da, şi n-am să-l schimb pentru nimic în lume. Hai să mergem în seara asta acolo. A început să mi se facă foame. Ne întâlnim la şase, da?

— După cum ţi-am mai spus, dintre toate persoanele pe care le cunosc eşti persoana care mănâncă cel mai mult.

Capitolul 4

Pe la ora patru după-amiază, Lisa străbătea holul hotelului Majestic pentru a se duce pe bulevardul Hussein I. Nimeni din personalul de la recepţie nu

părea a şti de vizita care i se făcuse în ajun. Ba mai mult, nimeni nu catadicsi să-i arunce o privire. Unii funcţionari erau ocupaţi cu trierea corespondenţei, iar alţii cu întâmpinarea noilor veniţi

Când ajunse pe stradă, şovăi. Pe bulevardul Hussein I văzuse că există un magazin cu obiecte de artizanat marocan. Era sigură că acolo va găsi ceea ce-şi dorea. Totuşi, se îndreptă spre magazinele din cartierul Medina, gândindu-se nu numai la banii pe care i-ar putea economisi, ci şi la plăcerea de a se târgui. Parcă intrase într-o altă lume. Toţi oamenii aceia care se învârteau de colo până colo reuşeau să creeze o imagine fascinantă. Copiii plângeau, alergau sau îşi ţineau părinţii de mână. Nimeni nu părea deranjat de tot acel vacarm. Un vânzător ambulant se certa cu un tăbăcar, fiecare apărându-şi dreptul de a-şi vinde marfa în partea aceea a drumului, dar niciunul nu părea să-şi dea seama că blocaseră circulaţia.

Lisa trecu mai departe, suportând cu stoicism un miros foarte pătrunzător de usturoi. Un tânăr îmbrăcat într-un costum clasic, dar purtând un fes roşu, se luă după Lisa.

— Doamna doreşte un ghid? întreba el.

Lisa stătu puţin pe gânduri. În răstimpul acesta apăru un alt arab, îmbrăcat însă într-un costum tradiţional.

— Doamna doreşte un ghid? întrebă şi el.

Lisa îl măsură din priviri. Nu purta uniforma unui ghid oficial. Nu-şi dorea un asemenea ghid, pentru că avea un număr de identificare. Arabul parcă îi citi gândurile.

— Nu sunt un ghid oficial. Mă cheamă Jebel, după numele lui Jebel Sarho, muntele Sarho. E un nume foarte vechi. Jebel poate să te ducă oriunde în

Medina cu ochii închişi.

Zâmbi cu gura până la urechi, arătându-şi doi dinţi din aur masiv.

— N-am nevoie de un ghid, spuse ea.

Tânărul păru dezamăgit.

Lisa se gândi că putea să-l concedieze sau să-l folosească pentru a economisi timp.

— Caut o djellaba, dar vreau să fie frumoasă, bine lucrată.

— Aaa… cunosc eu locul cel mai potrivit pentru asta. Haideţi cu mine!

O conduse prin fel de fel de străduţe, trecură pe lângă blănării, boiangii şi negustori de mărunţişuri. O luară apoi pe o stradă ceva mai largă. Aceasta îţi dădea senzaţia că te afli la Paris, nu în Maroc.

Jebel o trase de mână de fiecare dată când era tentată să intre în vreunul din magazinele construite în stil franţuzesc.

— Nu acolo. Magazinele astea sunt pentru fraieri.

Lisa se uită la Jebel uimită că acesta folosea cuvinte din argoul american. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, acesta spuse:

— Jebel vorbeşte bine americană. A lucrat la negru pentru mulţi dintre membrii aviaţiei americane. A fost o experienţă foarte folositoare.

Lisa începu să regrete decizia pripită pe care o luase din dorinţa de a economisi timp. Deveni şi mai bănuitoare în clipa în care Jebel se certă cu proprietarul unuia din magazinele de haine. Crezu chiar la un moment dat că totul se va sfârşi cu bătaie. Dar, dintr-odată, ca prin minune, negustorul o privi zâmbitor şi spuse într-o engleză perfectă:

— Tahar Yazzi, servitorul dumneavoastră preaplecat. Ce fel de djellaba doreşte doamna?

Jebel o împinse pentru a merge mai departe.

— Vreau să cumpărăm ceva de clasă. În plus, Tahar Yazzi le tratează pe femeile americane ca pe nişte fraiere. Fără înşelătorii! Magazinele de genul ăsta sunt pentru fraierii care nu au ghid.

Tahar dispăru în spatele unui paravan şi se întoarse peste câteva minute cu nişte rochii lungi, cărora băştinaşii le spun djellaba. Prin comparaţie cu acelea expuse în vitrină, acestea, date «pe sub mână», erau destul de frumoase. Lisa îşi dădu seama că asta era ceea ce căuta. Era simplă, dar elegantă; o rochie din mătase naturală, de culoarea safirului. Singura podoabă pe care o avea era o broderie făcută în jurul gâtului.

Arătând spre ea, Lisa spuse:

— De aşa ceva am nevoie. O cumpăr.

— Permiteţi-mi, mai întâi să… o întrerupse Jebel.

Spunând acestea, Jebel se întoarse cu faţa spre negustor, cu care discută aprins. După aceea, i se adresă din nou Lisei, pe un ton plin de satisfacţie:

— E bine. Preţul e rezonabil.

Când dădu să iasă din magazin, privirea îi fu atrasă de o tunică albă care avea o broderie simplă.

— Haină bărbătească? întrebă ea.

Tahar Yazzi dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Bine croită! Cumpăr-o repede, Jebel!

După ce termină de făcut cumpărături, îl plăti pe Jebel şi-l concedie. Acesta îşi exprimă mulţumirea pentru bacşişul gras primit, zâmbind până la urechi.

Lisa făcu ceva drum singură până să-şi dea seama că Jebel nu o părăsise, ci continua să meargă pe urmele ei. Se văzu nevoită să-i spună răspicat:

— Acum chiar că trebuie să ne despărţim. De-a binelea.

— Doamna are nevoie de cineva care s-o ajute să

iasă de aici.

— Doamna nu mai are nevoie de absolut nimic. Se descurcă de minune în asemenea situaţii.

Acesta încuviinţă şi păru că acceptă decizia ei. După ceva timp însă, îl zări din nou pe urmele ei. Grija lui putea fi consecinţa faptului că primise un asemenea bacşiş.

Mişcată şi amuzată de gestul lui, Lisa vru să-i arate că-şi dăduse seama de gestul lui. Se întoarse şi strigă spre el:

— Bine, Jebel! Frumoasă treabă.

În clipa aceea, nasul ei de detectiv mirosi ceva. În mijlocul mulţimii zări un chip care-i atrase atenţia. Ca prin minune, toate simţurile i se ascuţiră. Drept consecinţă, auzi desluşit şipotul apei din fântâni, iar nările sale detectară mai uşor diversele mirosuri care se amestecau acolo.

Femeia pe care o văzu păşind singură prin mulţime era înveşmântată în costumul tradiţional marocan. Oare ce anume îi atrăsese atenţia la această femeie? A, da! Asta era! Vânzătorul acela ambulant de apă tot încerca s-o atenţioneze, uitându-se cu coada ochiului spre Lisa.

Lisa o fixă cu privirea pe femeie. Aceasta părea de-a dreptul nepăsătoare la ceea ce se întâmpla în jurul ei. Numai glumele vânzătorului ambulant o făceau să reacţioneze.

«Mă urmăreşte! îşi spuse Lisa în sinea ei.

Arată de parcă acum ar fi venit din deşertul Sahara. Femeia aceasta cu ochii întredeschişi e o profesionistă. Nu-i scapă nimic. În cazul de faţă, e vorba de o femeie americană cu bani, care are nevoie de un ghid şi care a cumpărat o djellaba”.

Lisa nu stătu să se întrebe dacă femeia lucra în tovărăşie cu Jebel. Ceea ce i se părea important în

clipa aceea, era să se facă nevăzută. Trebuia să-şi facă repede un plan. Trebuia să-i distragă cumva atenţia acestei femei cu faţa acoperită. După aceea, va schimba tactica. Dacă se va întoarce la Majestic, femeia îi va da imediat de urmă. Amazoana aceea beduină nu făcea parte din programul ei de seară.

Lisa îşi dădu seama că zarva şi confuzia din jur erau în avantajul ei. În clipa aceea, tăbăcarul care se certase mai devreme cu vânzătorul ambulant, veni cu o nouă încărcătură de piei netăbăcite pe care le ţinea pe umeri şi la spate.

Lisa recurse la un joc pe care-l ştia din copilărie, un joc prin care cel din faţa ta îşi pierde în mod cert echilibrul: dai să treci exact prin faţa lui de atâtea ori cât e nevoie pentru a-l zăpăci, după care o ştergi. Se descurcă de minune, de vreme boccelele cu piei netăbăcite ale tăbăcarului căzură chiar în apa vânzătorului ambulant. În urma ei auzi strigăte şi înjurături.

Aruncând o privire în spate, Lisa văzu că cei doi blocaseră din nou drumul. Femeii învăluite nu i se vedeau decât ochii: erau negri şi exprimau furia şi surpriza.

Când ajunse în Medina, luă un taxi.

— Poţi s-o iei în orice direcţie vrei, îi spuse ea taximetristului, numai să rămâi pe străzile principale.

Acesta se conformă.

Când fu sigură că nu aveau cum să-i mai dea de urmă, îi spuse şoferului să oprească şi plăti. După aceea, luă un alt taxi pentru a o duce la hotelul Rex.

Ceasul din hol arăta şaptesprezece şi jumătate. Luă o bucată de hârtie pe care scrise repede: «Gary, iată un cadou de la un yankeu pentru un alt yankeu. îmbracă-te cu această tunică. Te aştept jos în hol.» Puse bileţelul într-un plic pe care-l sigila şi pe care-l

dădu uneia dintre numeroasele persoane care ardeau de nerăbdare să-ţi facă un serviciu în schimbul unui bacşiş.

— Du plicul ăsta la camera 519, te rog.

Se duse apoi să telefoneze la «Chacun a son gout». Un francez, care nu căuta să-şi ascundă iritarea, îi spuse că localul acela era un club select şi că nu se deschidea înainte de ora douăzeci şi unu şi jumătate. Închise înainte ca Lisa să apuce să-i mai pună vreo întrebare…

Lisa se duse în cabina de machiaj a hotelului Rex, desfăcu pachetul în care avea djellabaua cumpărată. O îmbrăcă şi constată cu satisfacţie că-i venea bine.

Odată îndeplinită această o peraţie, se îndreptă spre lift pentru a-l aştepta pe Gary. Când acesta îşi făcu în sfârşit apariţia, se bucură să vadă că se îmbrăcase cu tunica pe care i-o trimisese. Gary se apropie de ea.

— Pentru un yankeu, nu porţi deloc rău această tunică, zise ea în semn de bun venit.

— Mulţumesc. Cum merg lucrurile?

— Bine. Numai că am fost urmărită.

— De cine?

— De o femeie înaltă, care părea ieşită dintr-un cort din deşert.

— Unde s-a întâmplat asta?

— În Medina, în timp ce cumpăram costumele astea. Întâmplător, n-ai spus nimic drăguţ despre al meu. Am cumpărat-o special pentru că albastrul e culoarea preferată a bărbaţilor americani.

— Îţi vine bine! Dar pe tine, orice vine bine.

Cred că ai arăta grozav şi într-un sac de transportat cartofi.

— Doamne fereşte!

Gary o luă de braţ şi se îndreptară spre ieşire.

— Lisa, mă îngrijorezi! spuse el. Nu mai pot sta o clipă liniştit, gândindu-mă la tine. Mai întâi, ai hoinărit prin Kasbah, iar acum ai umblat după haine prin Medina. Ar fi trebuit să mă asculţi şi să te duci acasă.

— Asta se putea ieri, Gary. Azi, e prea târziu.

— Ce vrei să spui?

— Nu cred că indivizii ăştia m-ar lăsa să pun piciorul în avion. În orice caz, nu întreagă.

După expresia feţei lui, Lisa îşi dădu seama că era pe deplin conştient de gravitatea situaţiei.

— Sunt prea implicată acum, Gary. Sunt partenera lui Jake şi, chiar dacă n-am nici cea mai vagă idee despre ce ştia acesta, ei cred că ştiu. Mă cred mult mai implicată decât sunt, aşa încât nu-mi vor da pace.

Bărbatul de lângă ea părea răvăşit. Ca să-l îmbărbăteze, Lisa se grăbi să adauge:

— Nu te lăsa copleşit! Oricum, nu vor reuşi să ne strice seara. O să mergem în clubul ăsta şi o să ne simţim bine. Vino!

— Nu-mi place că te urmăresc.

— Jake spunea întotdeauna că, în clipa în care nu mai eşti urmărit, te paşte cu adevărat o primejdie de moarte.

— Cum aşa?

— Simplu. Când nu te urmăresc, te întrebi unde sunt şi încerci să le dai de urmă. Am ieşit în oraş, nu? Haide! Vino, yankeule!

— Unde mergem?

— La Chellah. E un restaurant în care se întâlnesc diplomaţii. Mâncarea e bună. După cum bine spunea bărbatul de lângă mine cu ceva timp în urmă, se află la braţul celei mai flămânde femei din lume.

Chellah era o grădină în aer liber unde se servea friptură la grătar. Când era plin, localul răsuna fără

doar şi poate de glasurile oamenilor care vorbeau toate limbile pământului. Rabatul era capitala Marocului şi reşedinţa a peste cincizeci de ambasade din ţări precum Argentina şi Iugoslavia, Austria şi Rusia.

În clipa aceea, grădina de vară era aproape goală. Numai câteva mese erau ocupate. Lisa şi Gary avură de unde să aleagă. Se aşezară la o masă lângă o fântână, deoarece clipocitul apei le acoperea vorbele, ferindu-i în acest fel de urechile curioase.

Abia după ce terminară primul fel de mâncare, Gary spuse:

— Am veşti noi să-ţi dau. Doctorul Hammire m-a sunat în această după-amiază. L-au mutat pe Jake.

— De ce te-a sunat pe tine şi nu pe mine?

— Poate te-a sunat, dar nu te-a găsit. Cine ştie? Erai cumva la cumpărături?

— La ce oră a sunat doctorul Hammire?

— Pe la trei.

— Eram la hotel, în camera mea, spuse ea cu aprindere. Abia peste o oră am ieşit.

Cât timp ea vorbi, Gary îşi întoarse privirea.

— Aceasta e în continuare o lume a bărbaţilor, Lisa. Ştiu că ţi-e greu să accepţi asta, dar tare mă tem că n-ai încotro. Nu e ca în America.

— Mi se pare înfricoşător.

— Înfricoşător sau nu, cert e că bărbaţii sunt cei care deţin puterea aici şi vor, evident, să discute tot cu bărbaţi. Cred că eşti norocoasă, pentru că te poţi baza pe ajutorul unui bărbat.

Când îşi întoarse din nou privirea spre ea, schimbă subiectul.

— Ce servim la desert? întrebă el. Au şi specialităţi europene.

— După ce mi-ai ţinut această lecţie de şovinism,

nici că mai pot să înghit ceva de aici.

Îşi scoase pudriera şi se uită în oglindă.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

— E trecut de opt. De ce?

— Există un alt loc în care am putea merge. Un club în care se şi cântă. Are un nume ciudat: Chacun a son gout.

— Pare interesant. Hai să mergem!

— Se deschide de-abia la nouă şi jumătate.

Văzându-l că o priveşte amuzat, se grăbi să adauge:

— Dacă vrei să râzi de mine, nu o face pe înfundate!

— Nu râd de tine. Mi se pare amuzantă situaţia în care ne aflăm. Doi americani în floarea vârstei, îmbrăcaţi în costume tradiţionale marocane şi care n-au altceva mai bun de făcut decât să se certe pe tema raportului dintre bărbaţi şi femei în Maroc. Nu-i aşa că-i amuzant? Nu vreau să fii supărată pe mine. Hai să ne sărutăm şi să îngropăm securea războiului.

Ea nu zise nimic, dar îi permise s-o ia de braţ în timp ce se îndreptau spre ieşire. Era primăvară, iar narcisele galbene şi macii se zăreau peste tot primprejurul gardului viu care înconjura grădina-restaurant. Dimineaţa devreme, locul acesta era şi mai pustiu decât localul.

— N-am avut nicio clipă intenţia de a te supăra, spuse el.

— Ştiu. Nu eşti tu de vină. Cred că e vorba de ţară. Aici, bărbaţii sunt cei care fac legea. Am înţeles lucrul acesta înainte de a mi-l spune tu în mod făţiş. Azi-dimineaţă, vorbind cu Syed Hammire. O, era întruchiparea politeţii, oferindu-se chiar să mă conducă la hotel. Dar când am încercat să-i vorbesc de pe poziţia partenerei lui Jake, s-a înălţat imediat un

zid între noi. Mi-am dat seama de atunci că nu fac nici cât o ceapă degerată în ochii lui.

— Haide, lasă! Lucrurile nu stau chiar atât de rău. Chiar şi aici se mai produc schimbări. Sunt multe femei care nu mai poartă vălul. Au ajuns chiar să practice meserii până mai ieri tipic masculine: doctori, filosofi, psihologi, profesori, avocaţi.

— Sigur! Dar priveşte în jurul tău. Aici e un monument comemorativ. Pot să pun prinsoare că nu există niciun mormânt al unei femei într-o ţară cu moschei atât de frumoase, de luminoase; cum se face că femeile sunt trimise în alte locuri? Ca şi cum ar fi segregate.

— Măcar le dă voie să intre. Unor necredincioşi ca mine şi ca tine nu le e permis să intre într-o moschee în Maroc.

Lisa îi aruncă o privire. Îţi trebuia ceva perspicacitate pentru a prinde sclipirea de ironie din ochii lui Gary.

— Gary Mitchell, mă faci furioasă. Am impresia că mai tot timpul mă iei peste picior.

— Poate că, de fapt, îmi doresc să fac altceva.

— Ce anume?

— Asta.

O trase aproape şi o privi drept în ochi. îi mângâie părul, obrajii şi-i atinse uşor buzele cu degetul, după care o sărută. Fu un sărut lung şi dulce. Lisa se simţi cuprinsă de nostalgie, ca şi cum ar fi fost din nou adolescentă. O fată stând la piciorul unui pod, în bătaia lunii. În locul mirosului florilor plutind prin aer, îşi imagină mirosul pe care-l au frunzele arse toamna.

Brusc, se desprinse din îmbrăţişarea lui.

— Ce s-a întâmplat, Lisa?

— Nu-mi plac bărbaţii care profită de femei sau

de conjunctură: lumina lunii, cină romantică, apropiere.

— Crezi că profit de tine?

— Cum i-ai spune unei astfel de situaţii?

— I-aş spune iubire. Te iubesc, Lisa. M-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut pentru prima dată. Îmi amintesc perfect momentul în care privirea mi s-a oprit asupra ta. Era într-o vară fierbinte şi ne aflam cu toţii să înotăm la clubul acela privat în care te duceai cu surorile gemene Carmichael. Erai slabă şi foarte bronzată: o adolescentă care avea ceva sălbatic în ea, cu părul leoarcă şi nişte ochi de culoarea mării. Te-am sorbit din priviri toată după-amiaza aceea şi m-am îndrăgostit de tine. Nu pentru că erai frumoasă, lucru de netăgăduit, ci pentru că erai curajoasă.

— Nu mă iubi, se grăbi ea să spună.

Dădu să plece, însă el o prinse de braţ.

— Dă-mi drumul, Gary!

— Nu înainte de a-mi spune de ce o fată atât de curajoasă se teme de un singur lucru.

— Dacă te referi la iubire, ei bine, află că nu cred în ea.

— Asta pentru că n-ai fost niciodată îndrăgostită.

— Ba am fost îndrăgostită de vreo şase ori. Mai întâi, de un englez care a dat birul cu fugiţii, apoi de un matador spaniol căruia îi plăcea să dea bani pentru organizarea loviturilor de stat şi de care am fugit eu. Mai sunt şi alţii. Vrei să-ţi mai spun?

— Da, dar cu niciunul nu a fost nimic serios. Poate o idilă, dar nu dragoste.

Lisa nu răspunse imediat. Nu voia să-l rănească, ci numai să se asigure că ceea ce se întâmplase în seara aceea nu era nimic serios. Spuse cu o voce cât se poate de blândă:

— Să mă întrebi ce e iubirea e ca şi cum mi-ai cere să-ţi spun ce e adevărul. Toată lumea evită să răspundă la această întrebare. E o întrebare eternă. Presupun că sunt tot atâtea răspunsuri câţi oameni au căutat să-l afle. În ceea ce mă priveşte, nu am un răspuns sigur. Poate pentru că am fost rănită şi am rănit la rândul meu. Vreau să spun, căutând răspuns la această întrebare. Întotdeauna lucrurile au luat o întorsătură proastă. E mai bine pentru amândoi să lăsăm lucrurile aşa.

* * *

Clubul «Chacun a son gout» era plin ochi de oameni. Un francez mic de statură, care era şi stăpânul localului îi întâmpină clătinând din cap.

— Nu mai sunt mese libere acum, spuse el. Dacă doriţi, puteţi aştepta.

După felul incoerent în care vorbea, Lisa îşi dădu seama că era una şi aceeaşi persoană cu cel care îi răspunsese dimineaţă la telefon.

— Hai să aşteptăm puţin, îi şopti ea lui Gary. Oamenii vin şi pleacă mereu dintr-un asemenea loc. Plictiseala e numele jocului.

Gary nu părea prea convins.

— Nu pare deloc promiţător. Cred că ar trebui să mergem în altă parte. Există localuri mult mai spaţioase decât acesta.

— Să stăm puţin, te rog!

Gary ridică din umeri, se lipi de zid şi o trase şi pe Lisa lângă el.

— Bine, dar cred că ar trebui să plecăm dacă nu se eliberează niciun loc înainte de începerea spectacolului.

— E prea târziu pentru asta. Spectacolul începe chiar acum.

Cortina fu trasă pentru a lăsa să se vadă o scenă.

Pe aceasta pătrunseră în clipa imediat următoare un băiat şi o fată. Lisei i se păru un cuplu ciudat. Clubul acesta era destinat unei clientele provenite din clasa mijlocie. Majoritatea erau marocani francezi, iar unii erau turişti. Era un club mai degrabă pentru conservatori decât pentru tineri.

Cei doi erau cântăreţi. Băiatul cânta la chitară, iar fata la o tamburină. Cântecele din repertoriul lor erau vechi şi probabil stârneau nostalgia printre consumatori. Muzica era plăcută, pentru că aceştia cântau bine şi îşi formaseră chiar un stil.

Lisa îi privi cu atenţie. Băiatul era înalt, robust, avea părul blond şi barbă. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni negri şi un tricou alb. Avea un profil clasic. Fata era slabă, lucru accentuat şi de pantalonii largi care atârnau pe ea. Avea părul lung şi negru, iar datorită faptului că se tot mişca pe scenă, arunca asupra ei o aură de mister.

La un moment dat, cei doi se opriră din cântat. Clienţii priviră nedumeriţi spre scenă. Fata li se adresă în franceză:

— Bonsoir mes amis! Mulţi dintre noi suferă de însingurare. Înăuntrul nostru purtăm un ţipăt sălbatic şi singurul mod de a ne vindeca e iubirea. În minutele următoare vă vom interpreta câteva din cântecele inspirate de acest sentiment.

În timp ce fata şi băiatul îşi potriveau paşii cu ritmul muzicii, clienţii începură iar să mănânce. Fata se duse în culise după o chitară. În clipa aceea, lumina îi scoase la iveală părul blond ascuns de peruca neagră. Lisa o privi cu multă atenţie.

Începură să cânte ceva ritmat la chitare, dar Lisa nu mai asculta. Se gândea la fotografia pe care o avea în studioul de acasă, o fotografie mărită. Fata de pe scenă era cea din fotografie. Numai că acolo avea

părul blond.

Era fata vitregă a lui Peter Joring.

Fata care cânta pe scenă era cea pe care o căuta.

De bună seamă, ea era. Nu avea cum să se înşele. Chiar în dimineaţa aceea, studiase cu atenţie cele cinci fotografii pe care le avea.

Dar dacă se înşela? O văzuse în culise numai pentru o clipă. Majoritatea acestor fete hippie semănau între ele: aceleaşi feţe palide pe care machiajul nu prea se găseşte, aceleaşi trăsături şterse, aceleaşi întrebări puse din priviri.

Lisa îşi spuse că trebuie neapărat să afle dacă aceasta era fata pe care o căuta. Dar va trebui să acţioneze cu discreţie. Gary Mitchell nu trebuia amestecat. Cu niciun chip. Acesta era un caz privat pe care-l acceptase de la Peter Joring. N-ar fi cinstit nici faţă de Gary, nici faţă de actor să-l implice pe Gary în căutarea fetei dispărute.

Se întoarse spre Gary. Acesta o privea cu un aer de plictiseală enigmatică.

— Îţi plac chestiile de genul ăsta? întrebă el.

Replica aceasta fu un pretext minunat pentru Lisa, care spuse:

— Ai dreptate, ar trebui să plecăm. Aş vrea să mă duc până la cabina de machiaj înainte de a pleca.

Pe drum, îl abordă pe unul din chelneri căruia îi puse nişte întrebări directe, deoarece nu avea niciun rost să se ascundă după deget, mai ales că acestuia îi plăceau bacşişurile.

— Mă interesează cei doi tineri care sunt acum pe scenă. Sunt în căutare de tinete talente. Nu există niciun afiş cu ei în foaier.

— Cei doi îi înlocuiesc pe angajaţii localului, care sunt în vacanţă.

— Poţi să-mi spui cum îi cheamă?

— Îşi spun Crispin şi Sabrina. Îşi dau numai numele mici, pentru că genul acesta de persoane nu îşi declină niciodată adevărată identitate.

Crispin şi Sabrina! îşi aminti că Peter Joring îi spusese că numele adevărat al fiicei sale vitrege era Linda Demarest, dar că şi-l schimbase ori de câte ori se ivise ocazia.

— Ştii cumva de unde sunt?

— Cine poate spune? Pot fi din Portugalia, din Spania sau din oricare loc de pe coastă. Cineva şi-a amintit că i-a văzut şi pe Costa del Sol. Cântau într-un club mic.

Chelnerul se uită în direcţia meselor, nerăbdător.

— Cum călătoresc?

— Ca nişte ţigani. Au o camionetă.

Toate bunurile le poartă în spinare. Un foarte bun mijloc de a trăi.

— Nu au cum să trăiască într-o camionetă! spuse Lisa pentru a-l momi.

— Ba e chiar un mod de viaţă! Dincolo de râu e un loc al cărui proprietar e Ben Hassan. E ideal pentru cei care fac parte din drojdia societăţii şi pentru laşi.

— Cât mai stau aici? întrebă ea, deşi ştia că împinsese lucrurile prea departe.

Bărbatul o privi bănuitor, dar în cele din urmă îi răspunse:

— Pleacă mâine, pentru că atunci se întorc angajaţii noştri.

Capitolul 5

Avu nevoie de ceva timp pentru a-l convinge pe Gary s-o ducă la hotel înainte de miezul nopţii.

— A fost o zi foarte lungă, spuse ea în timp ce beau ceva la barul «Renaissance» de pe Mohamed V.

— Credeam că o să facem turul oraşului.

— Din păcate, mă simt epuizată.

— Cum spui tu. Ceea ce e interesant în privinţa miezului nopţii e că numai câteva ore îl despart de zori. Acum că tot am aflat că eşti genul de persoană care se scoală cu noaptea-n cap, am să vin negreşit mâine dimineaţă să te iau pentru micul dejun.

În timp ce Gary o săruta în semn de rămas-bun, Lisa nu se gândea decât la ce va face în cazul Peter Joring. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai convinsă era că Sabrina era fiica vitregă a acestuia.

Gary o sărută din nou, după care se îndepărtă puţin de ea şi o privi.

— Ai avut o reacţie de neimplicare la sărutul meu, domnişoară Clark. Aminteşte-mi într-o altă zi să te învăţ cum să săruţi.

Pentru o clipă, reproşul o supără, dar îl acceptă cu zâmbetul pe buze şi se îndreptă spre lift.

Când ajunse în cameră, îşi dădu jos rochia tradiţională marocană şi îmbrăcă ea o pereche de pantaloni şi un pulover de caşmir. Primăvara, nopţile marocane sunt foarte reci. Telefon la clubul Chacun a son gout pentru a verifica dacă bănuiala ei că echipa Crispin şi Sabrina va cânta şi mai târziu era adevărată.

Fu anunţată de o voce de femeie că ultimul spectacol era programat în jurul orei unu noaptea.

«E bine», îşi spuse ea în timp ce punea receptorul în furcă, am suficient timp la dispoziţie. Prima mea problemă e să găsesc o posibilitate de a ajunge la Amogdul. Poate că nu a fost o idee prea fericită de a-l trimite pe Gary acasă. Aş fi scăpat măcar de grija de a găsi un mijloc de transport.»

Nu era deloc o treabă uşoară găsirea unui taxi în Rabat la o oră atât de târzie din noapte, cu atât mai mult cu cât trebuia să se gândească la atât de multe alte lucruri. Unul din acestea era posibilitatea de a fi

urmărită. De mai multe ori în timpul serii, avusese impresia că ea şi Gary erau urmăriţi. De fiecare dată îşi spusese că are o imaginaţie prea bogată.

Dincolo de asta, trebuia să găsească un şofer de taxi potrivit. Hotărî că e mai înţelept să nu apeleze la vreunul din cei care se aflau în faţa hotelului, deoarece puteau fi iscoade. Nu putea să rişte. Cel mai bine era să meargă într-o staţie de taxiuri.

Nu luă liftul, ci coborî pe jos cele patru etaje. Apoi, se strecură pe uşa din spate. Auzi vocile care veneau dinspre bucătărie. Trecu printr-o zonă mai puţin luminată, dar nu-şi aprinse lanterna. Când ajunse pe strada principală, respiră uşurată şi se îndreptă în grabă spre locul în care văzuse mai devreme o staţie de taxiuri.

Locul în care stăteau taxiurile era gol, încât Lisa fu sigură că era închis. Nici nu apucă bine să se apropie de poartă, că un arab îmbrăcat în costum tradiţional veni în întâmpinarea ei. O privi uimit.

— Poftiţi! spuse el în arabă şi se dădu la o parte pentru a-i permite să intre.

Aruncându-şi privirea prin încăperea goală, Lisa întrebă:

— Unde vă sunt şoferii?

Bărbatul începu să strige şi nu peste mult timp îşi făcu apariţia un tânăr cu ochii cârpiţi de somn. Asprimea cu care îl privi şi-i vorbi şeful îl făcu să se trezească de-a binelea.

— Unde vrea să meargă doamna? întrebă bărbatul, întorcându-se spre ea.

— În Sale.

— Unde anume în Sale?

Lisa ezită, pentru că destinaţia putea să pară foarte îndepărtată, dar mai ales pentru că Rabatul i se părea a fi un viespar de informatori. Dar dacă nu-i va

spune celui care părea a fi şeful unde anume vrea să ajungă, s-ar putea trezi cine ştie pe unde. Iar dincolo de asta, mai era şi problema limbii. Măcar şeful vorbea franţuzeşte.

— Aţi auzit de un loc numit Amogdul?

— Amogdul? întrebă el scărpinându-se pe frunte.

Şoferul făcu un pas înainte şi spuse într-o engleză care putea fi înţeleasă, chiar dacă nu era fluentă:

— Vă pot duce la Amogdul, dacă doriţi.

Lisa se uită la şef, ca pentru a fi asigurată că nu e păcălită.

— E în regulă, spuse el în franceză. Şoferul cunoaşte locul. După alt nume, poate că l-aş fi recunoscut şi eu. Plătiţi preţul drumului acum, iar bacşişul la sfârşit. Addi Azza conduce cu prudenţă.

Şoferul era tăcut. Trecură aşadar de bulevardul Joffre, de locul unde Jake fusese lovit cu bestialitate şi de podul de peste vechea cetate a Sale-ului într-o linişte deplină.

Lăsară în urmă moscheea cea mare şi se îndreptară spre Tanger. Lisa începu să dea semne de nelinişte.

Îl întrebă de mai multe ori pe şofer:

— Addi Azza, ştii pe ce drum ai luat-o?

— Da, ştiu, îi răspunse acesta din urmă după ceva vreme.

La următoarea răscruce de drumuri, ieşiră de pe strada principală. Drumul nu era luminat şi nici case nu se aflau pe acolo. Lisa simţi aerul sărat. Drumul părea a fi unul foarte circulat. I se părea că în orice clipă puteau rămâne înţepeniţi. De câteva ori, îi veni să-i spună şoferului să oprească şi să întoarcă. Avea sentimentul că această călătorie e zadarnică.

După ceva timp, Addi Azza ajunse la un semafor

intermitent.

— Acesta e Amogdul.

Lisa străpunse cu privirea întunericul şi putu să distingă nişte contururi pe un teren mlăştinos. Murdăria din jur o şocă.

— Barăcile sunt făcute din tinichea şi din resturi de gudron, spuse el.

Lisa se scotoci prin buzunar după nişte mărunţiş.

— Te plătesc bine dacă mă aştepţi. Nu ştiu cât va dura. Aşteaptă-mă, spuse ea dându-se jos din maşină.

Îşi aprinse lanterna şi o luă printre barăci. De departe, locul părea că se află în beznă deplină. Pe măsură ce se apropia, Lisa îşi dădu seama că una dintre barăci era mai bine construită şi de-abia luminată. Acesta era de bună seamă sediul central. Se hotărî să bată la uşă. În timp ce se pregătea să facă asta, auzi un zgomot care o făcu să rămână pironită locului. Era motorul unei maşini care venea în aceeaşi direcţie. Întoarse capul şi văzu cum Addi Azza întoarce şi pleacă în graba mare din locul respectiv.

— La naiba! spuse ea printre dinţi. S-a zis cu tine. Detectiv Clark, te afli într-un loc situat la nu se ştie câte mile depărtare de Rabat şi care arată ca după potop. Acum, problema ta cea mai importantă e: cum te întorci?

Se îndreptă spre clădirea principală, în căutarea unui mijloc de transport. Nici urmă de camioneta în care Crispin şi Sabrina ar fi trebuit să călătorească alături de prietenii lor. Dar cine ştie? Poate că se duseseră să-i ia de la club.

Se hotărî să-şi canalizeze toată atenţia şi energia spre rezolvarea problemei pentru care venise aici. Nu avea niciun rost să stea la pândă pentru a vedea când vor veni cei doi. Dacă fata era într-adevăr fiica vitregă a lui Peter Joring, în mod cert nu o va primi cu pâine şi

sare.

O hoinară adevărată va simţi imediat când o străină va încerca să se ameste în viaţa ei şi va încerca să scape cât mai repede de ea. Era mult mai bine să o aştepte pe fată înăuntru, de preferinţă în camera ei. Renunţă la ideea de a afla singură în ce baracă stăteau cei doi şi hotărî să se adreseze personalului din sediu.

Se apropie de sediu. Putu să distingă prin ferestrele murdare şi fără perdele o masă, două scaune, un dulap din lemn şi un birou foarte ponosit. Mai multe becuri erau dispuse de-a lungul camerei, dar numai două funcţionau. Se auzea nişte muzică arăbească foarte ritmată de la un casetofon, singurul obiect care părea nou.

Lisa bătu la uşă. Trebui să aştepte ceva timp, cel puţin cinci minute până veni cineva să-i deschidă. Un băiat îmbrăcat în iţari îşi făcu apariţia din încăperea din dos. Când se află în faţa ei, îi pieri graiul şi făcu ochii mari cât cepele.

Lisa fu cea care rupse tăcerea, întrebând în franceză:

— Pot să intru?

Fu nevoită să-l înghiontească pentru a intra, iar acesta nu o opri. Duhoarea dinăuntru o făcu să-şi ţină respiraţia. Se grăbi să deschidă uşa, dar băiatul o închise din nou. Fu primul gest pe care-l făcu.

— Vorbeşti franţuzeşte?

Băiatul încuviinţă.

— Unde e şeful tău? întrebă Lisa.

— În seara asta, eu sunt şeful.

— Vreau să vorbesc cu Ben Hassan.

— Ben Hassan e plecat. Eu sunt nepotul lui. Când lipseşte, eu îi ţin locul.

Asta e foarte bine, îşi spuse Lisa în sinea ei. Îmi

va fi mult mai uşor să negociez cu un puşti decât cu bătrân arab şiret.

— Aş vrea să intru în baraca în care stă o fată care se numeşte Sabrina.

— Nu pot permite nimănui să intre în camere, în afară de cei care le ocupă. Acestea sunt ordinele unchiului meu, spuse el dându-şi capul pe spate într-un gest care se voia plin de importanţă.

— Trebuie să-i transmit un mesaj Sabrinei, un mesaj urgent de la tatăl ei.

Scoase din geantă mai multe acte cu numele ei şi al lui Jake, care purtau un sigiliu oficial. De obicei, actele de genul acesta făceau impresie şi permiteau deschiderea multor uşi. Băiatul le privi cu multă atenţie.

— Eşti americană?

— Da.

— Vorbesc engleza. Mă duc la şcoala americană cu alţi copii ai unor oameni importanţi. Anul trecut mi-am terminat studiile şi am venit să stau cu unchiul meu. Scoase un pachet cu plicuri murdare şi care aveau colţurile îndoite şi spuse:

— Sunt scrisori de la fiii unor oameni importanţi, pe care i-am întâlnit la şcoala americană.

Lisa se gândi puţin cum să-l ia pe băiat. Uneori, adevărul era o armă mai redutabilă decât orice poveste scornită cu multă dibăcie. Acest nepot grijuliu şi loial avea o singură slăbiciune: îi plăceau oamenii importanţi. Adusese vorba de două ori că urmaşe o şcoală de renume şi că acolo avusese ocazia să cunoască fiii unor oameni foarte importanţi. Erau prietenii lui. Păstra scrisorile pe care le primise de la ei ca pe ceva foarte preţios.

Îşi aruncă privirea asupra plicurilor şi văzu că îl chema Jevdet.

— Jevdet, spuse ea pe un ton confidenţial, fata pe care o cheamă Sabrina nu e una obişnuită. Tatăl ei e un om de seamă. Numele lui e cunoscut peste tot în lume. Aveţi televizor acasă?

— Da, în Casablanca. Ben Hassan nu îngăduie aşa ceva.

— Atunci, l-ai văzut pe tatăl Sabrinei de multe ori la televizor. E un actor faimos.

Văzu cum acestuia i se măresc ochii de uimire.

— Jevdet, trebuie s-o văd pe această fată şi să-i vorbesc.

Jevdet se încruntă. Nu puteai să-l prosteşti aşa de uşor.

— Poţi s-o aştepţi aici până se întoarce de la clubul la care cântă.

— Dacă am să stau să aştept aici, am să te reţin. Erai pe punctul de a închide, nu-i aşa?

Băiatul încuviinţă.

— Nu poţi să-mi dai voie s-o aştept în cameră, pentru a-i transmite mesajul de la tatăl ei?

— Nu pot face asta.

— Mi-ai văzut actele. De ce nu poţi să mă ajuţi?

— Ben Hassan s-ar supăra. Când se înfurie, e de-a dreptul înspăimântător.

— Dacă unchiul tău ar fi aici şi şi-ar da seama cât de important e pentru mine să mă întâlnesc faţă în faţă cu această fată şi, mai ales, cât de celebru e tatăl ei, sunt convinsă că m-ar înţelege şi m-ar ajuta. Dacă nu mă laşi s-o aştept în cameră, iar tatăl fetei se supără, Ben Hassan va fi şi mai furios.

Băiatul păru convins de argumentele ei.

— Nu te vei atinge de niciunul din obiectele care aparţin fetei, da?

— Promit. Nu vreau decât să-i vorbesc.

Băiatul luă o legătură cu chei şi i-o întinse.

— E baraca situată în punctul cel mai îndepărtat de sediu. Vei vedea că sunt două barăci foarte apropiate. Crispin stă în cea situată la stânga şi care dă spre apă, iar Sabrina stă în cealaltă. Le găseşti, nu? Eu trebuie să rămân aici, de pază. După ce termini, laşi cheile în cutia asta.

Înaintă câţiva paşi şi-i arătă cutia.

În timp ce se îndrepta spre celălalt capăt al Amogdulului, luna, aflată în creştere, îşi croia drum printre nori. Vântul care bătea dinspre apă o făcu să simtă răceala nopţii, în pofida faptului că avea pe ea un pardesiu. În afară de ţipătul pătrunzător al unei păsări, peste tot domnea o tăcere deplină.

Cele două barăci erau la vreun metru depărtare una de cealaltă. Lisa se duse în cea a Sabrinei, descuie şi intră cu prudenţă înăuntru. Îşi aprinse lanterna pentru a studia camera. Un pat, o masă, o canapea, câteva cârlige pentru rufe. Pe canapea erau aşezate două perechi de blugi şi un pulover împletit, cândva alb, dar acum gri. Un rucsac gol era agăţat de perete.

Lisa se duse la masă şi aprinse lanterna. O mulţime de lucruri se aflau acolo. În mijlocul mesei trona fotografia înrămată a lui Peter Joring. Parcă o privea pe Lisa drept în ochi. Zâmbetul acela care-i era specific, un zâmbet de-abia perceptibil, dar ironic, parcă îi spunea: «Te-am aşteptat aici, Lisa Clark.»

Aşadar, bănuiala mea a fost întemeiată. Aceasta e fata pe care o căutam.

Trecu repe în revistă lucrurile care se aflau pe masă. Erau fel de fel de nimicuri copilăreşti, ca şi unele ale unei adolescente care încerca să-şi găsească propria feminitate. Amintiri ale unor momente petrecute împreună, suveniruri care stăteau drept mărturie ale unei singurătăţi de care nu avusese parte

altă dată.

Un buchet de flori uscate prinse într-o panglică de strâns părul.

O statuetă mică şi albă a lui Buddha aşezată pe o bucăţică de catifea. Meniuri ale unor restaurante în care luaseră masa cei doi. Un suport pentru lumânare în care mai rămăsese nişte ceară topită. Fotografii ale lui Crispin şi Sabrina îmbrăţişaţi sau ţinându-se de mână. Programul unui circ italian. Un pliant publicitar care îi înfăţişa pe cei doi cam cum arătau mai devreme la club. Cineva desenase o inimă pe fotografia care-i înfăţişa împreună. Lisa citi o notă scrisă pe un şerveţel de hârtie: «Te iubesc, Sabrina, din toată inima.»

Un zgomot rupse tăcerea. Lisa înălţă privirea şi ascultă. Zgomotul acesta nu prevestea nimic bun. Nu erau zgomote de paşi, voci sau râsete ale unor îndrăgostiţi, ci cu totul altceva. Cineva se furişa pe undeva în întuneric. Cineva care nu voia să facă zgomot. Îşi stinse lanterna şi se aşeză într-o parte. Imediat uşa fu dată de perete şi Lisa văzu doi bărbaţi. Unul dintre ei se năpusti asupra ei. Ea se feri din calea lui. Reuşi s-o prindă cu mâna de umăr. O durere îi străpunse braţul. Intră în panică.

Apoi, văzu apărând un al treilea bărbat. Era o figură cunoscută: înalt şi viguros. Era Gary Mitchell. Acesta făcu o mişcare de karate graţie căreia reuşi să-l doboare pe unul dintre bărbaţi. Al doilea se năpusti asupra lui Gary, dar avu aceeaşi soartă.

Gary o luă de mâini şi o împinse spre ieşire. De-abia o mai ţineau picioarele. Merse mai mult târându-se şi fu nevoită să se ţină de balustrada parcării în care era maşina. De-abia când Lisa se prăbuşi pe scaun şi după ce porni maşina Gary îşi recăpătă trăsăturile omeneşti ale feţei.

Nu era obişnuită să-l vadă aşa. Părea de fier. Scrâşnea din dinţi. Dar mâinile exprimau cel mai bine sentimentele care îl încercau. Erau puternice şi păreau a acţiona ca nişte fiinţe autonome. În timp ce se îndreptau spre Rabat, acesta spuse:

— Ce nebunie să faci aşa ceva.

Dacă nu te-aş fi urmărit, aveai toate şansele să te întorci între patru scânduri.

— De ce m-ai urmărit?

— Pentru că ai arătat un interes nejustificat pentru cei doi tineri care au cântat la club. Te-ai demascat singură când l-ai abordat pe chelnerul acela pentru a scoate informaţii de la el.

— Să nu-mi spui că poţi să citeşti gândurile oamenilor şi că în acest fel ai aflat ce l-am întrebat pe chelner.

— În meseria mea, trebuie să fii în stare de mult mai mult de-atât.

— Să înţeleg că mâncăm aceeaşi pâine?

— Ce altceva ar putea însemna faptul că te-am urmărit în seara asta?

— Aşadar, nu eşti un simplu ziarist care merge în miezul evenimentelor să facă muncă de documentare?

— Nu.

— Eşti un agent profesionist bine antrenat şi faci parte dintr-o breaslă deloc potolită.

Tăcerea lui îi fu suficientă Lisei. Se aşeză în colţul ei şi-l privi pe acest bărbat complet diferit de cel de acum câteva ore.

Când vorbi din nou, vocea lui era şi ea schimbată. Era fermă, autoritară, obişnuită să dea ordine şi să fie ascultată.

— Ascultă-mă, Lisa! Ascultă-mă cu multă atenţie. Te-am lăsat să te joci, să-ţi faci numărul de James Bond. Dar acum, s-a terminat. Ai intuit bine că e vorba

de meseria mea. După cum vezi, suntem în aceeaşi oală. Drumurile sunt diferite, însă obiectivul este acelaşi.

— Adică, o urmăreşti pe fiica vitregă a lui Peter Joring?

— Nu. Treaba mea e să găsesc un cuplu de tineri care-şi spun Crispin şi Sabrina şi care sunt amestecaţi până peste gât în ceva periculos de moarte.

— În ce anume?

— Dacă aş şti, nu i-aş mai căuta.

Am închide cazul cu toţii şi ne-am duce acasă.

— Şi când vei afla? Vreau să zic, în ce sunt implicaţi.

— Când vom ajunge la Marrakech.

— Marrachech? De ce Marrakech?

— Colonia hippie s-a mutat acolo.

— Credeam că majoritatea dintre ei au plecat din Marrakech.

— Cei vechi, da. Aceştia sunt un alt grup. O sursă mi-a spus că Crispin şi Sabrina merg tot într-acolo.

— Vrei să-mi spui că trebuie să mergem la Marrakech?

— Trebuie mai întâi să dormi vreo două ore, pentru că ai nevoie. La patru fix, am să te aştept de cealaltă parte a Majesticului. Poţi să vii cu bagajul până acolo?

— Îmi place să călătoresc pe lumină.

— Ia cu tine toate hainele pe care le ai. O să vedem pe drum ce se potriveşte şi ce nu într-o colonie hippie.

— Vrei să spui că vom călători ca tovarăşi de drum, asemeni lui Crispin şi Sabrina şi a atâtor altor cupluri care hoinăresc prin lume?

— Exact. Poate că suntem mai în vârstă decât unii dintre ei. Dar nu văd de ce n-am putea să părem

mai tineri, de vreme ce asta face parte din munca noastră?

— Ce muncă?

— Vei vedea.

Tăcu o bună bucată de timp, dar când se apropiară de Rabat, zise:

— O să fie o piedică, Lisa, în ceea ce te priveşte.

— Despre ce e vorba?

— Va trebui să suporţi pe unul din tipii care aparţin acestui mediu dur până când acest caz va fi rezolvat. Vor fi şi momente foarte neplăcute.

Lisa îl privi cu atenţie. Avea dreptate.

Era cu totul alt bărbat faţă de cel care o ţinea cu tandreţe în braţe şi o săruta cu câteva zile în urmă în grădina de vară.

— Dacă rezişti tu, am să rezist şi eu, zise ea. Dar trebuie să-ţi spun că joci foarte tare şi că sunt de-a dreptul uimită de omul pe care l-am descoperit.

Capitolul 6

Era încă întuneric şi începuse să plouă când ieşiră din oraş şi o luară pe un drum lăturalnic. Casablanca şi Marrakesh se întindeau în faţa lor. Lisa găsi de cuviinţă să nu-l întrebe de ce optase pentru acest drum plin de hârtoape, un drum care părea să nu ducă nicăieri.

Noul Gary Mitchell era mai puţin prietenos decât celălalt. O adevărată enigmă. Taciturn era un cuvânt prea blând pentru un bărbat care între Rabat şi Casablanca nu scosese decât câteva cuvinte.

— Trebuie să fiu atent pe unde merg şi de aceea nu pot vorbi. Vezi că ai acolo un termos cu cafea. Serveşte-te! Pari obosită. Ar trebui să încerci să mai dormi puţin.

Ascultând sunetul picăturilor de ploaie, Lisa îşi lipi capul de fereastra udă, încercând să afle unde se

aflau. Pesemne că pe acolo erau nişte cătune uitate de Dumnezeu. Nu înţelegea de ce Gary o luase pe acest drum ocolitor şi care era atât de prost. Într-o singură privinţă avea dreptate: era de-a dreptul istovită. Nu fu în stare să profite de cele două ore dintre momentul Amogdul şi plecarea din Rabat. Prea multele întrebări fără răspuns o ţinură trează. Printre acestea, câteva îl aveau în centru pe însuşi Gary Mitchell. Nu putea să mai vadă în el un ziarist inofensiv care venise în scopul strângerii de informaţii pentru scrierea unei cărţi despre şedera tatălului său pe când era în armată. Apoi, cine sau ce era el? Recunoscuse că lucra sub acoperire. Pentru cine? Şi de ce? Ştia foarte multe lucruri, mai mult decât ea. Putea fi nemilos. îl văzuse doborând doi arabi fără să clipească din ochi.

Bărbatul acesta care stătea lângă ea, privind cu atenţie înainte şi care părea că nici nu lua act de prezenţa ei, cine era şi ce căuta aici? Aţipi gândindu-se la el, apoi se trezi brusc şi văzu că ploaia se oprise şi se luminase de ziuă.

Priveliştea merita să zăboveşti asupra ei. Griul se transformă în mov, iar apoi în roz. Lisa putu în sfârşit să-şi dea seama unde se aflau. Era cu totul altă lume decât «franţuzescul» Rabat sau agitaţia oraşelor de pe coasta Atlanticului. Deşi de-abia reuşea să distingă în depărtare, îşi dădu seama că se află la poalele munţilor Atlas.

Satele erau situate destul de departe. Lisa ştia că arabii se sculau devreme nu de puţine ori. Din când în când, câte un bărbat sau câte un copil apărea nu se ştie de unde şi se uitau uimiţi la maşina lor. Izolarea în care trăiau aceştia era de-a dreptul înspăimântătoare.

Lisa luă termosul şi turnă nişte cafea într-un pahar din plastic pe care i-l întinse lui Gary. Acesta îl goli imediat, după care spuse:

— În caz că eşti neliniştită, află că nu mai avem mult până la destinaţie.

— Şi care e aceasta?

— E în faţa noastră.

— Te referi la zidul acela roz?

— E unul dintre cele mai vechi sate fortificate din Maroc. Nu-l căuta pe hartă, pentru că nu-l vei găsi. E ca o monarhie absolută, condusă de o căpetenie. Ultimul care i-a condus a fost Mahjoub Rachid. îl cunosc pe fiu, Ahmad, care e pe jumătate arab, pe jumătate berber. Mi-e prieten.

— Parcă am fi în Evul Mediu.

— Aşa şi e.

După toate aparenţele, erau aşteptaţi. Poarta din metal a satului fortificat se deschise uşor când maşina se apropie de intrare. Spre marea surprindere a Lisei, poarta nu fu deschisă de un regiment de bărbaţi acoperiţi, ci de o femeie care apăsă pe un buton. Era înaltă, solidă, uşor bronzată şi avea trăsăturile fine ale femeii berbere. Cu toate că trecuse de patruzeci de ani, avea o piele netedă, fără riduri, iar părul negru ca smoala era lung şi ondulat.

Când femeia se apropie de maşină, Lisa observă că avea un tatuaj pe bărbie. Se cunoştea că învăţase la o şcoală de elită, pentru că vorbea foarte bine englezeşte.

— Bine aţi venit în casa familiei Rachid, spuse femeia. Tu eşti Gary Mitchell, vechiul prieten al fiului meu.

Gary încuviinţă.

— Ahmad nu s-a sculat, continuă femeia. S-a întors aseară foarte târziu. Iar dincolo de asta, nu ştiam exact la ce oră vei veni. Am ţinut neapărat să-ţi urez bun venit. Cum ar fi spus soţul meu arab, casa noastră e şi a ta cât timp stai aici. Eşti oaspetele

nostru. Îţi dorim sănătate şi pace. Salaam.

— Salaam. Doamnă Rachid, aceasta e prietena mea, domnişoara Clark.

Femeia o examină pe Lisa cu atenţie.

— Prietena ta e binevenită şi ea.

După aceea, arătă cu degetul un spaţiu liber care înconjura un grup de clădiri.

— Vă veţi parca maşina acolo, în spatele clădirii care transmite curentul electric. Apoi, mă veţi urma.

Trecură pe lângă nişte clădiri construite din cărămizi de argilă rozalie, material specific zonei. Chiar dacă plouase cu puţin timp în urmă, pământul era uscat. Locul era bine îngrijit în pofida faptului că vegetaţia părea seculară. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării. În locurile în care reparaţiile erau necesare, ele fuseseră făcute. Nu puţine clădiri aveau antene de televizor. Singurul lucru anacronic erau câteva cămile priponite de un stâlp. Tăcerea nu era întreruptă decât de zgomotul pe care-l făceau cămilele şi de vâjâitul generatorului de electricitate.

— Aici îl veţi aştepta pe Ahmad.

Femeia deschise o uşă de metal construită în stil maur şi-i pofti înăuntru.

— Aveţi aici răcoritoare, nişte cafea americană adusă special pentru voi, precum şi pâine proaspăt coaptă şi nişte carne de capră. Ahmad nu va întârzia să apară. Mă duc după el. Bucuraţi-vă de masă şi fiţi pe pace.

Interiorul clădirii fu o surpriză plăcută, ca în cazul atâtor altor clădiri marocane. Pe jos erau puse covoraşe plăcute la atingere. Un divan imens era acoperit cu blană de oaie. Pe cele câteva măsuţe răspândite ici şi colo prin încăpere, se afla mâncare şi băutură. Ceştile, farfurioarele şi platourile erau toate din aur. Carnea fusese tăiată foarte subţire.

Lisa se uită pe pereţi. Peste tot erau carpete. Într-un singur loc văzu portretul unui bărbat în floarea vârstei. Avea nişte ochi atrăgători, care te urmăreau, şi a căror culoare de un albastru cenuşiu contrasta cu tenul măsliniu. Avea un nas de uliu, iar pe cap purta un turban de un albastru verzui.

Lisa tresări când îl auzi pe Gary spunând în spatele ei:

— E tatăl lui Ahmad. Arabii pun foarte rar câte un portret pe perete de când Islamul interzice reprezentarea chipului uman în artă. Acesta e o raritate.

— Sunt îndreptăţită să aflu, spuse ea întorcându-se spre el, de ce m-ai adus într-un asemenea loc şi ce căutăm aici? Şi mai ales, pentru numele lui Dumnezeu, cine e Ahmad?

Gary zâmbi şi pentru o clipă Lisa avu senzaţia că-l regăsise pe cel care o sărutase când se plimbaseră cu câteva zile în urmă. Vraja se rupse însă repede, iar Gary deveni din nou serios.

— Ahmad e fiul căpeteniei care a condus acest domeniu până în urmă cu un an. Când acesta a murit, mama şi fiul au preluat conducerea.

Lisa îl privi neîncrezătoare.

— Femeia pe care ai văzut-o mai devreme e berberă. După cum umblă vorba, e cea mai vârstnică femeie de aici.

— Dar Ahmad?

— Ahmad e prietenul meu.

— E pentru prima dată când aud de el, spuse ea, bănuitoare. Cum l-ai cunoscut?

— L-am întâlnit în timpul unei misiuni. El lucra pentru Serviciile Secrete Franceze, iar eu pentru CIA. Ne-am unit forţele şi am reuşit să doborâm patru bărbaţi care ţineau cu tot dinadinsul să declanşeze un

al treilea război mondial.

— Ce înseamnă «să doborâm»?

— Exact ceea ce crezi că înseamnă.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Atunci, de ce ai mai întrebat?

— Pentru că am vrut să te aud pe tine spunând-o.

Gary se îndreptă spre una din măsuţe şi turnă cafea într-o ceaşcă pe care i-o întinse Lisei. Aceasta nu luă în seamă gestul lui şi continuă să vorbească:

— Brusc, nu prea-mi mai place de tine.

De fapt, nu-mi placi deloc.

Acesta îşi bău cafeaua pe îndelete, aruncându-i din când în când câte o privire.

— Venind din partea ta, un asemenea comentariu e destul de ironic. Nu faci parte din aceeaşi breaslă?

— Noi nu ucidem.

— Chiar aşa? Evident, nu mă refer la tine personal, draga mea prietenă înveşmântată în caşmir! Nu la tine care te furişezi pe străzi aruncând câte o privire în urma ta sau te amesteci cu mulţimea din Medina făcând pe deşteptul agent 007. Şi care apoi te trezeşti amestecată în cine ştie ce afacere murdară într-o speluncă numită Amogdul. Nu e vorba de tine, fată sofisticată. Dar confraţii tăi, ceilalţi membri ai echipei? Ţin la Jake, partenerul tău, pentru că a fost cel mai bun prieten al tatălui meu, iar prietenia e ceva sacru pentru mine. Dar Jake nu e uşă de biserică.

— Asta-i tot?

— Nu, nu chiar. Mai e vorba şi de ideile tale copilăreşti despre relaţia dintre un bărbat şi o femeie.

Lisa îi întoarse spatele şi spuse:

— Nu vreau să te ascult.

Acesta veni lângă ea şi o prinse cu putere de umeri.

— Ba vei asculta, zise el. Aseară ţi-am spus că te

iubesc. Chiar nu înţelegi ce înseamnă asemenea vorbe din partea unui bărbat ca mine? Nu mai e vorba de un joc copilăresc. E un angajament, o declaraţie. Asta înseamnă că vreau să fiu alături de tine pentru totdeauna, să te protejez şi să-ţi fiu sprijin. Şi care e reacţia ta? Te comporţi ca o fetiţă jucându-se cu păpuşile.

Lisa încercă să se desprindă din strânsoarea lui, dar el nu-i dădu drumul.

— N-am terminat tot ce aveam de spus. Când un bărbat îţi spune că te iubeşte, ascultă-l. Nu mai fugi. Nu te mai comporta ca şi cum n-ai fi auzit ce ţi-a spus. Fii atentă, pentru că nu-ţi promite luna de pe cer, ci se dăruieşte pe el însuşi.

Spunând acestea, îi dădu drumul aproape îmbrâncind-o.

— Ai terminat? întrebă ea.

— Da.

— Acum, e rândul meu să vorbesc. Nu ştiu cum sau de ce crezi că eşti amestecat în povestea asta. Am venit aici pentru a afla cine l-a bătut cu atâta bestialitate pe partenerul meu, Jake Jefferson. I-am promis, de asemenea, lui Peter Joring, să-i găsesc fiica vitregă, care se pare că se ascunde sub numele de Sabrina. Cunoşti toată povestea, aşa că nu mai are niciun rost să continui. Acum, vreau să fiu lăsată în pace. Ai auzit, lăsată în pace! Sunt detectiv autorizat internaţional şi sunt în stare să-mi port singură de grijă, fără ajutorul sau amestecul altcuiva.

— Dar cu drumul la Amogdul cum rămâne?

— Nu cred că mai e nevoie să-ţi amintesc că am nevoie de tine, dar vreau să fiu lăsată în pace.

Acesta îşi mai turnă o ceaşcă de cafea pe care o bău, iar apoi rupse un colţ de pâine din care începu să mănânce, neslăbind-o din ochi.

— Nu-ţi amintesc că ai nevoie de mine, îţi spun… îţi spun că suntem implicaţi în aceeaşi poveste. N-ai vrut să se întâmple asta, cum nici eu nu mi-am dorit aşa ceva. Tu ai un caz de rezolvat, aşa cum am şi eu un caz de rezolvat, dar nu ştiu cum se face că acestea sunt legate între ele.

— N-ai înţeles unde bat.

— Dacă mă vei asculta, vei vedea că am înţeles. Nu sunt aici pentru a scrie o carte, ci sunt pe urmele unei fete pe care-o cheamă Sabrina.

— Din ordinele cui?

— Din ordinele cui crezi tu?

Se priviră în ochi. Lisa fu cea care se uită în altă parte.

— Ştii ce-aş vrea să fac, acum? Să-ţi dau o bătaie zdravănă şi să te trimit acasă. Am încercat, dar n-a mers. Acum nu mai pot. Pentru că eşti amestecată până-n gât, iar eu am nevoie de tine. Am să te folosesc, Lisa. Aşa cum tu credeai la început că te vei folosi de mine.

— Ştii ce e locul în care ne aflăm?

— Te-am întrebat mai devreme. Ce e?

— E un loc sigur, pentru că e îngrădit. Ştii ce înseamnă asta, nu?

— Da, ştiu.

— Nu, nu ştii. Sau ce ştii, e de la televizor şi din filme. Nu e un loc strălucitor în care să se ascundă spionii până la operaţia finală. Domeniile-fortăreaţă din Maroc sunt lumi ascunse, liniştite, închise în ele însele, universul familiei fiind centrul lor, cel puţin în aparenţă. Dar ca orice bărbat sau femeie care se respectă, au o parte întunecată.

— Care anume?

— Sunt locuri de întâlnire. Pentru caravane, pentru intriganţii din deşert şi de la câmpie.

Informatorii îşi croiesc drum până aici. Oameni ai sabiei şi oameni ai Coranului. Oameni vicleni care aşteaptă să se ivească un moment prielnic pentru a intra în luptă. Mercenari. Jefuitori care urzesc planuri în secret. Refugiaţi în aşteptarea unui paşaport pentru libertate. Într-un asemenea loc ne aflăm noi, Lisa.

— Şi unde sunt toţi aceşti oameni pe care i-ai pomenit, aceşti aventurieri ai întunericului?

— În clădirile pe lângă care am trecut. Stau ascunşi, aşteptându-şi timpul.

— Iar noi ce căutăm aici, Gary?

— Am venit să ne schimbăm înfăţişarea, ca să fim bine acoperiţi.

— Cum adică, bine acoperiţi?

— Dacă nu te-ai fi amestecat, poate aş fi reuşit să dau de urma Sabrinei de unul singur. Dar tu ai stricat totul printr-o singură scenă teatrală făcută într-un club de noapte din Rabat. Acum, suntem amândoi amestecaţi. Nu pot să te las singură, pentru că suntem deja urmăriţi. Fiecare agent din Marrakech va căuta un bărbat înalt, bine îngrijit şi o blondă arătoasă. Ne putem schimba înfăţişarea: tu, culoarea părului, iar eu aş putea să-mi adaug o barbă sau ceva de genul ăsta. Dar mai avem nevoie de un element. Ne trebuie o terţă parte care să scoată parte adversă de pe urmele noastre. Aşa încât, vom face echipă cu Ahmad. Ahmad şi interpretarea lui. Ahmad e cel mai bun muzician dintre Tanger şi Atlas. Cântă la lăută. Eu cânt la chitară. E adevărat, nu prea bine, dar acceptabil. Într-o asemenea cultură, nici nu ţi se cere mai mult. Trebuie doar să-ţi faci treaba, nu strălucit, ci mediocru. E o chestiune de sinceritate.

— Iar eu ce am să fac? întrebă ea cu teamă în glas.

— O să cânţi, prietenă! O să cânţi! spuse o voce

venind din spate.

Lisa se răsuci pe călcâie şi văzu un bărbat tânăr, chipeş, zâmbitor şi foarte stăpân pe sine. Semăna leit cu bărbatul din portret, numai că era mai tânăr şi nu avea nasul coroiat al acestuia. Aşadar, se afla în faţa lui Ahmad, fost agent francez.

Lisa îl cântări din priviri şi îşi zise în sinea ei: «Ei bine, Lisa dragă, ai făcut-o de oaie. Aceşti doi bărbaţi formează o pereche. Gary, care-ţi vorbeşte despre iubire şi despre cum să-ţi dobori duşmanii cu acelaşi patos. Ahmad, stăpân peste acest sat fortificat unde se întâlnesc, după cum recunoaşte cu sinceritate Gary, fel de fel de aventurieri fără niciun Dumnezeu. Născut aici, crescut aici, fiu al unei căpetenii şi ale unei amazoane care domneşte asupra acestor nesăbuiţi hoinari.

Lisa dragă, ai dat-o rău de tot cu bâta-n baltă.» Se uita când la unul, când la altul. Se întreba de cât timp va avea nevoie până să găsească o portiţă de scăpare din această situaţie neplăcută, dar se auzi spunând:

— N-am cântat niciodată în public.

— O să cânţi, spuse Ahmad foarte încrezător. Nu e prea greu.

Tot ce va trebui să faci este să fredonezi pe ritmurile melodiei pe care o voi cânta eu la lăută.

Lisa şi Gary rămaseră în satul fortificat o săptămână. Zilele erau întotdeauna pline. Ahmad şi Gary încercau s-o ajute să-şi perfecţioneze cunoştinţele de arabă şi s-o iniţieze în berberă.

— Sunt multe dialecte ale berberei, o avertiză el. N-ai nevoie decât de două. Taureg este limba deşertului, iar Tamazight se vorbeşte în Atlas şi e limba familiei mele.

Ahmad îi vorbi şi despre obiceiurile berbere.

— Suntem un neam aparte. Iubim libertatea şi aventura. Bărbaţii îţi vor părea adesea galanţi, cruzi uneori, dar întotdeauna viteji. Nu semănăm cu nimeni altcineva. Chiar dacă suntem independenţi, asta nu ne împiedică să fim buni musulmani. Ar trebui să ştii câte ceva despre religia noastră.

— Am citit Coranul, zise ea.

— Bine. Dar trebuie să cunoşti şi unele lucruri mai mărunte. Ca de exemplu ce înseamnă tajine, care e un fel de ostropel din gulii. Mama mea te va servi cu acest fel de mâncare. Apoi, ce sporturi tradiţionale avem. Jocul cel mai popular e cel cu o minge făcută din cârpe. E un fel de fotbal. Ar trebui să mai cunoşti şi numele triburilor. Ait Haddidou e tribul femeilor frumoase. Ait Seddrate e tribul negrilor. Oamenii din munţi se numesc păstori. Părăsesc satul pe perioada iernii, dar femeile sunt încrezătoare în ele însele, agresive, independente. Pentru a te comporta ca o femeie berberă, trebuie să ţii fruntea sus şi să faci paşi mari.

Când rămase numai cu Gary, Lisa explodă:

— De ce trebuie să ştiu atâtea despre berberi?

— Pentru că atunci când vei merge la Marrakesh, vei fi o femeie berberă. Asta în cazul în care nu ţi-ai dat seama până acum, adăugă el zâmbind sardonic.

— Am mâncat atât de multă carne de capră încât nu va mai dura mult până am să încep să behăi. De ce trebuie să mă transform într-o femeie berberă?

— Pentru că această deghizare serveşte scopului nostru.

Serveşte scopului nostru. Se săturase să tot audă explicaţii de genul ăsta. Când vru să afle mai multe informaţii, nu reuşi să scoată nimic de la el. La întrebările ei, Gary se mulţumea să răspundă:

— Când va trebui să ştii, vei afla. În felul acesta,

vrem să te protejăm. Să ştii strictul necesar, e deja ceva periculos. Dacă ai şti mai multe, ţi-ai pierde cumpătul, te-ai da de gol şi am da de bucluc. Orice şansă de a rezolva cazul s-ar nărui. Vrei să rezolvi acest caz, fie şi numai de dragul lui Jake Jefferson, nu-i aşa?

— Aşa e, dar…

— Fără «dar», fără «dacă», fără «poate». Şi, mai ales, nu vreau să mai aud: „De ce?” Ai încredere în mine, Lisa. Ştiu ce fac.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea repezindu-se în braţele lui, pentru că mie mi se pare că suntem aidoma unor oameni legaţi la ochi în mijlocul unei mlaştini în care se afundă tot mai mult. Gândeşte-te la asta în timp ce mănânci carne de capră şi cartofi.

Fu silită să recunoască în sinea ei că munca sub acoperire avea şi părţile ei frumoase. Lisa avea în ea ceva cabotin, aşa încât îi făcu plăcere să capete o nouă identitate. Fiecare zi care trecea aducea o nouă schimbare în înfăţişarea ei.

În a treia zi petrecută acolo, mama lui Ahmad o duse în ceea ce părea a fi un fel de şopron, nu departe de clădirea principală în care erau găzduiţi. Spre marea surpriză a Lisei, locul acesta se dovedi un fel de garderob şi care avea înfăţişarea culiselor dintr-un teatru.

Erau acolo înşiruite cuiere cu rochii tradiţionale marocane, halate şi alte articole de îmbrăcăminte cu care ai fi putut să deschizi un magazin de haine ieftine.

În celălalt capăt se găseau tot felul de obiecte de papetărie, marochinărie şi pielărie. Perniţe, genţi din piele de cămilă, corturi din piele de capră neagră, carpete, şei de cămilă. Pe scurt, tot ce-ţi trebuia într-o casă aflată în Sahara.

— Ce faceţi cu toate astea? o întrebă Lisa pe doamna Rachid.

Răspunsul pe care-l primi fu la fel de enigmatic ca şi celelalte pe care i le dăduse de când poposise acolo.

— Sunt folositoare.

Lisa îşi alese o mică garderobă şi văzu cum îi vin hainele.

— Totul e bine, cu excepţia unui singur lucru, i se adresă ea doamnei Rachid.

— Care anume?

— Totul pare a fi fost făcut pentru o persoană care are cu vreo şase sau şapte kilograme mai mult decât mine.

— Ai dreptate, spuse ea după ce o privi cu multă atenţie. Femeile berbere sunt bine proporţionate. Ştii să coşi?

— Puţin.

— Am să te ajut. Asta ne va ocupa ceva timp.

Felul în care doamna Rachid spusese asta îi lăsase Lisei impresia că voia cu orice preţ s-o ţină ocupată pentru a nu mai pune întrebări deranjante.

Zilele se scurgeau în acest fel, însă nu toate serile erau la fel de obositoare. Cina era un ritual. Ahmad, mama lui, Gary şi Lisa stăteau pe perniţe în faţa măsuţelor în timp ce servitorul, un bărbat în vârstă care şchiopăta uşor, le aducea bucatele. îl chema Seddrate. Ahmad le explicase că nimeni nu-i cunoştea numele adevărat, aşa încât hotărâseră să-l numească după numele tribului din care plecase.

Lisa nu-l privi în ochi decât o dată, când o servi. Fiind obişnuită cu supuşenia servitorilor, privirea pătrunzătoare a acestuia o uimi. Îşi spuse că e un om plin de vigoare, un om al acţiunii. Se întrebă ce căuta aici.

Seara, se întâmpla ca Ahmad şi Gary să-şi ia chitara şi lăuta şi să cânte melodii andaluze. Lisa învăţa cum să urmărească ritmul, cum să fredoneze, iar uneori să înveţe cuvintele berbere: „Adieri de vânt în deşert. Inima e tare singură. Vino şi ia-mă de mână, iar eu am să te duc acolo unde numai o floare înfloreşte. Asta e promisiunea mea de iubire şi speranţă.»

— Se aseamănă cu muzica folk pe care puştii din spatele blocului o compun şi o cântă acompaniaţi de chitară, îi spuse ea lui Ahmad, care îi traducea versurile.

Acesta o privi şi spuse:

— Cântecul ăsta are o sută de ani.

Reproşul ascuns pe care i-l făcu spunând acestea, îi dădu răgazul de a se gândi că în locul acela se trăia parcă în afara timpului. Era ca un vis. Ireal. O plăsmuire. Ceva plăsmuit de imaginaţia ei.

…Şi cu toate astea, era real.

Chiar în seara aceea, după ce terminară repetiţiile, Ahmad se scuză şi plecă, iar Gary se întoarse spre Lisa şi o întrebă:

— Vrei să facem o plimbare?

Propunerea o luă prin surprindere. Se pare că lucrul acesta fu remarcat şi de Gary care se grăbi să adauge:

— Ai fost nevoită să te mulţumeşti mai multe zile la rând numai cu gădinile din sat. Ce-ai zice de o baie făcută la lumina lunii?

— În ce? întrebă ea uşor sarcastic.

— Ştiu eu un loc pe care l-am descoperit ieri cu Ahmad, în timp ce cercetam împrejurimile. Dacă-mi amintesc bine, ţi-ai pus costumul de baie în bagaje. Ia-l! Aşa am să fac şi eu.

Locul pe care-l găsise Gary era un fel de eleşteu

aflat între stâncile unei strâmtori, la poalele Atlasului. Erau amândoi foarte buni înotători. Apa era rece şi-i învioră.

— Cum te simţi acum? o întrebă Gary în timp ce ieşeau din apă.

— E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat din noaptea aceea în care am zburat deasupra Mării Nordului.

Ia – l! spuse el întinzându-i un prosop. Şterge-te!

La întoarcere, pe drum, Gary o luă de mână şi o trase lângă el. Apoi, o sărută intens. Când îi dădu drumul, Lisa îi prinse capul cu mâinile şi zise:

— Gary, povesteşte-mi!

— Despre ce?

— Despre ce urmăreşti.

— Urmăresc acelaşi lucru ca şi tine. Urmăresc o fată pe care o cheamă Sabrina.

— Vorbesc serios. Cât ştii?

Acesta îşi puse mâna asupra gurii ei şi i se adresă:

— Taci. E momentul cel mai potrivit pentru tăcere.

O sărută din nou, după care rosti câteva din versurile cântecului pe care-l învăţase cu Lisa: „Însingurată inimă. Prinde-mă de mână… Aceasta e promisiunea mea de speranţă şi iubire.»

— Cum poţi să-mi vorbeşti de iubire, Gary?

— Cum pot? O fac pentru că sunt îndrăgostit de tine.

— Eşti, dar nu de mine, ci de munca ta. Eşti un profesionist dedicat cu trup şi suflet muncii sale. Am mai văzut şi la alţii tensiunea asta, cursa nebună, nevoia imperioasă de a termina ceva. Le-am întâlnit la Jake Jefferson şi la alţii. Numai că tu eşti mult mai mult decât ei. Eşti îndrăgostit de aventură, de pericol.

Ştii cum numesc eu acest gen de bărbaţi? Bărbaţi de fier.

— Bărbaţi de fier?

— Da, bărbaţi care au în ei un fel de duritate pe care nu o întâlneşti în mod obişnuit. Pot apărea cu o armă sau o piatră în mână, o insignă sau o banderolă pe braţ. Acesta e un bărbat de fier. Toate aceste elemente îl fac puternic şi devotat. E genul de bărbat respectat şi temut, dar nu iubit.

— Bine. Am înţeles unde baţi. Dar trebuie să fii de acord că în mine sălăşluiesc doi bărbaţi. Unul e cel pe care l-ai descris, iar celălalt e cel care s-a îndrăgostit de tine din clipa în care te-a văzut, Lisa. Recunoaşte măcar asta.

— De ce aş face-o?

— Pentru că în seara asta, pe acesta din urmă l-ai întâlnit. Pe bărbatul care are nevoie de iubire: să primească şi să dăruiască iubire.

O sărută din nou, după care se îndreptară spre locul unde parcaseră maşina.

În noaptea aceea, Lisa rămase trează, incapabilă să adoarmă din cauza sentimentelor confuze pe care le nutrea faţă de Gary. Mai aţipea din când în când, dar zorii o găsiră trează.

În semiîntunericul de dinainte de răsărit, auzi un zgomot. La început era foarte slab, încât se gândi că nu putea fi produs decât de unduirea eucalipţilor şi chiparoşilor, dar apoi îşi dădu seama că provenea de la paşii unor oameni. Apoi se auziră foarte încet nişte şoapte. Se duse la fereastră, pentru a auzi mai bine. Camera ei era situată la etajul întâi, aşa încât era foarte aproape de pământ. Distinse prin întuneric două matahale de oameni. Păreau a avea cam aceeaşi înălţime, dar nu putu să-şi dea seama dacă erau bărbaţi sau femei. Vorbeau foarte încet, aşa încât nu

le putea desluşi cuvintele. Îşi dădu însă seama că vorbeau într-un dialect care nu-i era tocmai necunoscut.

Îl mai auzise şi în piaţa din Medina. Pentru a înţelege mai multe, se folosi de un vechi truc pe care-l învăţase de la Jake. Când tragi cu urechea şi se vorbeşte într-o limbă pe care n-o cunoşti foarte bine, eşti atent la cuvintele care apar cel mai frecvent în conversaţie. Acestea ar putea constitui un indiciu despre subiectul discuţiei. Încercă să reţină cuvintele care se repetau.

Am. Însemna „sursă”. Fu folosit de mai multe ori. Apoi, era numele unui bărbat. Ben. Ben Idriss. Mellah. Şi souk. Mai era şi Djemaa el îna. Binecunoscuta piaţă din Marrakesh. Ceva o făcu să ciulească urechile şi să se apropie şi mai mult de fereastră. Sabrina. Din nou, Sabrina.

Lisa îi privi pe cei doi cum se îndreaptă în direcţii diferite. Unul dintre ei o luă spre una din porţile imense care se aflau la intrarea în satul fortificat. Vizitatorul părea a fi un obişnuit al casei. Deschise şi închise singur porţile de la intrare. Auzi motorul unei maşini care se îndepărtează, maşină care fusese în mod evident parcată în faţa satului. Lisa se întinse din nou în pat şi îşi puse mâinile sub cap pentru a se gândi. Gary, Ahmad şi ea vor pleca la Marrakesh a doua zi într-un furgon turtit şi vechi din 1945, pe care Ahmad îl luase de undeva. Era vopsit în albastru şi avea scris pe el cu alb «Talateh Flamenco», în traducere «Cei trei flamenco». Ahmad găsise un angajament muzical pentru o seară într-un cazinou situat în centrul Marrakech-ului. Se numea «Punga smulsă».

Ahmad şi Gary au rezervat o cameră pentru doi dintre ei la cazinou. Acesta fusese conceput ca o

combinaţie între hotel şi «centru pentru desfăşurarea de activităţi artistice» destinat celor care nu aveau un angajament permanent, cum erau tinerii marocani sau adolescenţii aceia hoinari în căutare de nu se ştie ce.

Gary găsi pentru Lisa un alt club hippie care se numea «Oaza lui Kenny». Chiar dacă acesta îi spusese că o trimiseseră acolo pentru a avea un câmp de desfăşurare mai vast, acesteia îi fu cum nu se poate mai clar că voiau s-o izoleze aici pentru a nu vedea ce activităţi desfăşurau.

Gary îşi avea secretele lui bine păstrate. îi demonstrase cum nu se poate mai bine cu o seară înainte că ştia să separe planurile: Lisa, femeia de Lisa, partenerul din acest caz.

Auzi din nou zgomot afară. Picături de ploaie loveau uşor acoperişul. Începuse sezonul ploios. Poate că vor fi nevoiţi să meargă spre Marrakesh pe ploaie. Mama lui Ahmad îi spusese deunăzi că, dacă începe, ploaia torenţială poate dura şi câteva zile.

Tristă perspectivă. Ce va face de una singură pe o asemenea vreme?

Putea să se gândească la semnificaţia întâlnirii care avusese loc înainte de apariţia zorilor lângă fereastră. Şi chiar că va avea la ce să se gândească. Dincolo de faptul că auzise de două ori numele Sabrina, îşi dăduse seama, după felul în care cei doi mergeau, cu cine avea de-a face. Primul era un bărbat care şchiopăta. Celălalt, avea o graţie măsurată care conferea o anumită distincţie felului în care păşea, chiar dacă avea chipul acoperit. Oricum, nu avea nevoie să-l identifice pe cel de-al doilea bărbat după mers, pentru că îi auzise vocea. Era o voce unică. Glasul cuiva putea reprezenta o marcă de identificare la fel de eficientă ca şi amprentele, dacă ştiai să «citeşti» calitatea tonului şi inflexiunile. Aceasta nu

era o voce oarecare, ci una specială. O auzise, nu cu mult timp în urmă, într-o barcă de pescuit pe Marea Nordului.

Seddrate, bărbatul al cărui nume era cel al tribului din care plecase, deoarece nu voia cu niciun chip să le spună care e numele lui adevărat.

Şi Peter Joring, faimosul actor.

Cei doi şi-au dat întâlnire într-un sat fortificat marocan cu un ceas înainte de răsăritul soarelui când erau siguri că toată lumea dormea. Dar de ce?

Da, poate că Gary şi Ahmad îşi vor duce cu ei secretele la Marrakesh, secrete pe care au refuzat să i le împărtăşească, dar nici ea nu va fi mai prejos…

Capitolul 1

Lisa privea de la fereastra camerei ei din «Oaza lui Kenny».

— Aşadar, acesta e frumosul Marrakech! Ploaie şi iar ploaie! Unde e soarele acela arzător de care se vorbeşte atâta?

Va fi nevoită să se îmbrace în funcţie de vreme. Va avea mult de lucru în piaţa numită Djemaa el îna, prin care te puteai plimba cu bacba din pricina apei acumulate de la ploaia torenţială.

Frecându-şi mâinile cu nerăbdare, îşi lipi nasul de geam. Era plin de noroi, dar nu avea niciun rost să-l cureţe, pentru că nu i-ar fi servit la mare lucru. Dincolo de fereastră, se întindea un oraş fermecător, desprins parcă dintr-o poveste din o mie şi una de nopţi. Însă tot ce putea vedea era curtea Oazei, care era plină cu fel de fel de obiecte aruncate: ghete şi cizme vechi, chitare rupte, o statuetă spartă, haine putrezite, rucsacuri, schiuri ruginite. Obiecte aruncate de adolescenţi care trecuseră pe acolo pentru o săptămână sau două.

De când sosise în oraş, singurul gând al Lisei era

să se ducă în piaţă pentru a da de urmele unui bărbat pe care-l chema Ben Idriss. Aceasta era prima mişcare pe care trebuia s-o facă. După aceea, se va lăsa condusă de instinct. Problema era că nu putea să facă această primă mişcare. Lunile aprilie şi mai erau luni ploioase de primăvară, iar magazinele din piaţă nu se deschideau decât în clipa în care ploaia va înceta.

Serile erau mai puţin plictisitoare decât zilele. În fiecare seară, cei trei se întâlneau pentru a cina într-unul din restaurantele frecventate de către grupurile hippie, apoi se mutau la «Punga spartă», unde Gary şi Ahmad fuseseră suficient de norocoşi ca să găsească o cameră. Vechiul cazinou nu era un loc oarecare! Asta în pofida faptului că eleganţa de dinainte de război fusese înlocuită cu forfota unui hipodrom.

Adolescenţii care veniseră în oraş fuseseră în stare să închirieze vechiul cazinou pentru un cântec. Cu bani puţini, dar cu o energie tinerească, locul putea fi locuit. La etaj, fuseseră amenajate camere care puteau fi locuite de către hoinari şi haimanale. Camerele erau un amestec de vechi şi nou. Mobilă veche aşezată pe parchet nou sau pe faianţă, băi din marmură amenajate în stilul începutului de secol, totul era în contrast.

Parterul cazinoului renovat era un local de noapte pentru hadji. Arabii din oraş erau ei înşişi hoinari care plecaseră din Sahara pentru a găsi această oază. Hadji însemna pelerin. Lisa se întrebă de ce călătoreau aceşti pelerini, în timp ce stătea cu Gary şi Ahmad într-o seară şi se uita la oamenii care treceau pe acolo. Locul era liniştit, altminteri autorităţile marocane nu i-ar fi dat autorizaţie. În pofida faptului că era un oraş cosmopolit, conservatorismul era cel care domina viaţa publică. Cei care voiau să se stabilească aici pentru o perioadă

mai lungă sau mai scurtă de timp, erau siliţi să se conformeze anumitor reguli. În primul rând, să aibă întotdeauna actele la ei, iar apoi să nu se amestece în afaceri murdare. Cât despre vestimentaţie, aceasta era cu adevărat o problemă foarte delicată. Marocul era ţara în care oamenii purtau costumele tradiţionale peste hainelele de birou, într-un amestec cel puţin surprinzător pentru un străin. Iar despre păr, ce să mai vorbim! Curios era că fetele puteau să-l fluture în vânt, dar cu băieţii era altă poveste. Părul acestora era ras, cu excepţia unei singure şuviţe care se transforma în codiţă. Adulţii îşi tăiau părul scurt. Bărbile erau şi ele permise.

Gary îşi lăsase şi el barba să crească în timpul şederii lor la familia lui Ahmad. De altfel, metamorfoza acestuia era atât de bine realizată, încât Lisa se gândea că ar putea trece pe stradă pe lângă el fără să-l recunoască.

Dar nu numai înfăţişarea fusese schimbată, ci şi felul de a merge şi de a se comporta. Pasul mare şi hotărât fusese înlocuit cu unul mic. Gary părea relaxat, se simţea bine în pielea lui. Nici urmă de tensiune nu mai putea fi zărită pe chipul lui. Lisa nu se putu abţine să nu-l tachineze.

— Am auzit că agenţii profesionişti sunt excelenţi actori. Tu eşti dovada cea mai bună.

— Nici tu nu te descurci rău, îi replică el. Orice mare şcoală de actorie din lume ar fi mândră de tine.

— M-aş descurca şi mai bine dacă aş şti ce rol joc. Când o să-mi spui ce e important?

— Când va fi necesar să ştii.

Era clar că nu putea să scoată nimic de la el. În zilele acelea, nu-şi putea nici măcar permite să se certe cu el.

Dar nu numai Gary se schimbase. În timpul

şederii în satul fortificat, înfăţişarea Lisei se schimbase radical. În camera ei de la „Oaza lui Kenny” avea o oglindă mare în care se privea din când în când.

Lisa nu se mai vopsise până atunci. Se gândise că ar fi bine să-şi pună o perucă, dar Gary nu fu de acord. îi spusese că s-ar putea demasca în orice moment, asemenea unui personaj care face parte din altă poveste.

— Nu poţi face nimic pentru a schimba părul Lisei? o întrebase el pe mama lui Ahmad.

Rezultatul putea să-l vadă acum în oglindă. Doamna Rachid a lucrat la părul acesteia în fiecare zi a şederii lor acolo.

— Aceasta e o metodă de vopsire folosită de femeile berbere în satele de pe piscurile Atlasului. Am învăţat-o de la bunica mea. După ce părul tău va fi vopsit în întregime, tot ce va trebui să mai faci, va fi să ai grijă ca rădăcinile să fie mereu colorate. Dacă facem această operaţie o dată pe săptămână, e de-ajuns.

De fiecare dată când îşi arunca privirea în oglindă, Lisa era uimită de ceea ce vedea. Părul ei blond devenise complet negru. Nu ştia prea bine ce făcuse mama lui Ahmad, dar vedea cu fiecare zi care trece că părul îi creştea în mod vizibil şi că era foarte bogat. Schimbarea culorii părului, alături de machiajul special pe care şi-l făcea îi dădea aerul unei femei venite de sus din munţi să se plimbe în timpul vacanţei. Ochii păreau acum oblici, datorită folosirii dibace a unui creion negru.

Doamna Rachid o învăţase şi cum să se tatueze pe bărbie.

— Vor crede că eşti sora lui Ahmad! exclamă doamna Rachid la terminarea operaţiunii.

— Asta ne şi doream, nu-i aşa? spuse Gary, privind-o gânditor.

În camera ei din „Oaza lui Kenny”, Lisa aproape că nu-i venea să creadă că şederea la Rachid se petrecuse aidoma. Îndreptându-se spre fereastră, se lovi de costumele berbere puse acolo.

«De n-ar fi astea, aş crede că totul e o plăsmuire a minţii mele!»

Privi pe fereastră şi spuse cu voce tare:

— Aşadar, până la urmă, ploaia s-a oprit!

Mai erau vreo două ore până la întâlnirea pe care o stabilise cu Gary. Îşi spuse că ar fi bine să iasă pentru a face o plimbare şi a vedea dacă s-au deschis magazinele.

Înveşmântându-se în haik, se duse la uşă şi o întredeschise pentru a auzi zgomotele din clădire. Gestul acesta devenise aproape un reflex. Până acum, niciuna din fetele care locuiau acolo nu arătase vreun interes pentru ea.

«Oaza lui Kenny» era un anacronism în oraş, pentru că în afară de vechiul cazinou era singurul loc unde erau adăpostiţi hoinarii.

Kenny, proprietarul, era un bărbat de vreo patruzeci de ani. Era foarte atent cu invitaţii săi.

— Sper că te vei simţi bine aici, Liz, îi spusese el Lisei la sosire. Îmi pare rău că singura cameră care a mai rămas e cea din spate. În schimb, pot să te asigur de linişte şi discreţie.

Până la urmă, Lisei îi conveni de minune această mutare, pentru că pensiunea era foarte aproape de Medina şi de Djemaa el îna. Când îşi va începe munca de investigaţie propriu-zisă, apropierea va constitui un avantaj. La început, se gândise că Gary o trimisese aici pentru a avea mână liberă, dar acum această schimbare o mulţumea şi pe ea.

Ascultând la uşă zgomotele din clădire înainte de a coborî, Lisa ar fi putut spune cu exactitate ce făcea fiecare din cele patru fete. Meredith şi Heather stăteau în aceeaşi cameră. Heather va fi în bucătărie pentru a găti. Simţea deja mirosul de usturoi şi mirodenii. Heather se ocupa mai mereu cu gătitul, în afară de momentele în care vremea era frumoasă, iar ea, Meredith şi alţi prieteni se suiau pe acoperiş pentru a face plajă sau pentru a trage câte un fum din «pipa păcii». Meredith recita poezii scrise de ea însăşi. Lisei i se întâmpla din când în când să audă frânturi de cuvinte pe care fata le spunea, pesemne pentru ea însăşi. Mai era Dusty, care se culca în fiecare seară foarte devreme, şi Jade, care stătea singură în cameră şi care cânta la acelaşi local ca şi Lisa. O auzise nu de puţine ori făcând repetiţii. Cântase o capella, nişte cântece orientale, precum şi unele africane. Toate uşile erau închise, cu excepţia celei a lui Dusty.

În timp ce Lisa păşea pe hol, atinse cu piciorul ceva greu. Fu întâmpinată cu un mârâit care o făcu să-i clănţăne dinţii în gură. Se întoarse imediat în cameră. Cum niciuna din uşi nu se deschise, Lisa încercă să-şi recapete cumpătul şi ieşi din nou pe hol, grăbindu-se să coboare cât mai repede. În clipa aceea, se deschise brusc o uşă. Lisa se trezi în faţa celeilalte cântăreţe de la «Punga Spartă». Expresia feţei lui Jade nu era atât ostilă, cât batjocoritoare. O privea cu multă curiozitate, ca şi cum ar fi vrut să-i spună:

— Aşadar, aşa arăţi!

Dar privirea ei era nu numai iscoditoare, ci avea şi ceva din privirea celui care a prins pe altcineva cu mâţa-n sac. Lisa se gândi că nu trebuie să lase lucrurile aşa şi spuse în franceză:

— Bună ziua! Suntem vecine nu numai aici, ci şi

la cazinou. Fac parte din trupa «Cei trei Flamenco». O să cântăm în seara asta pentru prima dată. Te-am văzut la repetiţii.

Jade făcu ochii mari, dar îşi reveni repede şi zise:

— Cum se face că o fată de la munte, cu tatuajul femeilor berbere pe bărbie vorbeşte atât de bine limba mea?

Lisa simţi cum se îmbujorează, dar din fericire, machiajul o ajuta să-şi mascheze stânjeneala că fusese luată prin surprindere.

— Femeile berbere nu stau numai în sat, improviză ea. Unele dintre noi sunt trimise la şcoli de renume.

Jade o privi din nou pe Lisa, dar de data asta faţa ei nu-i mai spuse nimic. Fără să mai rostească un cuvânt, făcu un pas înapoi şi-i închise uşa în nas.

Când ajunse în stradă, Lisa încă se mai gândea la ce se întâmplase. Ciudată întâlnire! Jade fusese atentă la momentul în care va ieşi. Chiar dacă nu l-ar fi călcat pe câinele proprietarului, Jade tot ar fi deschis uşa. Nu, mă aştepta, pentru că a urmărit pas cu pas ceea ce am făcut, aşa cum eu am procedat în cazul celorlalte fete.

Mă întreb de ce a făcut-o. E ceva care mă înspăimântă la această femeie.

Lisa încercă să se calmeze. «Haide, fetiţo, îşi spuse ea, eşti nervoasă, dar o să-ţi treacă. Ai stat prea mult închisă, aşteptând. Aşteptarea e cuvântul cu cele mai multe semnificaţii în orice limbă. Nu te mai agita atâta pentru o persoană care nu înseamnă nimic pentru tine. Ai lucruri mult mai importante la care să te gândeşti. Las-o pe Jade în plata Domnului, fă-o la stânga şi ţine-o drept înainte.»

În faţa ei era Medina şi Djemaa el îna.

Lisa îşi îndreptă umerii şi începu să facă paşii

aceia mari şi apăsaţi, atât de specifici femeii berbere. Brusc, o idee ciudată îi încolţi în minte. Jade vorbise în franceză, dar într-un dialect. În timpul confruntării lor din hol, Lisa era prea încordată pentru a acorda atenţie dicţiei acesteia. Acum putea să se gândească pe îndelete la asta. Îşi dădu seama că folosise acelaşi dialect ca şi chelnerul din clubul în care cântase Sabrina. Era un dialect foarte cunoscut, chiar dacă Lisei îi era cu neputinţă să-l identifice cu exactitate. Oare unde îl mai auzise? Tot drumul până la Medina se gândi la asta.

«Oaza lui Kenny» era la o aruncătură de băţ de bulevardul Mohammed V, bulevard care ducea direct în Medina. Chiar la intrare se afla faimoasa piaţă numită Djemaa el îna. Nu era chiar o piaţă, ci mai degrabă un triunghi imens. Poţi veni aici dis-de-dimineaţă, când negustorii trag obloanele şi îţi poţi petrece toată ziua aici. Aveai ce vedea şi cumpăra. Dacă ţi se făcea foame, te puteai duce într-una din cafenele sau în restaurantele care împânzeau locul. Dacă veneai de la munte, puteai să te duci să fii ras pe cap sau să ţi se smulgă dinţii. Puteai să-ţi petreci după-amiaza urmărind spectacole în aer liber. Erau acolo dansatori, povestitori, acrobaţi, hipnotizatori de şerpi, înghiţitori de săbii sau de foc şi mulţi alţii. Aveai de unde să alegi.

Lisa se amestecă în mulţime. Piaţa era deja însufleţită.

Dacă n-ai fi zărit câteva băltoace pe ici pe colo, nu ţi-ai fi dat seama că plouase până în acea dimineaţă. Nimeni nu părea să-i acorde nici cea mai mică atenţie. În Medina, ghizii se ţineau după tine ca să-i angajezi. Aici, se încrucişă cu mulţi ghizi, dar niciunul nu-şi oferi serviciile. îi era foarte greu să admită că acum era unul dintre marocani. O berberă

care coborâse din munţi pentru a petrece o zi sau două în oraş.

Mulţimea era adunată în jurul unui bărbat care înghiţea săbii. Lisa se opri şi ea şi privi fascinată. Era atât de absorbită de ceea ce vedea, încât nici n-o auzi pe femeia de lângă ea spunând ceva. Numai în clipa în care simţi că cineva pusese mâna pe braţul ei, îşi dădu seama că remarca fusese făcută pentru ea. Se întoarse. Un bărbat şi o femeie care purtau însemnele berbere ca şi ea o întrebară ceva. Lisa arătă spre mulţime, iar apoi spre ureche pentru a-i face să înţeleagă că nu auzea ce spuneau din pricina mulţimii. Încercă să-i dea seama care erau cuvintele cheie ale discuţiei. Acestea păreau a fi „sabie” şi „stomac”. Cei doi arătau înspre stomacul aceluia şi râdeau. Lisa îşi aminti că Admah îi vorbise despre foarte pronunţatul simţ al umorului specific berberilor. Până la urmă, Lisa îşi dădu seama ce voiau să spună.

Femeia îi sugerase că înghiţitorul de săbii trebuie să fi avut o durere de stomac în zori.

— Da, da, spuse Lisa, izbucnind şi ea în râs.

De îndată ce putu, plecă din mulţime. Avea mâinile umede şi simţea cum picături de sudoare se preling pe gâtul şi pe braţele sale. Era cu totul altă persoană decât cea care lua lecţii de conduită de la Ahmad.

Îşi spuse în sinea ei că trebuie să stea departe de mulţimi şi să-şi vadă de probleme. Oare care era magazinul unui neguţător pe care-l chema Ben Idriss?

Făcu turul tuturor magazinelor şi trecu în revistă toate posibilităţile. Erau vreo cincizeci. Oricum, Lisa era conştientă de faptul că s-ar putea să meargă pe o pistă greşită. Auzise câteva cuvinte şoptite sub fereastra camerei în care stătuse. Chiar dacă numele acesta fusese pomenit de câteva ori în aceleaşi

propoziţii cu Djemaa el îna, asta nu însemna că există vreo legătură între ele. Oricât se străduise, nu fusese în stare să înţeleagă nici măcar o propoziţie în întregime din dialogul dintre Seddrate şi Peter Joring, dialog pe care aceştia îl avuseseră într-un dialect neînţeles.

Lisa ştia prea bine că nu poate alerga de la un magazin la altul pentru a întreba: „Sunteţi cumva Ben Idriss?” Privind în jur în încercarea de a găsi o metodă care să-i permită să-şi ducă treaba la bun sfârşit, zări un băieţel care-şi croia anevoie drum prin mulţime. Ajuta un negustor să transporte nişte haine.

Iată un om cu spirit de iniţiativă! exclamă Lisa. Nu cred să aibă mai mult de doisprezece ani, dar se îmbracă aidoma unui adult. Dacă ar fi ras în cap şi n-ar avea decât codiţa de la spate, ar părea un om în toată firea. «Pică la ţanc!», îşi spuse ea cu umor. Era imposibil să nu zâmbeşti la vederea acestui copil harnic ca o albină pe o pajişte cu trifoi.

Aşteptă ca acesta să-şi termine treaba, după care se îndreptă alături de el spre o zonă mai puţin populată a pieţei.

Pentru câteva clipe, se cântăriră din priviri unul pe celălalt. Era o experienţă interesantă. Chipul băiatului era un amestec de naivitate şi sofisticare, caracteristică pe care o regăseşti adesea la copiii arabi ai străzii. Avea pielea fragedă şi fără riduri. Zâmbi mirat în clipa în care Lisa spusese în berberă, „Bună, prietene!”. Dar ochii erau ai unui bătrân.

— Salaam, îi răspunse el. NU vorbesc berbera.

— Atunci, vom vorbi în arabă. Cunoşti bine piaţa asta?

— Ca pe mine însumi.

— Am observat că ştii să te faci folositor.

— Face fiecare ce poate. De restul se ocupă

Allah.

Iată un filosof şi un întreprinzător la vârsta de unsprezece ani! gândi ea în sinea ei.

— Am nevoie de ajutor pentru a da de cineva. Un prieten mi-a spus că e un prieten demn de încredere.

— Majoritatea negustorilor sunt demni de încredere. De cei ambulanţi trebuie să te fereşti. Ce vinde acest negustor?

— Mai întâi, să-ţi spun cum îl cheamă. Ai auzit de cineva care poartă numele Ben Idriss?

Băiatul îi aruncă o privire plină de înţeles.

— Sunt trei negustori care poartă acest nume. La care dintre ei vrei să te duc?

— Nu vreau să mă duci la niciunul dintre ei, ci numai să-mi arăţi unde îşi au magazinul.

— Cum vei şti că l-ai localizat de Ben Idriss pe care-l cauţi?

— Asta mă priveşte pe mine. îi cunoşti? Poţi să mi-i identifici?

Băiatul o luă de mână şi o trase într-o parte, după care spuse:

— Acolo e vânzătorul de papuci. Iar acolo, în depărtare, e cel care vinde vopsele. Aici, lângă noi, e cel de-al treilea, tinichigiul.

Lisa luă câteva monezi din banii pe care-i avea la ea şi-i dădu băiatului. Acesta se uită uimit la bani şi spuse:

— E prea mult. N-am făcut nimic altceva decât să arăt cu degetul în trei direcţii. Pentru atâta lucru nu primeşti o avere.

Fu rândul Lisei să-l privească surprinsă în timp ce băiatul se pregătea să-i mai dea înapoi din bani.

— Păstrează-i, îi spuse ea. Cum te cheamă?

— Ibrahim.

— Ibrahim, eşti un băiat foarte înţelept.

— Am să fiu atent dacă te mai zăresc pentru a vedea dacă-ţi mai pot fi de ajutor, zise el zâmbind.

Lisa se grăbi să plece pentru a-l găsi pe acel Ben Idriss pe care-l cunoştea Peter Joring. În piaţă, forfota atinsese cote maxime.

După o oră, Lisa se îndrepta spre «Oaza lui Kenny» deoarece expediţia ei nu se soldă cu niciun rezultat. Era furioasă pe ea însăşi. Totul îi ieşise pe dos. Oricum, ai luat toate deciziile din mers. Trebuia mai întâi să te gândeşti cum anume să abordezi problema, care e soluţia cea mai bună. Uneori stai şi cântăreşti bine lucrurile, alteori mergi pe presupuneri. Aşa s-a întâmplat acum. Se gândise că se va duce la fiecare din vânzătorii care purtau acest nume, le va studia mărfurile, iar apoi, ca din întâmplare, va întreba:

— „Caut o fată pe care o cheamă Sabrina. Mi s-a spus că ştiţi unde se află”.

Asta era ceea ce partenerul şi mentorul ei, Jake Jefferson, numea metoda: „Ia-i prin surprindere!” Evident că prin această strategie nu te aşteptai să storci vreo informaţie, dar ultilizând această veritabilă „lovitură de baros” dată psihicului, puteai spera ca vinovăţia ascunsă în adânc să se manifeste printr-un gest, o vorbă sau un act de negare vehementă. Asta ar fi însemnat nu numai că persoana respectivă ştia ceva, ci mai ales că era foarte implicată. Dacă va putea să-l «dibuiască» în acest fel pe «vinovatul «Ben Idriss, ar putea după aceea să-l urmărească sau să facă unele cercetări care să o ducă pe urmele fiicei vitrege a lui Peter Joring.

Se duse mai întâi la vânzătorul de obiecte din aramă. Alese un obiect pentru decantarea parfumului şi i-l întinse. În timp ce acesta se pregătea să-i dea restul, Lisa spuse:

— Caut o fată pe nume Sabrina. Mi s-a spus că ştiţi unde se află.

Bărbatul o privi absent, ridică din umeri, îi dădu restul la bani, după care îi întoarse spatele. De acelaşi tratament avu parte şi în prăvălia vânzătorului de papuci. În cea a boiangiului fu cât pe ce să dea de bucluc. Mai mulţi oameni vopseau nişte obiecte aduse de clienţi care aşteptau chiar acolo terminarea operaţiunii. Acest Ben Idriss se dovedi a fi cel mai nervos dintre toţi. «Balek! Balek!» strigă el, avertizând-o pe Lisa să nu se apropie de butoiul cu vopsea, ordonându-i să stea deoparte.

Datorită izbucnirii sale temperamentale, răsturnă ibricul în care amesteca o vopsea roşie, strălucitoare. Aceasta se întinse pe jos. Furia bărbatului fu de nestăpânit. Strigă la Lisa, chemând mânia lui Allah asupra ei în vreo şase dialecte.

— Nu voiam decât să vă întreb dacă aţi auzit de o fată pe nume Sabrina.

— Sabrina? Nu, nici vorbă. Vă rog să părăsiţi magazinul meu înainte ca Allah să mă mai pedepsească în vreun fel.

Lisa ieşi din vopsitorie, se duse în cea mai apropiată cafenea şi comandă nişte ceai de mentă. Se gândi la ceea ce se întâmplase. Era posibil ca primii doi negustori să ştie unde se afla Sabrina, dar să se prefacă atât de bine că nu ştiu pentru a o induce în eroare. Cât despre cel de-al treilea Ben Idriss, cu acesta chiar că o făcuse lată. Nu avea de unde să ştie dacă furia bărbatului se datora pagubei pe care i-o provocase sau era un fel de a-şi masca teama că i-ar putea pune întrebări indiscrete.

Când ajunse la «Oaza lui Kenny» nu-i dispăruse încă ciuda pe care o avea pe însăşi pentru că se lăsase păcălită de propriile presupuneri. Nu o consolă deloc

faptul că i se întâmplase să se înşele în situaţii care păreau mult mai sigure decât aceasta.

Se duse în camera ei şi îmbrăcă halatul pe care urma să-l poarte în seara aceea la «Punga spartă», când urma să aibă prima apariţie pe scenă. Auzi cum cineva bate la uşă. Se întâmpla să mai vină Kenny, pentru a-i spune că «fratele» ei îi lăsase un mesaj.

Deschise uşa şi dădu nas în nas cu Ibrahim, pe care îl pofti înăuntru.

— Cum de m-ai găsit?

— Te-am urmărit.

Era uimită. Era detectiv profesionist şi ştia foarte bine să-şi dea seama când e urmărită.

— Cum de nu te-am văzut?

— Nu e greu să nu te dai de gol dacă ştii să păstrezi o distanţă suficient de mare de cel pe care-l urmăreşti.

— Ibrahim, ai întrecut măsura. Ce vrei?

— Ai uitat ceva în cafenea, spuse el întinzându-i papucii.

— Mulţumesc, Ibrahim. Apreciez gestul tău.

Se duse spre poşetă pentru a scoate nişte mărunţiş din ea, dar Ibrahim o opri.

— Te rog, nu. Serviciul ăsta e un dar de la Allah.

— Ibrahim, eşti un băiat de toată isprava. Unde locuieşti?

— În Mellah. Strada se numeşte El-dahab.

— Adică «aur», nu?

— Da.

— Aşadar, locuieşti în vechiul cartier evreiesc.

— De fapt, e vorba de cartierul cel mai sărac.

— Locuieşti împreună cu familia ta?

— Nu am familie. Mama a murit. Era arăboaică. Tata a fost nevoit să plece. Era evreu. Asta înseamnă că sunt un nimeni Dacă mama ar fi fost evreică, ar fi

însemnat ceva, pentru că fiul unei evreice e un evreu. Dar aşa, nu însemn nimic.

— Cum trăieşti, Ibrahim? întrebă ea, amintindu-şi felul în care acesta se grăbea să-i ajute pe ceilalţi în piaţă.

— E cu putinţă să te descurci şi singur.

— Vreau să spun, unde trăieşti? Cu cine?

— Tata m-a plasat într-o familie, dar nu se purtau frumos cu mine. Am găsit o cameră părăsită în care m-am mutat. Un cuplu de oameni în vârstă stă la singurul etaj care mai rezistă. Avem grijă unii de ceilalţi.

— Dar acesta nu e un trai pentru tine. Singur şi într-un asemenea loc.

— E mai bine să dormi pe duşumea şi să te odihneşti decât într-un pat şi să plângi, spuse el aruncându-i acea privire de copil singur pe lume.

Pe Lisa o cuprinse mila. Nu numai pentru Ibrahim, ci şi pentru toţi ceilalţi copii aflaţi în aceeaşi situaţie. Că era vorba de Sabrina sau de Ibrahim, numele nici nu mai conta. Toţi erau nişte fugari. Hoinăreau prin lume, înăbuşindu-şi strigătul în gât.

Dădu să plece, dar se opri şi spuse:

— Dacă vrei, putem vorbi în engleză. Am învăţat-o de la o doamnă din America, la orfelinat.

— De ce să vorbim în engleză? Ne înţelegem destul de bine în arabă.

Întrebarea ei era destul de jignitoare, dar Ibrahim nu se supără.

— Prietena mea e americană. Dă bacşişuri prea mari. Pune întrebări care nu o privesc şi ar putea da de bucluc. Îşi uită papucii în cafenea când e supărată. Dar are suflet, mult suflet. Nu-ţi face griji! Ibrahim ştie să-şi ţină gura. Suntem prieteni, nu-i aşa? Ai grijă, prietenă!

Băiatul vru să deschidă uşa, dar Lisa îl opri. Avu o presimţire.

— Ibrahim, cunoşti Mellahul bine, nu-i aşa?

— Chiar foarte bine.

— Ai auzit ca cineva să fi pomenit vreodată numele Sabrina?

— Sabrina? Nu, n-am auzit. E important?

— Da, foarte important. Caut o fată cu acest nume. E americană şi călătoreşte cu un tânăr care are o barbă roşcată.

— Am să fiu cu ochii-n patru. Dacă aflu ceva, vin să te anunţ.

— Nu, se grăbi ea să spună. Mai bine, îmi spui dacă mă vezi prin piaţă sau prin cafeneaua în care mi-am uitat papucii. E important să nu vorbeşti nimănui despre această fată, Sabrina. E un secret între mine şi tine. Nimeni nu trebuie să ştie că vreau s-o găsesc. Înţelegi ce vreau să spun?

— Înţeleg. Nu te teme! Există o vorbă la noi: «Allah a făcut limba pentru a vorbi, nu pentru a trăncăni.»

Capitolul 8

Următoarea săptămână se scurse în zadar. Lisa nu află nimic care s-o ajute să înţeleagă semnificaţia întâlnirii pe care o auzise întâmplător dintre Peter Joring şi Seddrate. Persoana care purta numele Ben Idriss nu fusese încă identificată. Se ducea în piaţă în fiecare zi şi-l auzea pe Ibrahim ajutând diferiţi oameni. Când o zărea, acesta o privea cu subînţeles şi dădea din umeri, vrând parcă să spună: „N-am aflat nimic despre o fată pe nume Sabrina”.

Dacă n-ar fi fost escapada nocturnă pe care o făcuse la Amogdul şi fotografia de la Peter Joring, ar fi putut ajunge la concluzia că totul era un vis.

La toate astea se mai adăuga şi atitudinea lui

Gary. Părea foarte vesel şi echilibrat. Şi, mai ales, foarte ocupat. îl vedea adesea înainte de a începe să cânte la «Punga spartă». În mod surprinzător, spectacolul lor fusese primit foarte bine de public. Datorită iscusinţei lui Ahmad şi felului în care acesta o învăţase cum să-şi antreneze vocea, spectacolul lor fusese, dacă nu o lovituă, cel puţin un succes.

Cei mai buni artişti încheiau spectacolul. Era, mai întâi, un grup rock, apoi urma formaţia «Cei trei Flamenco». Punctul culminant era apariţia tinerei afro-chineze care locuia ca şi ea la «Oaza lui Kenny».

Era prezentată drept «Jade Savana, interpretă de cântece tradiţionale africane şi orientale». Jade făcea senzaţie în fiecare seară. Simpla ei apariţie era un spectacol în sine. Trăsăturile sale mongole, pielea măslinie, chipul fin, toate acestea combinate cu darul ei de a alege costume exotice îi dădeau aura unui star. Cântecele ei erau senzaţionale.

De îndată ce-şi termina partea din spectacol, Jade dispărea. Se grăbea să plece, ca şi cum urma să aibă o întâlnire care nu suferea amânare. Unii cântăreţi rămâneau pentru a cânta şi mai târziu. Ahmad cânta singur, iar ritmurile andaluze pe care le interpreta erau contagioase, făcându-i pe tineri să danseze înlănţuiţi. Cât timp Ahmad era pe scenă, Gary şi Lisa se aşezau la vreo masă mai lăturalnică. În acest răstimp, Gary părea să fi redevenit cel de dinainte. Bărbatul în stare să iubească şi să fie iubit.

La „Punga spartă” erau consideraţi un cuplu – fata berberă cu tatuaje pe bărbie şi bărbosul hippie în blugi şi în tricou cu pătrăţele. Nimeni nu le spunea pe nume, deoarece acestea erau rareori folosite în lumea spectacolului. Ahmad, Gary şi Lisa aveau noi identităţi, dar nimeni nu acorda atenţie acestor detalii.

În fiecare seară, Gary o conducea pe Lisa acasă. Alteori, călătoreau prin suburbiile oraşului. Gary găsea întotdeauna locuri în care puteau fi singuri şi puteau discuta. Lisa ştia că nu avea niciun rost să încerce să afle informaţii noi. Gary îi spunea ceva nou numai dacă voia. Lisa se bucura de aceste momente petrecute împreună. I se părea suficient că se poate cuibări în braţele lui, că acesta îi mângâie părul şi o sărută. Acesta era Gary cel romantic, complet diferit de bărbatul care dispărea în timpul zilei pentru a căuta fata şi băiatul pe care-şi doreau atât de mult amândoi să-i găsească.

De fiecare dată când o ducea foarte târziu în noapte la «Oaza lui Kenny», îi spunea printre sărutări:

«Ai grijă, iubirea mea! în lumea asta nebună, există ceva pe care un bărbat îşi doreşte să-l aibă aproape pentru totdeauna. Pentru mine, tu eşti acel ceva.»

Într-o seară, după ce Ibrahim clătinase pentru a nu ştiu câta oară din cap a tăgăduire, Gary veni la întâlnirea lor obişnuită prost dispus şi tulburat.

— În seara asta n-o să petrecem prea mult timp împreună.

Părea preocupat.

— Trebuie să discutăm.

— Da, ştiu. În seara asta, am avut întâlnire cu celălalt bărbat. N-are niciun rost să ne mai ascundem după vorbe, Lisa. Ţi-o spun răspicat. Numele jocului e «contrabandă».

— Ce fel de contrabandă?

— Droguri.

— Te referi la acei puşti care hoinăresc prin Europa şi prin Orientul Mijlociu vânzând haşiş şi marihuana?

Cum el nu răspunse, ea continuă:

— Totuşi, nu înţeleg prea bine. Lucrurile de genul ăsta sunt foarte periculoase. Puştii prinşi în asemenea păienjenişuri ajung în temniţă. Gary, nu eşti un poliţai amărât. Cineva a plătit pentru noua noastră identitate. Cineva care are resurse nelimitate şi care a investit masiv într-unul din oamenii săi de bază. E vorba de tine.

Cum el continua să tacă, Lisa spuse:

— Nu înţeleg cum de organizaţia din care faci parte te trimite pe urmele unor puştani care vând ce le pică de la alţii.

— Nu e vorba despre asta.

Lisa se gândi puţin. O văzuse pe Sabrina pe scenă, într-un club din Rabat. Părea atât de tânără, de blândă, de vulnerabilă. Nu părea genul de persoană care să se ocupe cu lucruri atât de murdare cum era traficul de droguri. Dădu glas propriilor gânduri.

— Nu cred că fata aceea cu privire nevinovată e implicată în traficul de droguri periculoase.

— Nu e.

— N-ai înţeles ce-am vrut să spun.

— Nu face trafic de droguri, dar nu se ştie prin ce farsă a destinului a ajuns să ştie nişte lucruri compromiţătoare. O întreagă haită e acum pe urmele ei. Haita e formată din oameni care deţin funcţii foarte înalte. Din Orientul Mijlociu, Afghanistan, India până în Thailanda.

— Opium!

El încuviinţă.

— Această reţea se întinde până în Bangkok. Acolo e sursa.

Lisa îşi aminti că auzise acest cuvânt în discuţia pe care o auzise înainte de apariţia zorilor, acasă la Ahmad.

— În Bangkok e imposibil să desfăşori o muncă

sub acoperire, pentru că nu ajungi la niciun rezultat. Sunt prea multe tabuuri şi prea multă frustrare. De exemplu, numai poliţia şi armata pot folosi elicopterele, iar traficul se face prin forţa armelor. Gândeşte-te şi tu!

— Dar Interpolul?

— Interpolul nu are agenţi. Nu trimite oameni în misiune. Ne-au dat numele Sabrinei. Aşa am ajuns aici. Dar asta-i tot. Nu ne-au dat niciun indiciu despre felul în care e implicată. Doar numele ei.

— Cum de-au aflat acest nume?

— N-au spus sau n-au vrut s-o facă. Uneori, nici ei nu ştiu de unde le vin informaţiile. Interpolul plasează responsabilitatea rezolvării problemei drogurilor asupra celor îndreptăţiţi: guvernele şi alte instituţii ale statului. Nu prea ştiu dacă erau optimişti în privinţa rezolvării acestei probleme.

— Dar tu eşti?

— Optimismul e ceva abstract, iar eu sunt un om cu picioarele pe pământ. Un om al acţiunii.

Marea problemă pe care trebuie s-o rezolv acum e să găsesc o fată pe care o cheamă Sabrina.

— Eşti sigur că e în Marrakech?

— Când am venit aici, aşa am crezut. Acum nu mai sunt deloc sigur că lucrurile stau aşa. Ahmad şi cu mine am cercetat cu atenţie fiecare din localurile din oraş. Ne-am stabilit cartierul general la „Punga spartă” şi te-am trimis pe tine la „Oaza lui Kenny”, crezând că vom reuşi să aflăm ceva. Tot ce-am obţinut a fost o descriere a grupului din care a făcut parte Sabrina.

— Ceva interesant?

— Nimic. Tovarăşii ei de drum s-au împrăştiat. Au părăsit Rabatul, de vreme ce niciunul nu şi-a mai făcut apariţia pe aici. Oricum, până nu dăm de Sabrina nu

mai facem nimic altceva.

Lisa se gândi la cât de amestecate erau cazul ei şi al lui Gary.

Puse întrebarea care îi stătea pe limbă.

— Dar Jake? Ce caută el în toată povestea asta?

— Nu ştiu.

— Sigur.

— M-am gândit şi eu la asta, iar singurul lucru care mi se pare valabil e că ajunsese în posesia vreunei informaţii. Sunt sigur că te-ai gândit şi tu la asta.

— Jake era de neîntrecut când venea vorba de prinderea traficanţilor. Pornind de la această observaţie, putem merge în mai multe direcţii. Poate că acea conferinţă a detectivilor avea ca scop tocmai acest subiect fierbinte. Sau poate că nu avea nicio legătură cu traficul de droguri, iar întâlnirea aceea a fost o pură coincidenţă, iar Jake făcea o investigaţie pe cont propriu. Am putea specula la nesfârşit, dar fără niciun rezultat.

— Am sentimentl că vrei să-mi încredinţezi o misiune, altminteri nu ai fi intrat în atât de multe detalii.

— Cât de bună eşti în munca de urmărire? Nu e o treabă uşoară, ci una delicată. Cere fineţe.

— Pe cine ar trebui să urmăresc?

— Fata care stă la capătul coridorului şi care-şi spune Jade.

— Jade!

— Jade.

— Nu e o persoană oarecare. Face senzaţie la „Punga spartă” cu numărul ei. E o singuratică. Nimeni nu o vizitează. Nici la Kenny, nici la cazinou. Nu e caldă şi sociabilă. Dar lăsând asta la o parte, nu văd de unde vine interesul ăsta pentru ea.

— Dă-mi voie să-ţi spun câte ceva despre această fată care-şi spune Jade Savana. A avut o mulţime de nume false. Vârsta: nedeterminată. Are o uşurinţă de-a dreptul uluitoare de a părea mai tânără sau mai bătrână cu cinci ani, de fiecare dată când schimbă localul în care cântă. Locul naşterii: necunoscut. Se pare că e afro-chineză, deşi a călătorit mult pe gratis şi în Orientul Mijlociu. Se simţea acolo ca acasă. Primul ei record de public a fost realizat în Irak. A făcut parte dintr-o bandă de tineri delincvenţi care trăiau în munţi. La paisprezece ani era activistă în Cairo, pentru ca la cincisprezece ani să fie luptător guerrilla în Iordan. La şaptesprezece ani şi-a schimbat stilul. Şi-a dat seama că poate scoate bani din aptitudinile pe care le avea. S-a cizelat, a jucat puţin, a început să cânte prin cluburi. A trăit în Damasc, Beirut, Barcelona, Lisabona. După cum vezi, o femeie care nu stă deloc locului.

— Ce mai dosar!

— Mai sunt şi alte lucruri interesante de ştiut cu privire la ea. Se pare că a fost investigată şi pentru crimă. Totuşi, în mod direct n-a fost implicată decât o dată. Poliţia din Barcelona a găsit de cuviinţă că trebuie interogată.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Nimic. Duce o existenţă plăcută. Cineva influent a scos-o din această situaţie dificilă.

— M-ai convins. Am auzit destul.

— Nu chiar. O tânără care corespundea descrierii lui Jade s-a înregistrat cu numele de Isis Zarif la hotelul Hilton, în seara în care Jake a sosit aici. A plecat de acolo în ziua imediat următoare atacului la care a fost supus Jake.

— Îmi faci un compliment, Gary!

— Cum aşa?

— Încredinţându-mi o asemenea sarcină, înseamnă că ai convingerea că pot s-o duc la capăt. Dacă pune ceva la care, va fi mereu cu un pas înaintea mea. Eşti sigur că un agent 007 în versiune feminină se poate descurca într-un caz atât de dificil?

— Merit acest tratament din partea ta. Ai dreptate, îţi datorez scuze. Nu ţi-am pus nicio clipă la îndoială abilităţile de detectiv, ci devenisem numai îngrijorat de faptul că îţi asumaseşi prea multe riscuri personale. E bine să ai curaj, dar să nu exagerezi. Vreau să-mi promiţi că vei fi atentă cu Jade. Nu-ţi cer decât s-o urmăreşti. Fără tuşe teatrale şi fără să vrei să faci pe deşteapta. De acord?

Îi prinse mâna cu o tandreţe care contrasta mult cu afacerea murdară despre care discutau.

— Promit că am să fiu atentă.

Tăcură amândoi un timp. Gary fu cel care vorbi din nou.

— Mai e ceva. Nu peste mult timp am să plec din oraş. Te previn, pentru că nu vreau să fii surprinsă în mod neplăcut când vei veni la «Punga spartă» şi nu mă vei găsi. Ahmad va rămâne. Veţi cânta fără mine.

— Nu vor crede că e ciudat că ai plecat? Doar eram văzuţi ca un cuplu.

— Vor crede că ne-am certat şi că am plecat să mă calmez.

De fapt, am să lansez zvonul ăsta. Tu şi cu Ahmed sunteţi consideraţi frate şi soră.

— Încă o întrebare. În timp ce o urmăresc pe Jade, trebuie să-l ţin la curent pe Ahmad?

— Nu. Nu, spuse el cu tărie.

— Dar lucraţi împreună la acest caz, nu? Ai spus că aţi bătut toate cublurile pentru a da de urma Sabrinei.

— Aşa e. Dar există o limită în orice fel de muncă

făcută împreună. Uneori, faci mai multe progrese dacă te desparţi şi fiecare merge pe calea lui. Mai ales dacă ai senzaţia că baţi pasul pe loc. De aceea şi plec pentru un timp. Ahmad îşi va urma propria strategie, iar eu am să-mi încerc norocul în altă parte.

— O pistă ar putea fi Jade Savana, nu?

— Aşa e. Dar nu am discutat cu Ahmad despre ea. Poate că nu are nicio legătură cu acest caz, iar faptul că a stat la hotelul Hilton când Jake era acolo a fost o simplă coincidenţă. Chiar dacă s-a înregistrat cu un nume fals. O asemenea persoană poate fi implicată în atât de multe lucruri încât te poţi arde dacă nu eşti atent. Dacă merg pe această pistă, Ahmad ar putea crede că am împins lucrurile prea departe. La urma urmei, fac parte din aceeaşi breaslă. O respectă şi o admiră pentru performanţele ei. De ce să-i vorbesc despre ceva care s-ar putea dovedi o simplă bănuială?

— Aşadar, operaţiunea pe care o am de îndeplinit e neoficială.

— Absolut.

Lisa îşi spuse în sinea ei că va trebui să reflecteze asupra noii ei poziţii în acest caz. Era în linia întâi. Gary îi spusese o mulţime de lucruri secrete şi-i încredinţase o misiune cu adevărat dificilă. Un lucru despre care nu-i vorbise nici măcar celui mai bun prieten al lui, Ahmad.

Noul ei statut o confruntă cu o altă problemă.

Oare cât de mult putea să-i spună lui Gary despre întâlnirea la care asistase întâmplător acasă la Ahmad? Era o întrebare la care îi era foarte greu să răspundă.

Trebuia să-şi păstreze mintea limpede. Ca detectiv particular, i se încredinţase misiunea de a o găsi pe Sabrina. Dar miza pentru care juca Gary era mult mai mare, deoarece implica guverne şi state.

Lisa mai fusese amestecată într-un caz similar, când se afla pe urmele unui activist spaniol. După ce te-ai ars, sufli şi-n iaurt.

Nu era nicio problemă dacă o urmărea pe Jade Savana. Era ceva obişnuit în munca ei. Ba mai mult, poate că va afla ceva despre locul unde era Sabrina. Dar dincolo de asta, era mai bine să nu amestece cazurile mai mult decât erau deja. Gary avea o misiune, iar ea altă misiune.

Urmărirea lui Jade Savana devenise o obişnuinţă pentru Lisa. Jade se scula târziu. Comportamentul ei nu părea a avea nimic extravagant în el. Servea micul dejun în cameră, iar la ora unu după-amiază se plimba într-unul din costumele sale exotice. În ziua care urmă conversaţiei pe care Lisa o avusese cu Gary, lucrurile nu se petrecură altfel. O auzi învârtindu-se prin cameră, mâncând şi îmbrăcându-se. Apoi, coborând scările pentru a merge la plimbare. Lisa ieşi pe hol la timp pentru a o vedea pe Jade îmbrăcată într-un costum indian cu broderii. O luă pe bulevardul Moulay Hassan. Lisa se strecură neobservată în mulţimea de pe artera principală.

O urmări pe Jade până ce aceasta se opri pentru a lua masa la o cafenea. Lisa îşi omorî timpul într-unul din parcurile din apropiere, iar apoi o luă din nou pe urmele lui Jade când aceasta părăsi restaurantul şi începu să se uite prin vitrinele magazinelor. Îşi cumpără ceva dintr-un magazin franţuzesc, apoi se duse într-un salon exclusivist de frumuseţe. La întoarcere, se opri la o patiserie de unde luă nişte bunătăţi şi se întoarse la «Oază».

Lisa rămase mult în urmă, intrând în clădire prin uşa din spate.

Când ajunse în cameră, îşi scoase costumul de pe ea cu disperare. Ce pierdere de timp! se gândi ea. Nu

m-am ales decât cu nişte picioare care dor şi cu nişte membre care amorţesc. Dacă seara se va dovedi la fel de neproductivă, am să mor de plictiseală.

Îşi puse caftanul de brocart pe ea şi aşteptă s-o audă pe Jade plecând. Aceasta se duse direct la cazinou, fără a se întâlni cu cineva. Exasperată, Lisa se opri la staţia de taxiuri şi comandă unul pentru ora 22.30, oră la care Jade îşi va fi terminat spectacolul.

«Cei trei Flamenco» aveau o odăiţă liniştită în spatele scenei, unde îşi păstrau instrumentele. Lisa îl găsi pe Ahmad singur, aşteptând-o.

— Unde e Gary?

— Mi-a spus că te aştepţi să lipsească pentru un timp din Marrakesh.

— Aşa repede? Nu credeam că va pleca astăzi.

— A făcut-o înainte de răsăritul soarelui.

— Maşina lui e parcată în acelaşi loc, spuse ea în speranţa că ar putea afla vreo informaţie nouă… Are altă maşină.

După ce termină partea ei din spectacol, Lisa se retrase într-un colţ pentru a o urmări pe Jade. Era extraordinară. Prezenţa ei fizică de-abia perceptibilă părea că electrizează sala.

În seara aceea, avea în repertoriu cântece din Thailanda şi, pentru a fi mai expresivă îşi însoţea melodiile cu gesturile ample ale dansatorilor din această ţară. Publicul nu voia s-o lase să plece, chemând-o mereu pe scenă. În cele din urmă, femeia făcu un gest prin care lăsa să se înţeleagă că spectacolul se terminase.

Lisa credea că pe Jade o va aştepta afară o maşină, dar se înşelă amarnic. Jade o luă pe jos, păşind graţios. Lisa se văzu nevoită să-l concedieze pe taximetrist şi s-o ia şi ea pe jos.

Jade nu lăsă în niciun fel să se vadă că ar avea

vreo suspiciune cu privire la faptul că era urmărită. Intră pe uşa principală, iar Lisa pe cea din dos.

Parterul era gol. Kenny se uita probabil la televizor, iar ajutoarele sale plecaseră acasă. Chatterbox ţâşni din colţul întunecos în care se afla, se lipi de piciorul Lisei, mârâi, după care se duse în bucătărie.

Lisa se duse repede la etaj. Când trecu prin faţa camerei lui Jade, văzu că înăuntru nu era decât o lumină foarte slabă. Avea aparatul de radio deschis. Asculta muzică africană.

Lisa intră în camera ei, se aşeză în fotoliu şi ciuli urechile. În afară de muzica din camera lui Jade şi de zumzetul de voci care se auzeau la televizorul lui Kenny, locul era liniştit. Pe la miezul nopţii, Jade dădu radioul mai încet. Lisa era foarte atentă la ce se întâmpla. Nimic nu arăta că Jade avea intenţia de a ieşi din nou. O auzi cum se duce la baie, face un duş, se întoarce în cameră, iar apoi încuie uşa şi îşi face patul.

Lisa se hotărî să stea în continuare la pândă. Îşi aduse o pătură pe care o întinse pe genunchi. Nu peste mult timp se simţi toropită de somn. Era mult prea obosită. Ultimul ei gând fu dedicat lui Gary. Oare ce făcea acum? Şi de ce bărbaţii ca Gary dispăreau înainte de aţi da seama cât de mult îţi lipsesc.

Visă că era cu Gary şi că înotau. Ea era în spatele lui, dar de fiecare dată când îşi spunea că l-a ajuns din urmă, acesta dispărea. Se făcea că el înota într-o cascadă care-i despărţea. Auzea şipotul apei.

Se trezi, neliniştită.

Ploua torenţial. Avu nevoie de câteva momente pentru a-şi da seama unde se află. Se ridică din fotoliu şi se duse la fereastră pentru a o închide. Ascultă.

Radioul lui Jade mergea în continuare, dar fusese

dat şi mai încet. Se uită la ceas şi văzu că e patru dimineaţa.

În afară de radioul lui Jade, în clădire era o tăcere deplină.

Fără să-şi dea prea bine seama de ce, Lisa se întoarse la fereastră. Poate un presentiment. Scrută întunericul. Cineva îşi croia drum. Cineva care purta o haină cu glugă.

Lisa stinse lumina, lăsă uşa întredeschisă şi aşteptă în întuneric. Persoana respectivă păşea fără a face zgomot. Dar Jade, căci despre ea era vorba, fu trădată de propria isteţime. Îşi lăsase radioul în priză, o modalitate prin care putea păcăli pe oricine cu privire la plecările şi la venirile ei. O tânără care ţinea toată noaptea aparatul în priză, trebuie că stătea în pat ascultând. Nu şi această tânără. Lisa auzi cum aparatul e dat mai tare. Închise uşa şi se gândi pe întuneric: «Ce fraieră!» Ar fi trebuit să stau trează lângă fereastră, să privesc şi să ascult. Poate că şi-a dat seama că o urmăresc. Dar chiar şi aşa, a fost o mişcare inteligentă să se strecoare afară în felul acesta.

Bine! Jade a câştigat prima rundă. N-are niciun rost să dai frâu liber mâniei. E pentru prima dată când Gary îţi încredinţează ceva atât de important, iar tu trebuia s-o dai în bară. Acum nu mai are niciun rost să-ţi amărăşti sufletul. Fă-ţi somnul de frumuseţe, iar mâine o să rămâi trează pentru a vedea ce face această enigmatică Jade Savana în toiul nopţii.

A doua zi dimineaţă, Jade urmă acelaşi traseu. Se duse la aceeaşi cafenea, se uită prin vitrinele aceloraşi magazine, cumpără un caftan şi se opri la aceeaşi patiserie. Seara făcu din nou senzaţie la cazinou datorită interpretării sale. Privind-o din culise, Lisa nu putu decât să se minuneze de talentul ei. Ar fi putut să

cânte în oricare alt local de noapte. Nu puteai decât să te întrebi cum de se mulţumea cu acest amărât de club hippie unde nu veneau decât turişti şi fugari.

După ce-şi termină spectacolul, Jade se întoarse la «Oază», ca şi în seara precedentă. Ajunsă în cameră, comportamentul ei fu identic cu cel din ajun. De data asta, Lisa rămase trează. Îşi trase fotoliul lângă fereastră, privi şi ascultă. Sunetul care urma să o avertizeze cu privire la plecarea lui Jade era volumul uşor ridicat al aparatului la deschiderea uşii.

Pe la trei dimineaţa, începu din nou să plouă. Când ploaia încetă, tăcerea cea mai deplină se aşternu asupra oraşului. La răsăritul soarelui, Lisa ajunse la concluzia că Jade nu se mişcase din cameră.

Următoarele două zile se scurseră ca şi precedentele. Lisa începu să se îndoiască de discernământul lui Gary şi de corectitudinea informaţiilor pe care acesta le primise cu privire la Jade Savana. Informatorii mai pot şi ei greşi. Era posibil ca asta să se fi întâmplat acum.

Dar apoi îşi aminti figura necunoscută pe care o văzuse croindu-şi drum prin curte: Jade întorcându-se de la vreo întâlnire pe aleile pline cu apă. Aşa încât, în pofida durerii pe care o resimţea în tot corpul, rămase trează. Se aşeză la fereastră, sperând că Jade se va aventura din nou în noapte.

De fiecare dată când o urmărea pe Jade, i se făcea dor de Gary. De fapt, era mult mai mult de-atât. Era acea singurătate care te încearcă după ce te-ai despărţit de cineva care ţi-a vorbit de dragoste. Cu el alături, restul lumii nici n-ar fi existat. Acum, vedea peste tot semne pe care învăţa să le citească.

I se întâmpla să meargă pe străzi, mereu cu ochii-n patru, şi să-şi încrucişeze drumul cu o fată şi un băiat care se ţin de mână. Iar băiatul să se

oprească şi să-şi lipească buzele de cele ale ei. Atunci, se gândea la Gary şi la ea şi parcă simţea braţele ei în jurul gâtului.

Îşi dădu seama că tânjeşte nu numai după Gary, bărbatul îndrăgostit, ci şi după Gary, bărbatul de oţel, care a salvat-o în Amogdul.

Dar Gary întârzia să apară. Şi, pe măsură ce trecea timpul, iar el nu se întorcea, devenea tot mai neliniştită.

Trecuse o săptămână de când o urmărea pe Jade şi faptul că nu afla nimic ajunsese să o plictisească.

De fiecare dată când încerca să afle ceva nou de la Ahmad, nu ajungea la niciun rezultat.

— E agent independent, nu pregeta el să-i repete. Vine şi pleacă ori de câte ori e nevoie. Când va sosi vremea să se întoarcă, o va face.

— Dar dacă i s-a întâmplat ceva? O săptămână înseamnă mult în acest tip de operaţiuni.

— Există la noi o vorbă care sună cam aşa: „Răbdarea înseamnă atotputernicie”.

— Iar la noi una care sună cam aşa: „Cel care aţipeşte în junglă, ar face mai bine să fie asigurat”. Îmi fac griji pentru Gary. Poate că ar trebui să mergem după el pentru a vedea ce face.

— Ar fi un plan excelent, dacă am şti unde s-a dus, spuse Ahmad cu sarcasm.

Cu asta, discuţia se termină. Programul din seara aceea nu se deosebi cu nimic de cel din celelalte seri. Se gândi că poate Jade se duce la o întâlnire amoroasă. Cine ar putea spune?

Lisa făcu un duş, se schimbă şi se aşeză în fotoliu. O parte din ea îi spunea că totul e o prostie, iar cealaltă că nu trebuie s-o subestimeze pe Jade. I se părea suspect că nu-şi dăduse seama că e urmărită, iar dacă îşi dăduse, că e atât de nepăsătoare. Ştia că e

bună în această meserie şi că se deghiza cu uşurinţă, dar o umbră de îndoială tot avea. O profesionistă ca Jade nu avea cum să nu-şi dea seama până la urmă că e urmărită.

În unele nopţi, se întâmpla să nu mai poată stea trează. Era cazul şi în acea seară. Oboseala acumulată în mai multe zile începea să-şi spună cuvântul. Fu nevoită să facă adevărate eforturi pentru a nu adormi. Se folosi de o metodă mai puţin obişnuită pentru a rămâne trează: se gândi la momentele cu adevărat dificile ale carierei ei de detectiv. Era, mai întâi, episodul închiderii într-un depozit în Sierra Leone de către o bandă de criminali internaţionali. Trecu în revistă fiecare amănunt al salvării pe care o realizase Jake Jefferson. Venea apoi călătoria aceea de pomină cu trenul când fusese ţinută captivă de o contesă cam nebună. Mai era şi căutarea disperată a unei femei care-şi spunea Valérie Valentine. Cazuri pe care aproape le uitase şi care se asemănau cu acesta. Petreci zile, uneori chiar săptămâni plictisindu-te de atâta aşteptare, pentru a fi recompensat cu câteva ore de spaimă veritabilă.

Tocmai revedea cu ochii minţii peripeţiile prin care trecuse mergând pe o potecă spre o veche fortăreaţă, când i se păru că aude ceva. Muzica se auzi parcă mai tare. Sări din fotoliu şi se uită la ceas. Era două şi jumătate dimineaţa. Nu ploua, dar nici lună nu era pe cer. Întuneric beznă. Se duse la uşă, o întredeschise şi aşteptă.

Auzi nişte paşi înăbuşiţi. Jade cobora. Lisa păşi pe hol şi se lipi de zid pentru a auzi mai bine. Un zgomot uşor o anunţă că Jade închisese uşa. Simţi cum îşi croieşte drum prin gunoiul din curte. Se îndrepta spre Medina.

Misiunea pe care o avea de îndeplinit Lisa în

noaptea aceea era mult mai grea decât aceea de a o urmări ziua-n amiaza mare pe Jade. Trebuia să stea suficient de departe încât să nu-i fie auziţi paşii şi să se trădeze.

Jade înconjură Djemaa el îna şi trecu prin Riad Zitoum Kedim. Când o văzu oprindu-se în apropierea pieţei Bahia, Lisa se miră. Era neîndoielnic: Jade nu avea cum să facă un tur al oraşului în plină noapte. Se oprise numai pentru a-şi trage răsuflarea, după care îşi continuă drumul nestingherită prin grădini. Ajunse în cele din urmă în Medina. După câte se părea, acolo plouase nu cu mult timp în urmă, aşa încât Lisa trebui să fie foarte atentă pe unde merge, pentru că pământul era alunecos. La un moment dat, fu cât pe ce s-o piardă pe Jade din vedere când aceasta dădu colţul. În cele din urmă, o zări înaintând prin zona împrejmuită care separa Medina de plajă. O coti pe o stradă cu case care aveau porţi mari, protectoare. Era genul acela de case care te puteau induce în eroare. Ceea ce părea a fi un ghetou, era de fapt un cartier al oamenilor înstăriţi, al negustorilor care nu doreau să renunţe la proprietăţile moştenite.

Jade era în mod cert aşteptată, deoarece poarta era descuiată. Lisa aşteptă până ce fu sigură că Jade a ajuns suficient de departe, apoi trase zăvorul ruginit şi intră.

Capitolul 9

Lisa era foarte surprinsă. Văzuse curtea foarte îngrijită a lui Akbar Youssef şi se aştepta să găsească şi aici acelaşi lucru. Însă acest loc părea complet lăsat în paragină. Câte o fântână părăsită amintea de eleganţa de altă dată. Peste tot era un gunoi care răspândea un miros urât mirositor. Lisa avea senzaţia că se află într-o junglă. Încercă să stea cât mai departe de copaci pentru a nu trezi vreo pasăre care

s-o alerteze pe Jade. Croindu-şi cu dificultate drum printre bucăţile de cărămidă ale zidurilor care începuseră să se prăbuşească, Lisa ajunse în faţa casei. Clasica poartă a unei vechi case marocane fusese scoasă, iar locul rămăsese gol.

Asta nu e o casă de locuit, îşi spuse Lisa în sinea ei în timp ce pătrundea în interiorul cufundat în beznă. Se aşeză într-un colţ pentru a putea percepe eventualele zgomote. Nu auzi niciunul. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, îşi dădu seama că se afla într-un vestibul care ducea spre o cameră spaţioasă de oaspeţi. Dădu să facă un pas, dar auzi un zgomot şi se opri. Se întoarse cât putu de repede în colţul ei.

Zgomotul venea dinspre curte. Era zgomot de paşi. Cineva îşi croia drum prin moloz. Cel care venea părea a fi bărbat pentru că păşea apăsat. Lisei nu-i trecuse prin cap că Jade ar putea ajunge prima la întâlnire. Mulţumi cerului că intrase în casă la timp pentru a nu fi surprinsă în timp ce se afla în curte. Se întreba dacă bărbatul avea vreo lanternă care să-l ajute să pătrundă în vestibul.

Când acesta pătrunse înăuntru, Lisa îşi ţinu respiraţia. Deşi nu avea lanternă, nu părea a avea vreo dificultate în a merge prin casă. Purta un caftan în dungi. La fel ca boinagiul Ben Idriss din Djemaa el îna. Comportamentul lui arăta că e un obişnuit al casei. Intră în camera de oaspeţi şi dispăru undeva în labirintul de coridoare din spate. Lisa vru să se ia după el, dar mai aşteptă. Decizia el fu una înţeleaptă, pentru că auzi din nou zgomot de paşi în curte. Un bărbat intră în vestibul şi se opri. Lisa se aştepta să vadă costumul înflorat al unui băştinaş. În schimb, văzu un bărbat îmbrăcat în stil hippie: blugi, un poncho şi sandale. îl cunoştea foarte bine pe acest

bărbat. Era Ahmad Rachid.

Ca şi Ben Idriss îşi croi drum prin molozul din camera de oaspeţi cu o uşurinţă care arăta că locul îi era familiar. Lisa se gândi la situaţia în care se afla. Chiar dacă locul era foarte strâmt, tot mai putea să fugă. Dacă va înainta, se va expune unui risc foarte mare. Dar de ce să nu-şi asume acest risc?

Aşteptă ca Ahmad să se îndepărteze, ascultă pentru a fi sigură că nu mai vin şi alte persoane, după care pătrunse în camera de oaspeţi. Coridorul dădea spre vreo cinci camere. Se vorbea pe un ton ridicat şi mereu pus pe gâlceavă.

După câte se părea, persoanele dinăuntru se simţeau în siguranţă şi nu se aşteptau să fie deranjate. Zgomotele veneau din camera cea mai îndepărtată, aflată pe stânga. Aprinzându-şi discret lanterna, Lisa văzu că nu era nimic pe coridor, în afara a doua grămăjoare de piatră. Se apropie cu atenţie de camera în care avea loc discuţia. Nici aceasta nu avea uşă. Cineva aprinsese nişte lumânări. îi vedea cum se mişcă dintr-o parte în alta şi gesticulează, datorită umbrelor care se formau pe zidul coridorului. Cei trei vorbeau în franceză. Ben Idriss vorbea cu accent marocan, iar Ahmad avea cel mai pur accent franţuzesc. Jade vorbea acelaşi dialect ca şi chelnerul de la «Chacun a son gout» din Rabat. Lisa îşi dădu, în sfârşit, seama că aşa se vorbea la Marsilia. Se familiarizase cu el când lucrase la un caz anterior.

Uneori se vorbea tare, alteori abia şoptit, iar Lisa trebuia să ciulească bine urechile pentru a-şi da seama ce discutau. Se întâmpla chiar să vorbească toţi în acelaşi timp. Păreau a se certa cu privire la nişte bani. Erau pronunţate unele nume care nu-i spuneau nimic. Nume de diferite naţionalităţi: franţuzeşti, turceşti, libaneze, siriene, iraniene sau indiene. La un

moment dat cearta deveni aprinsă şi fu cât pe ce să iasă scântei.

La fel de brusc precum începuse, se şi sfârşi. Pentru un timp, se aşternu tăcerea. Fiecare părea să se fi retras în sine însuşi pentru a-şi ascunde frustrarea.

Ahmad fu cel care rupse tăcerea.

— Haideţi să vorbim acum despre operaţiunea în curs.

— Nu ţi se va încredinţa nicio operaţiune, dacă nu o găseşti pe fată, spune Jade, neîncercând să-şi ascundă dispreţul. Nici măcar de atâta lucru nu eşti în stare! Să găseşti o fată şi un băiat. Dacă nu dăm de ei, ne găsim în impas. După câte se pare, te-am supraestimat dacă nu eşti în stare să-i găseşti pe cei doi.

— I-am găsit. Unde, mă rog?

— În Mellah.

— Unde anume în Mellah?

— Nu contează. E mai bine să nu ştii. Tot ce trebuie să ştii e că le-am găsit ascunzătoarea. Nu a fost uşor, pentru că au relaţii. Cineva a fost suficient de inteligent încât să le găsească un loc aproape inaccesibil. Numai cineva care cunoştea dedesubturile vieţii în ghetou putea să-i dea în vileag.

— Atunci, dacă i-ai găsit, ce mai căutăm aici? De unde întârzierea asta? Ştii prea bine ce căutăm. Ştii că fata are acel «ceva». Ar trebui să te duci la ei şi să-l iei.

— La momentul potrivit.

— La momentul potrivit! Timpul e foarte important. Nu mai avem vreme de pierdut.

— Nu poţi să te duci pur şi simplu la fată şi să-i spui: «Dă-ne casetele.»

„Casetele”, se gândi Lisa. Aşadar, despre asta era

vorba. Dar ce casete? Jade fu cea care rosti vorbele care o făcură să-şi dea seama despre ce e vorba.

— Ai face mai bine să te gândeşti la o modalitate de a lua cât mai repede casetele. Aminteşte-ţi că pentru asta suntem aici. Trebuie să găsim casetele şi să le restituim. Chiar nu-ţi dai seama cât de importante sunt? Pe ele sunt numele câtorva oficiali de rang înalt din ţările implicate în traficul internaţional de droguri. Chiar nu-ţi dai seama?

— Ba da.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Să-l folosesc pe american.

Lisa făcu iar un pas înainte. «Gary! Ahmad vrea să-l folosească pe Gary», îşi spuse Lisa în sinea ei.

— Cum să-l foloseşti pe american? Ce, ai înnebunit? Americanul îşi doreşte acele casete la fel de mult ca şi noi, dar din cu totul alte motive.

— De aceea o să ne folosim de el. În meseria mea există o vorbă verificată de-a lungul timpului: «Fiecare vrea ceva. Află ce vrea cel de lângă tine, fă-l să creadă că îi vei oferi acel ceva şi-l ai la mână. Vezi care-i e punctul slab şi l-ai prins”.

— Cum o să te foloseşti de el?

Vorbiră iar cu voce joasă, aşa încât Lisa trebui să facă încă un pas înainte.

— S-a dus la Marsilia.

Aşadar, Ahmad ştia unde e Gary.

— Marsilia? De ce la Marsilia?

— Cine ştie? Dacă se află pe urmele unei organizaţii internaţionale de trafic de droguri, locul în care se află e numai bun pentru aşa ceva, nu? Ar trebui să ştii asta, Jade Savana. Sau să-ţi spun Isis Zarif? Sau oricare altul din numeroasele nume pe care le-ai purtat? Ar trebui să ştii de ce se duce un bărbat pregătit pentru astfel de activităţi la Marsilia. Cu un

prieten foarte bun care e căpetenia frăţiei corsicane, n-ar trebui să întrebi de ce un agent american a plecat la Marsilia.

Jade spuse, pe un ton dispreţuitor:

— Nimeni din afară n-ar putea pătrunde în frăţia corsicană. Niciun corsican n-ar trăda pe unul de-al lui pentru că acolo totul se plăteşte atât de bine, încât dolarii americani nu valorează nici cât o ceapă degerată. Americanul îşi iroseşte timpul.

— N-are decât! Dar când se va întoarce, o să-i dăm de lucru.

— Care e planul?

— Mai lucrez încă la detalii. În linii mari, o să-i spunem unde e Sabrina.

— Iar el se va duce la ea şi-i va spune cine e. Întrucât e o fugară speriată şi care de-abia aşteaptă să întâlnească pe cineva în care să aibă încredere, îi va înapoia casetele.

— Să sperăm că aşa va face.

— Aşa crezi tu.

— Da. După ce le obţine, îi ţinem calea, luăm casetele şi punem în scenă acelaşi lucru pe care l-am făcut şi în apropierea conacului lui Akbar Youssef. Numai că de data asta, cu succes.

Lisa simţi că o trec fiorii.

— Şi cu fata şi băiatul cum rămâne?

— Vor fi liberi. Un agent căruia i se întâmplă o nenorocire nu e ceva neobişnuit, dar nu putem să ne permitem să dăm de necaz dacă le facem ceva celor doi.

— Cred că nu ştii ce vorbeşti, Ahmad Rachid. Dacă sunt liberi, chiar şi fără casete sunt un pericol. Ştiu suficient de multe lucruri încât să incrimineze zeci de oameni. Nu poţi să-i laşi să scape.

— Ba da. Se poate. Dar numai până la Ceuta.

— Nu înţeleg.

Atunci interveni în discuţie, după o lungă tăcere, Ben Idriss.

— Îi laşi să se ducă la Ceuta? Acela e cel mai nordic punct din Africa, aproape de Spania. Practic, e un oraş spaniol, chiar dacă e în Maroc. Dacă ajung pe pământ andaluz, le va fi uşor să iasă din Maroc. În Spania îşi vor recăpăta libertatea.

— Nu şi dacă autorităţile spaniole de la Ceuta sunt informate că în vehiculul cu care cei doi vor călători sunt suficiente droguri care să-i facă să putrezească în închisoare.

Lisa auzi un chiot de admiraţie. Ahmad continuă:

— În Spania, un cuplu de hoinari americani nu are la cine să apeleze. N-are cine să-i ajute sau protejeze.

— Au paşapoarte.

— Băiatul nu are, iar al fetei nu valorează mare lucru. Spaniolii nu acceptă să se intervină pe căi diplomatice în asemenea cazuri. Nu le vor da crezare. N-aveţi de ce să vă faceţi griji. Tu, Jade Savana, te poţi întoarce la Marsilia, Paris sau în oricare loc în care vei fi solicitată. Iar tu, Ben Idriss, poţi fi pe pace. Eu mă voi întoarce liniştit acasă.

— Şi mult mai bogat, comentă Ben Idriss.

Dându-şi seama că întâlnirea era pe sfârşite, Lisa se gândi că trebuie să dispară cât mai repede.

Se întoarse şi dădu să plece, dar nu apucă bine să înainteze câţiva paşi, că se lovi de grămezile de piatră care serveau de piedestal. Se prăbuşi cu zgomot.

Lisa nu se mai uită în urmă să vadă ce se întâmplă. Fugi, folosindu-se de lanternă pentru a vedea pe unde s-o ia. Auzi în urma ei zgomot de paşi. Fugea cât o ţineau picioarele. Trecu prin camera de

oaspeţi, prin vestibul şi ajunse în curte. Când, în sfârşit, privi în urmă, văzu că Ahmad era la doi paşi de ea.

«Trebuie să fac ceva pentru a-l opri, se gândi ea. Dacă mă prinde, s-a zis cu mine. Trebuie să scap teafără şi nevătămată. Pentru Gary, Sabrina şi Crispin”.

Îşi aminti că zăvorul de la intrare era ruginit şi se putea bloca imediat. După ce ieşi din curte, trânti atât de tare poarta, încât aceasta se blocă. Apoi o luă la goană pe străzile din Medina, fără să ştie pe unde. Cât timp petrecu în acest fel, era greu de spus. Era deja ziuă când ajunse în Djemaa el îna. Piaţa era plină de negustori care-şi etalau produsele. Zărind un restaurant deschis, intră în el pentru a bea ceva, deoarece îşi simţea gâtul uscat. Era de-a dreptul răvăşită la gândul că pe Gary îl paşte pericolul. Bărbatul care îi aduse ceaiul, văzând că poartă costumul femeilor berbere, o întrebă: «Eşti bine? Ea dădu din cap în semn de încuviinţare şi luă ceaşca de ceai cu mâini tremurânde.

Pe măsură ce timpul trecea, iar ea reuşea să-şi mai limpezească gândurile, îşi dădu seama că Ahmad nu va veni s-o caute într-un loc public. Putu chiar să se gândească la situaţia ei, a lui Gary şi a Sabrinei.

Mai ales la situaţia ei, pentru că soarta lui Gary şi a celor doi depindea de ea. Ştia ce plănuiseră cei trei. Prima decizie pe care o luă fu să nu se mai întoarcă la «Oaza lui Kenny». Tot ce lăsase acolo trebuia considerat pierdut pentru totdeauna. Hainele tradiţionale berbere nu-i mai erau, oricum, de niciun folos, de vreme ce noua ei identitate nu mai funcţiona ca o acoperire. Actele de identitate şi cecurile le avea asupra ei. Avea bani, dar n-avea prieteni. Se afla într-o ţară care nu privea cu ochi buni faptul că o femeie se

află într-o astfel de misiune. Iar pe lângă faptul că nu avea prieteni, nu avea nici persoane de legătură sau un loc în care să se adăpostească. Aici, într-o piaţă publică, se simţea destul de în siguranţă. Dar în niciun hotel din oraş nu s-ar fi simţit în siguranţă. Se gândi la Ahmad. Era implicat în afacerile cele mai murdare şi mai oribile: cele cu droguri. Iar miza era foarte mare, pentru că nume foarte mari erau amestecate.

Cândva, fusese prietenul lui Gary şi înfruntaseră împreună situaţii dintre cele mai riscante. Acum se afla de cealaltă parte a baricadei: cea a răului. Iar Gary habar n-avea de asta. Dar dacă ştia? Putea să răspundă la această întrebare în două feluri. îi dăduse instrucţiuni clare să nu-i spună lui Ahmad că o urmăreşte pe Jade Oare avea suspiciuni sau era pur şi simplu precaut? Lisa nu credea că Gary ar fi lăsat-o să înfrunte o asemenea primejdie, dacă ar fi ştiut de ce e în stare Ahmad. Nu, Gary n-avea de unde să ştie…

Era imperios necesar să găsească un loc în care să se adăpostească, iar Ahmad să n-o găsească. Nu era exclus s-o lase în plata Domnului. Genul de femeie pe care-l admira acesta era cel al lui Jade. Femeia pe care o admira şi respecta. Probabil că nu va face eforturi prea mari pentru a o găsi. Avea lucruri mult mai importante de făcut. Dacă va fi prudentă, ar putea găsi un loc în care să se ascundă. Dar unde?

Trebuia să-şi stăpânească frica şi să se gândească la un mod de a-l salva pe Gary. Şi pe Sabrina. Fata care nu putea să-şi strige în gura mare durerea. Fata îndrăgostită. Fata care păstra într-o panglică o şuviţă de păr şi o bucată de hârtie pe care scria: „Te voi iubi pentru totdeauna”.

Oare ce putea face pentru a-l scăpa pe Gary din pânza de păianjen pe care o urzise Ahmad? Nu avea unde să se ducă.

Faptul că se simţea neputincioasă o făcu să se enerveze. Parcă i se întunecase mintea.

Iar atunci i se ivi în minte chipul unui copil ai cărui ochi erau de o înţelepciune fără seamăn. Se gândi la Ibrahim.

Acesta îi spusese că locuia pe o stradă care se numea El-dahab, ceea ce însemna «Aurul». Fu nevoită să întrebe mai mulţi trecători înainte de a întâlni o femeie cu un copil în braţe care-i arătă în ce direcţie a Mellahului se afla respectiva stradă.

— Va trebui s-o luaţi pe a cincea stradă la dreapta, să mai mergeţi încă trei, să faceţi la stânga după ce aţi trecut de două rânduri de alei şi veţi ajunge la El-dahab. Ajungând în locul respectiv, Lisa se întreba cum putuse cineva să dea acestor clădiri care stăteau să se prăbuşească numele de «Aurul».

Un bătrân stătea pe caldarâm în faţa uneia dintre uşi. Lisa se opri şi-l întrebă dacă ştia unde locuieşte Ibrahim.

— Te referi la băiat? întrebă bărbatul cu o voce atât de stinsă, încât Lisa trebui să se aplece pentru a înţelege ce-i spunea. Locuieşte acolo, zise el arătându-i o clădire aflată la capătul străzii.

Clădirea avusese cândva mai multe etaje, dar cele superioare erau dărăpănate, iar în locul lor fusese pus un acoperiş pentru a-i apăra de ploaie. Nu exista nicio uşă de intrare. Cineva se mişcă în prima cameră şi întrebă în arabă:

— E cineva acolo?

O femeie în vârstă dădu perdelele la o parte şi privi afară, în timp ce bărbatul ei i se uita peste umăr. Niciunul nu spuse nimic.

— Vorbiţi arabă? întrebă Lisa.

— Mai degrabă în franceză, zise femeia.

— Ştiu că Ibrahim locuieşte aici.

În privirea femeii apăru un licăr de curiozitate.

— Îl cauţi pe Ibrahim? De ce vrei să-l vezi?

— Suntem prieteni. M-a ajutat în Djemaa el îna. Mi-a spus că-l pot găsi aici dacă vreau să-l mai văd.

— Nu eşti trimisă de autorităţi, nu?

— Sunt americană. Nu cunosc aproape pe nimeni în oraş, aşa încât nu prea am cum să vin din partea autorităţilor. V-am spus deja, sunt o prietenă de-a lui Ibrahim.

— Trebuie să fim cu băgare de seamă. Băiatul n-ar trebui să locuiască singur. Spunem că avem noi grijă de el, iar până acum nu am avut probleme. Trebuie să fim mereu cu ochii-n patru. Mai ales pentru că suntem francezi marocani şi suntem nevoiţi să trăim la vârsta noastră într-un asemenea loc. Camera lui Ibrahim e în josul holului. Am să te conduc.

Descuie camera şi spuse:

— Poţi să intri. Trebuie să apară şi Ibrahim. Trece pe la noi să vadă ce mai facem şi să-şi ia cheile. Cine să-i spun că-l aşteaptă?

— Americană care şi-a uitat pachetele.

Lisa intră înăuntru. În contrast cu holul neprimitor, camera acestuia părea a fi locuibilă. Pe jos era o carpetă în dungi, luată nu se ştie de unde. Erau şi câteva piese de mobilier, vechi dar bine întreţinute: o masă, două otomane, un cuier în care erau puse mai multe cămăşi.

Zări o etajeră şi se duse să arunce o privire. Văzu nişte cărţi, dintre care Torahul evreiesc şi Coranul. Mai erau acolo nişte căni din porţelan, ieftine dar făcute cu bun-gust, câteva fotografii ale unor actriţe marocane.

«A reuşit să-şi facă din locul ăsta o casă», se gândi Lisa.

Nu fu nevoită să aştepte foarte mult. Auzi zgomot

de paşi, apoi nişte voci înăbuşite. Peste câteva clipe se trezi cu el în pragul uşii.

— Bună ziua, doamnă!

— Bună! îi răspunse Lisa.

Înainte de toate, nu-mi mai spune „doamnă”, ci Lisa. Acesta e numele meu.

— Aşază-te, Lisa. Vrei ceva care să te întremeze? Pot face nişte ceai.

— Ibrahim, am nevoie de ajutorul tău. Am o problemă foarte serioasă. Îţi aminteşti de Sabrina, nu? Fata despre care te-am rugat să afli ceva, dacă poţi.

— Bineînţeles.

— Ibrahim, trebuie neapărat s-o găsim pe fata asta. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Sunt multe locuri în care poţi să te ascunzi pe aici. Am căutat, am privit şi am ascultat, dar n-am aflat nimic despre o americană care e însoţită de un bărbat. Dacă i-ar fi văzut cineva, ar fi fost uşor de identificat.

— Aşa e. De aceea, cred că nu sunt singuri, pentru că ar fi fost nevoiţi să-şi procure hrană. Probabil că are grijă cineva de ei. Cineva care să vrea să aibă grijă de un cuplu aflat în mare dificultate. Crezi că există cineva care să-i ia în grijă şi să-i ascundă? Vreau să spun, cunoşti pe cineva care ar face un asemenea gest?

— Am să mă gândesc, spuse el. Mai doreşti şi altceva?

— Da, ar mai fi ceva. Până o găsim pe Sabrina, trebuie să stau într-un loc singur.

— Poţi să rămâi aici. De îndată ce te vei obişnui cu saltelele astea, vei vedea că sunt foarte confortabile.

— N-aş vrea să-ţi fiu o povară. Tu unde vei dormi?

— Mai am şi alte saltele, în cealaltă cameră. Nu e nicio problemă. Vei sta aici, e stabilit.

Ibrahim se duse jos şi se întoarse cu un urcior cu apă fierbinte. Puse în el nişte ceai de mentă, scoase un borcan cu zahăr din care presără puţin în ceai.

— Începi chiar acum s-o cauţi pe Sabrina, nu-i aşa? îl întrebă ea în timp ce lua ceaşca din mâinile lui.

— Nu pot să fac prea multe înainte de lăsarea serii. Locul e plin de iscoade care-şi câştigă existenţa urmărindu-i pe ceilalţi oameni. Dacă m-aş duce acum în căutarea unei fete pe nume Sabrina, seara ne-am trezi cu autorităţile pe capul nostru. Vei pierde în acest fel nu numai şansa de a o găsi pe Sabrina, ci şi pe prietenul tău, Ibrahim, ca şi un loc în care să te ascunzi.

— Da, cred că ai dreptate.

— Aş vrea să ştiu ceva despre această Sabrina.

— E foarte tânără, cam de statura mea, are o faţă foarte palidă. Ultima dată când am văzut-o, avea părul negru, dar părul ei natural e blond. E posibil să fi redevenit blondă. După cum ţi-am mai spus, călătoreşte cu un american roşcat şi bărbos. Pentru o perioadă scurtă de timp, au cântat în cluburi de noapte. Se iubesc foarte mult.

— Ar trebui să se despartă, dacă vor să se ascundă. Ar fi singurul lucru înţelept pe care l-ar putea face.

— Se iubesc prea mult pentru a se putea despărţi. Sunt sigură că ar rămâne împreună, orice ar fi.

— Poate că ai dreptate. De altfel, e destul de greu pentru străini să găsească pe cineva de încredere şi care să dorească să-i ajute, oferindu-le un loc în care să se ascundă, darămite două.

— Da, aşa e.

— Eşti sigură că sunt aici, în Mellah?

— Da, Ibrahim, sunt sigură.

— Atunci, am să-i găsesc.

— Nu m-ai întrebat încă de ce te rog să faci asta.

— Uneori, e mai bine să nu ştii chiar totul.

— Tu nu te alegi cu nimic din toată povestea asta.

— Ba da! Cu satisfacţia de a ajuta un prieten.

Lisa dădu să se ridice de pe otomană. Simţi cum o cuprinde ameţeala. Puse mâna pe măsuţă pentru a nu cădea. Ibrahim sări s-o ajute, luând-o de braţ.

— Eşti bolnavă!

— Nu, obosită. De o săptămână n-am mai dormit.

— Atunci, ai nevoie de multă odihnă. Aici e foarte linişte. Nimeni nu te va deranja.

Lisa se clătină spre patul improvizat. Ameţită din cauza oboselii şi a tensiunii, se întinse pe pat şi adormi imediat din cauza epuizării.

Nu ştiu cât timp dormi. Din când în când se mai trezea şi avea nevoie de timp până să-şi dea seama unde se află. De fiecare dată când se trezea, avea lângă ea apă proaspătă şi ceva de mâncare. O dată, se trezi cu soarele în ochi. Apoi, se trezi din nou noaptea. Nu-şi dorea decât să doarmă.

Până la urmă, se trezi de-a binelea. Se odihnise suficient. Se ridică din pat. Era în continuare ameţită, dar se simţea odihnită.

În cameră era întuneric beznă. Îşi luă lanterna şi o aprinse. Ibrahim îi lăsase un pahar cu apă, câteva curmale, precum şi nişte felii de pâine şi carne. Iar urciorul era plin cu ceai de mentă.

Îşi făcu un sandviş pe care-l mâncă imediat. Îşi umpluse din nou cana cu ceai când auzi cum se deschide uşa. Ibrahim se opri în prag când o văzu trează.

— Bună, Lisa.
— Bună, Ibrahim.
— Cât am dormit?
— Două zile.
— Cât e ceasul?
— Unu noaptea.
Făcu un pas spre ea şi spuse abia şoptit:
— Am găsit-o pe cea care-şi spune Sabrina.
— Unde anume?
— În casa unui om în vârstă pe nume Abba Isaacs. E unul dintre puţinii evrei rămaşi în Mellah. Face bijuterii. În casa lui se ascund în vremuri tulburi mulţi băştinaşi. La parter, are magazinul. La etajul al doilea stă el, dar sunt multe cămăruţe în care te poţi ascunde. Acolo a stat Sabrina.
— Cum adică, a stat? Vrei să spui că a plecat?
— Da, au mutat-o ieri.
— Cine anume?
— Doi bărbaţi. Aveau acte pe care i le-au arătat lui Abba Isaacs. Au vorbit cu fata care părea dornică să plece cu ei. Nu numai ea, ci şi bărbatul bărbos care e cu ea.
Lisei aproape că-i era teamă să-l întrebe:
— Ţi-a spus prietenul tău cum arătau bărbaţii?
— Unul dintre ei era un amestec de berber şi arab, înalt, drept, cu tenul măsliniu şi nişte ochi albaştri pe care nu prea-i găseşti printre oamenii de la munte, iar celălalt un bărbat care şchiopăta.
— Ahmad şi Seddrate! Unde o duceau pe Sabrina?
— N-au spus. Dar Abba Isaacs mi-a zis că e sigur că se vor duce în munţi. Aveau o maşină specială pentru munţi, aşa cum are şi Abba.
— Un Land Rover.
Ibrahim dădu din cap a încuviinţare.

— Şi zici că şi prietenul tău are o astfel de maşină?

— Da. Abba se duce în fiecare săptămână cu bijuterii în munţi, pentru că femeile berbere şi-ar cumpăra într-una numai bijuterii, dacă ar avea bani.

— Ibrahim, prietenul tău n-a făcut bine lăsând-o pe Sabrina pe mâna acestor bărbaţi.

— Da, era şi el îngrijorat după plecarea fetei. Ce-i vor face?

— Nu putem sta cu mâinile în sân.

Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să mergem în munţi.

— Nu poţi merge acolo singură. Drumurile sunt adesea ascunse şi periculoase.

— Contez pe tine că-l vei putea convinge pe Abba Isaacs să mă ducă acolo cu maşina lui. Am suficienţi bani pentru a-l plăti. Crezi că poţi aranja?

— Dacă a făcut o greşeală lăsând-o pe fată să plece, va dori s-o repare negreşit.

— Atunci, ascultă cu atenţie. Am nevoie de haine noi. Ca şi de ghete pentru căţărat. Costumul pe care-l poartă de obicei femeile berbere e foarte bun, iar pentru serile reci un haic ar fi minunat. Îmi vei alege unul într-o culoare ponosită, deoarece se presupune că fac o vizită unei rude ţintuite la pat. Abba mă va lua într-unul din drumurile sale obişnuite în munţi.

— E inteligent ceea ce plănuieşti, spuse Ibrahim aprobator.

— Ţi-am spus de ce haine am nevoie. Mai vreau şi nişte obiecte necesare: lanterne, binocluri. Ştii de unde poţi cumpăra nişte lentile?

— Da, există un magazin în Medina.

— O să am nevoie şi de nişte casete pe care să pot înregistra.

— Te referi la casetele pe care poţi să

înregistrezi muzică şi zgomote?

— Da, dar trebuie să fii sigur că le vei alege pe cele potrivite. Fii cu băgare de seamă! Dacă cineva îţi pune întrebări, trebuie să ai răspunsul gata pregătit. Aşadar, dacă eşti întrebat de ce cumperi toate astea, vei spune că ai fost trimis de cineva care s-a cazat la un hotel. Când te întorci, treci pe la Abba Isaacs. Ai grijă să nu te vadă nimeni intrând în magazinul lui. Spune-i să vină să mă ia înainte de miezul nopţii. Să mă aştepte într-un loc sigur din apropiere, dar suficient de departe de locul ăsta, încât să nu-ţi creez probleme.

Îi întinse un portofel cu bani marocani şi-i spuse:

— Sunt suficienţi bani aici pentru a-mi cumpăra tot ce am nevoie. Ai reţinut tot ce ţi-am spus?

— Da.

Se îndreptă spre uşă, dar se opri brusc şi se răsuci pe călcâie.

— Lisa, ai uitat un singur lucru.

— Care anume?

— Vei avea nevoie de vopsea roşie pentru a-ţi face tatuajul pe bărbie.

— Aşa e, Ibrahim. Ce m-aş face fără tine?

Capitolul 10

Lisa se retrase în colţul ei de pe scaunul din dreapta şi-l studie pe Abba Isaacs. Se apropiau de punctul terminus al călătoriei. Se opriseră de nenumărate ori prin satele aflate în calea lor.

Poate că în alte împrejurări Lisa s-ar fi bucurat de călătorie. Berberii erau oameni luminoşi. Femeile care veneau să cumpere bijuterii erau pline de viaţă. Bărbaţii erau prietenoşi şi gata să stea de vorbă.

Satele prin care trecuseră erau organizate ca nişte unităţi tribale. Ait Morrhad, Ait Haddidou, Aici Atta.

— Ne apropiem de alt sat, spuse ea pentru a rupe tăcerea. Poţi să-ţi dai seama după urmele lăsate de turmă.

— Da, aşa e. Acesta e satul în care doreai să ajungi.

— Ait Seddrate?

— Ait Seddrate.

Lisa se cufundă din nou în tăcere. Avea multe lucruri la care trebuia să se gândească. îi trecuse prin minte ideea că Ahmad i-ar fi putut duce pe cei doi în alt trib decât Seddrate, dar o abandonă repede, pentru că n-ar fi fost o mişcare prea înţeleaptă. Deşi erau foarte fideli clanului din care făceau parte, Berberii nu prea-şi ţineau promisiunile în afara propriei jurisdicţii. Iar Ahmad n-ar fi riscat într-o chestiune atât de importantă.

Lisa îl întrebă pe Abba Isaacs despre actele pe care Ahmad le prezentase.

— Ai auzit conversaţia dintre Ahmad şi Sabrina?

— În mare parte. Spunea că e prietenul şi partenerul unui agent din ţara ta, Statele Unite ale Americii. Asta a impresionat-o pe fată. I-a spus că o va duce într-un loc din care va putea să ia legătura cu acest agent.

— N-a cerut casetele?

— Ba da, dar ea a refuzat să i le dea. A spus că nu le va încredinţa decât unui american. A adăugat că, atunci când va sosi timpul, va şti cui să le dea.

Lisa se gândi la ultimele cuvinte ale lui Abba Isaacs. Sabrina aştepta să audă ceva, poate o parolă. Exista în mod cert cineva care cunoştea această parolă, dar nu era Ahmad Rachid. Oricum, acesta a pus foarte bine la punct această operaţiune: i-a dus pe cei doi în munţi, departe de civilizaţie. După aceea, îl va trimite pe Gary la ei. De îndată ce acesta va obţine

casetele, le va lua şi se va descotorosi de el mult mai uşor aici în munţi. Probabil că Ahmad le-a promis celor doi că vor putea pleca teferi şi nevătămaţi oriunde vor dori. Apoi, o va convinge pe Sabrina că singurul drum de ieşire din Maroc trece prin punctul cel mai nordic din Africa, printr-un oraş pe nume Ceuta. Aici, autorităţile spaniole vor găsi droguri în posesia lor. Da, planul lui Ahmad era perfect. Singurul lucru pe care nu-l luase în considerare era prietenia Lisei cu Ibrahim.

— Suntem aproape de destinaţie, spuse Abba Isaacs. Ce vrei să fac?

— Găseşte un loc în care te poţi opri. Odihneşte-te până dau o tură primprejur.

— Ai grijă! spuse el în timp ce Lisa cobora din maşină.

Găsi o cărare bătută care ducea spre vârf.

Berberii erau păstori şi-şi mânau turmele sus de fiecare dată când o permitea vremea. Ca majoritatea satelor de munte, Ait Seddrate era aşezat într-o vale şi semăna mai degrabă cu o tabără. Adăposturile nu erau acele corturi din piele de capră ale berberilor din deşert, pentru că oamenii aceştia erau nomazi. Păreau că de-abia veniseră, iar a doua zi în zori urmau să plece.

Lisa îşi scoase binoclul şi privi în vale. Abba Isaacs îi spusese să caute un loc numit «Cuibul Uliului». Se spunea că acest loc aparţinea unui om cu influenţă numit «Uliul». Se ştiau puţine lucruri despre el. Ducea o viaţă departe de ochii lumii, dar avea un anume fel de control asupra satului. Ba se spunea că e vorba de un oficial arab, ba că e vorba de un străin.

Lisa privi cu atenţie în jur. Stânca Uliului susţinea un fel de castel-fortăreaţă destul de ciudat. Avea o pistă de aterizare unde era aşezat un elicopter

ce se asemăna cu o pasăre imensă cu aripile strânse. Accesul în locul respectiv se făcea printr-un fel de lift din acelea care transportă doritorii la panta de schi.

Hei! exclamă Lisa. Se pare că există cineva care ţine foarte mult la intimitatea lui. Sau poate că nu ţine atât de mult la ea, cât mai degrabă are nevoie de ea.

Satul asupra căruia îşi îndreptă binoclul nu era la fel de spectaculos. Văzu cum nişte bărbaţi şi copii joacă un fel de fotbal. De la un grătar imens se răspândea fum. Se auzeau nişte ritmuri flamenco asemănătoare cu acelea pe care Ahmad le cânta la cazinou.

Se întoarse din nou cu binoclul asupra «Stâncii Uliului» şi gândi cu voce tare:

— Dacă i-a dus pe cei doi acolo, pot să-i spun liniştită lui Abba Isaacs să întoarcă maşina ca să plecăm.

Gândindu-se mai bine, zise:

— Nu, nu cred că a făcut asta, pentru că nu e rentabil.

Chiar dacă Ahmad ar putea ajunge în acest loc, ceea ce e de discutat, o asemenea mişcare i-ar strica planurile bine gândite. Cei doi trebuie să se simtă cât mai bine, altfel nu va putea scoate casetele de la ei.

Văzu apoi că nu era nicio maşină în parcarea special amenajată. Ahmad se întorsese în oraş pentru a fi prezent la întoarcerea lui Gary în acea seară. Abba Isaacs îl auzise pe Ahmad promiţându-i Sabrinei că va veni cu americanul chiar în acea seară, vor face târgul, iar apoi le va aranja plecarea din Maroc pentru poimâine. Operaţiunea ajunsese la punctul culminant.

Singurul lucru la care trebuia să se mai gândească era să-şi dea seama unde era Seddrate. Bănuia că i se dăduse drept sarcină „protejarea” celor doi. Când va descoperi unde i-a plasat Ahmad pe

Sabrina şi pe Crispin, va şti cu siguranţă unde e şi Seddrate.

Între timp, meciul de fotbal se terminase. Bărbaţii se adunaseră în jurul focului, cu un pahar de băutură lângă ei. Putea auzi ritmurile muzicii.

Barăcile erau cufundate în întuneric. Una singură, cea situată la capăt, părea a fi luminată. Lisa văzu o femeie îndreptându-se într-acolo, ţinând în mâini ceva de mâncare.

Lisa se gândi că acolo era Sabrina.

Se întoarse la maşină şi îl bătu uşor pe umăr pe Abba, care adormise. Acesta se frecă la ochi şi o privi nedumerit.

— Se apropie timpul. Se pregătesc să ia masa.

— Cu ce te pot ajuta?

— Stai aici în maşină. Am identificat locul în care sunt cei doi. Singura noastră problemă e bărbatul care-şi spune Seddrate. Dacă îi va păzi, aşa cum cred că va face, trebuie să ne alegem momentul potrivit. Cunoşti obiceiurile acestor oameni. Seddrate va sta cu ochii pe ei şi nu va pleca decât dacă va avea un motiv întemeiat s-o facă.

Ştii cumva care ar putea fi acesta?

Abba Isaacs stătu puţin pe gânduri, după care spuse:

— Va trebui să ia masa cu ceilalţi. Nu va îndrăzni să lipsească. Fără a mai pune la socoteală faptul, că după masă, se dansează. M-ar mira ca acest bărbat să nu ia parte la dans.

— Acela e momentul în care trebuie să acţionăm. Se pare că se apropie. Am plecat.

Verifică în geantă dacă are casetele, aprinse lanterna şi o luă pe potecă spre sat. Abba Isaacs părea neliniştit.

— Eşti sigură că poţi merge singură pe cărarea

aceea abruptă? Sigur n-ai nevoie de ajutor?

— Da, sunt obişnuită cu astfel de drumuri. În plus, lucrul ăsta nu-l pot face decât singură, pentru că două persoane ar trezi suspiciuni.

Înainta anevoie, pentru că trebuia să ocolească stâncile de pe drum. Aerul de munte îi ascuţi simţurile, făcând-o să perceapă cel mai mic sunet. Auzea cântecele pe care Ahmad i le cântase la el acasă sau la „Punga Spartă”.

Pe măsură ce se apropia de baraca în care stăteau Sabrina şi Crispin, îşi dădu seama că locul avea electricitate. Îşi fixă binoclul asupra barăcii, dar cei doi nu păreau a fi acolo. Zări totuşi figura unui bărbat care stătea în pragul uşii şi care privea spre cei care petreceau. Păşi afară, iar Lisa îşi dădu seama că şchiopătează uşor.

Seddrate închise uşa barăcii, dar nu o încuie. Dacă ar fi făcut-o, Lisa ar fi intrat în panică. îl văzu pe Seddrate cum aruncă o privire uşor şovăitoare în urma lui, apoi se îndreaptă repede spre celălalt capăt al satului, unde se dansa.

Lisa ieşi din spatele copacului unde se ascunsese şi porni spre baraca luminată. Aruncă o privire spre celălalt capăt al satului şi se strecură fără zgomot în baracă. În camera de intrare nu era nimeni, dar într-una din cămăruţe îi zări pe cei doi.

Crispin se ridică imediat. Lisa duse mâna la gură în semn de tăcere.

— Nu ridica vocea. Nu vă fie teamă! Sunt o prietenă.

— Cine eşti?

— Mă numesc Lisa Clark. Aşteptaţi un agent american în seara asta. Lucrez cu el.

— După înfăţişare, nu pari a fi americană, spuse Sabrina ridicându-se la rândul ei. Semeni cu femeile

berbere din satul ăsta.

— E bine pentru noi toţi că lucrurile stau aşa, spuse Lisa pe un ton sec.

Îşi căută actele şi le întinse. Crispin le luă şi le cercetă cu atenţie, apoi le dădu Sabrinei.

— Ni s-a spus că agentul american vine în seara asta. Unde e?

— Va veni mai târziu.

— Nu vreau să discut decât cu americanul.

Lisa se uită când la unul, când la altul, după care se adresă direct Sabrinei:

— Americanul vine în seara asta aici pentru că aveţi cunoştinţă despre o scurgere de informaţii privitoare la o reţea internaţională de droguri, nu?

Sabrina întoarse capul.

— Ştiu că aveţi dovada. E înregistrată pe două casete. Mai ştiu şi că faptul că sunteţi în posesia unei asemenea dovezi vă sperie de moarte. Aţi spus că nu veţi da această dovadă decât unui agent autorizat al Statelor Unite ale Americii.

Sabrina o privea uimită şi nu spunea nimic.

— Ascultă-mă bine, Sabrina! Viaţa ta şi a bărbatului pe care-l iubeşti depinde numai şi numai de încrederea pe care o ai în mine şi dacă vei face cum îţi spun.

Lisa scoase cele două casete neînregistrate din geanta pe care o avea asupra ei.

— Vreau să-mi dai cele două casete pe care le ascunzi atât de bine de atâta vreme şi să le înlocuieşti cu astea două, care sunt neînregistrate.

— Eşti de-a dreptul nebună dacă ai impresia că am să-ţi dau casetele.

— Nu cred că-ţi dai seama că agentul american care vine în seara asta îşi pune viaţa în pericol fără să ştie.

— Cum aşa?

— E trimis după casete pentru că e singura persoană în care ai încredere. Adevărul e că Ahmad, cel care v-a adus aici, lucrează pentru reţeaua internaţională de trafic de droguri de care de-abia aştepţi să scapi. E un mercenar care îşi oferă serviciile celui care oferă mai mult. În cazul de faţă, a fost împuternicit de unul dintre cei menţionaţi pe acele casete să le recupereze cu orice preţ.

— Şi cum vrea să le recupereze dacă i le dau americanului?

— Cum crezi?

Se priviră o clipă.

— După ce-l elimină pe american, urmezi tu.

— O să plecăm din Maroc poimâine, fără a fi deranjaţi în vreun fel. Ni s-a promis asta.

— Da, veţi ieşi din Maroc prin Ceuta, punctul cel mai nordic al Marocului. Cineva o să pună droguri în maşina în care vă veţi afla. Veţi fi ridicaţi de poliţia spaniolă. Continuarea e previzibilă. Vă veţi petrece toată viaţa în închisoare. Vreţi să vă petreceţi douăzeci sau treizeci de ani într-o închisoare spaniolă?

— De unde ştim că ne spui adevărul? întrebă Crispin, în timp ce o prindea pe Sabrina de mijloc.

— N-aveţi de unde. Există momente în viaţă când trebuie să mergi pe încredere. Ca atunci când te îndrăgosteşti şi te angajezi faţă de cealaltă persoană.

Lucrul acesta te face vulnerabil şi poţi fi cu uşurinţă rănit, dar eşti încrezător că nu se va întâmpla aşa ceva.

Tăcu câteva minute, pentru a-i fi mai bine înţelese cuvintele rostite, după care continuă:

— Decizia vă aparţine. Puteţi avea încredere în mine şi atunci vom ieşi cu toţii cu bine din această încercare şi vom apuca zile mai bune, sau mă puteţi

da afară pe uşă, riscându-vă pielea.

În încăpere se aşternu tăcerea. Crispin fu cel care o rupse.

— Sabrina, cred că e o persoană de încredere şi că ar trebui să mergem pe mâna ei.

Dar aceasta clătină din cap.

— Nu e suficient. Nu pot să cred pe cuvânt pe cineva care vine aici şi vorbeşte despre lucruri abstracte cum ar fi încrederea. Am nevoie şi de altceva. De o dovadă care să-mi arate cine eşti, doamnă Clark, şi cu ce drept te amesteci în povestea asta.

Lisa căută din nou ceva în geantă. Nu era sigură dacă ceea ce voia să facă era bine. Juca o carte foarte mare, dar îşi asuma riscul. Scoase o bucată de hârtie şi i-o întinse Sabrinei. Pe aceasta era tipărit un singur cuvânt: el-fotografia.

Sabrina se uită la bucata de hârtie, nevenindu-i să creadă.

— De unde ai asta? o întrebă Sabrina.

— Am găsit-o prinsă sub panglica pălăriei unui bărbat care a fost bătut cu bestialitate pe malul apei, în Rabat. Akbar Youssef, pe care îl cunoşti foarte bine, Sabrina, i-l dăduse. Bărbatul care a fost bătut pentru că ştia acest cuvânt urma să te întâlnească. E vorba de partenerul meu, Jake Jefferson.

Urmară alte câteva clipe de tăcere. Sabrina se mai îmblânzi, semn că se răzgândise. Se duse la rucsacul ce zăcea pe jos, scotoci în el şi scoase fotografia înrămată a lui Peter Joring. Acolo ascunsese cele două casete pe care le înlocui cu cele neînregistrate, aduse de Lisa.

Cum Sabrina privea fix cele două casete care le aduseseră atât de multe necazuri, Crispin fu cel care i le întinse Lisei.

— Vă asumaţi o mare responsabilitate, doamnă Clark. Dacă nu ai grijă ca aceste casete să ajungă pe mâinile cui trebuie, nu meriţi prea multă fericire în viaţă.

— Îmi doresc acest lucru la fel de mult ca şi tine. Rolul meu e să le fac să parvină cui trebuie, dar al tău nu s-a terminat încă.

— Ce vrei să spui?

— Americanul pe care-l aştepţi va ajunge aici înainte de miezul nopţii. îl cheamă Gary Mitchell. Va crede că-i dai casetele adevărate. După ce-i dai casetele neînregistrate, rolul tău s-a încheiat. Un şofer vă va aştepta pe vârful muntelui. Dar nu va fi uşor să plecaţi de aici. Aşa că ascultă bine ce-ţi spun. Ai un ceas?

Crispin arătă spre mâna lui stângă.

— Daţi-i lui Gary Mitchell cincisprezece minute. Nici mai mult, nici mai puţin. Timpul e esenţial. Când s-au scurs exact cincisprezece minute de la plecarea lui, veţi pleca şi voi imediat. Aveţi grijă să vă mişcaţi repede.

— Unde să ne ducem?

— O să vă arăt.

Îi duse la uşă, aprinse lanterna şi le arătă poteca pe care venise ea.

— Această potecă duce în vârful muntelui. A fost făcută de păstori. Când am să plec, uitaţi-vă cu atenţie pe unde o iau. Luaţi lanternele astea, pentru că veţi avea nevoie amândoi de câte una. Eu mai am una pentru mine. Poteca e abruptă şi plină de stânci. Trebuie să mergeţi cu mare atenţie. Dar de vreme ce aţi pornit, să nu vă mai opriţi. Nu priviţi în urmă. Totul depinde de rapiditatea cu care ajungeţi sus. E posibil ca sătenii să fie alertaţi, aşa încât nu trebuie să vă opriţi. Nu va fi uşor. Nici măcar nu vă întreb dacă

aveţi curajul de a face această escaladare.

Cred că faptul că vreţi să rămâneţi împreună ar trebui să vă dea curajul necesar depăşirii acestei dificultăţi.

Lisa stătea ca pe spini în maşina pe care Abba Isaacs o ascunsese după un pâlc de copaci. Ahmad spusese că se va întoarce la Ait Seddrate înainte de miezul nopţii. Lisa se uită la ceas şi văzu că mai rămăseseră zece minute până atunci. Nicio maşină însă nu-şi făcu apariţia. Era cu nervii la pământ. Rezistenţa interioară îi fusese serios pusă la încercare în acea zi. Fremătă şi de aceea îşi strânse haicul în jurul trupului.

— Te simţi bine? o întrebă Abba Isaacs.

— O să mă simt mai bine când o să-l văd pe Ahmad.

Nici nu apucă bine să-şi termine fraza, că şi auzi motorul maşinii lui Ahmad. Apoi, cineva trânti o uşă. Vocile celor doi se auzeau clar în aerul de munte.

— Înţelegi de ce e mai bine pentru tine să te duci singur? Nu are încredere decât într-un agent american.

— Cum ajung acolo?

— Pe acolo e o potecă a păstorilor, dar drumul e abrupt şi anevoios. Pe aici e o potecă pe care merg femeile din sat. Îţi va fi mai uşor dacă o iei pe aici. Trebuie să ai grijă să fii discret. Trebuie să ajungi la baraca luminată. Trebuie să fim prudenţi. Dacă sătenii ar şti că folosim Ait Seddrate pentru acest fel de schimb, o să avem probleme. Berberii pot fi răzbunători.

Urmară câteva clipe de tăcere, după care Ahmad adăugă:

— Succes, Gary!

Lisa fremătă auzind aceste cuvinte rostite cu

atâta ipocrizie. Auzi zgomotul paşilor lui Gary un timp, iar după aceea nu mai auzi nimic. Trebuia să aştepte. Pentru a-şi potoli neliniştea, încercă să-şi imagineze care erau mişcările pe care le făcea.

Acum intra în baracă, îşi declina identitatea, spunea parola, lua casetele şi pornea înapoi.

Lisa calculase foarte bine timpul alocat fiecărei operaţiuni, pentru că auzi din nou zgomot de paşi pe potecă. Ahmad se dădu jos din maşină când Gary ajunse în vârf. Lisa îşi ţinu respiraţia. De data asta, Ahmad nu mai aprinse farurile aşa încât era întuneric beznă.

— Le-ai luat? întrebă el.

— Da.

— Unde sunt?

— În buzunarul meu interior.

În clipa aceea, Lisa auzi pe cineva cum sare şi scoate un ţipăt sălbatic. Aprinse farurile de la maşina lui Abba Isaacs, iar locul fu inundat de lumină. Ahmad se întoarse şi strigă:

— Ce înseamnă asta? Cine e acolo?

Clipa aceea de neatenţie îl salvă pe Gary.

Lisa îl văzu pe Gary cum se năpusteşte asupra lui Ahmad cu lovituri de karate. îl văzu pe acesta din urmă prăbuşindu-se. Ieşind repede din maşină, se duse la bărbatul pe care-l iubea. Se uitară unul la altul.

— Ce cauţi aici? întrebă el.

Drept răspuns, ea îi arată casetele pe care le ţinea în mână.

— Astea sunt casetele pe care le căutai. Cele pe care le-ai primit sunt neînregistrate. Să nu-mi faci morală. Mulţumeşte celui de sus că am aflat toate astea, că am cunoscut un băiat pe care-l cheamă Ibrahim şi că am ajuns la timp aici.

Gary stătea pironit locului şi privea trupul lipsit de cunoştinţă al lui Ahmad Rachid.

— Era prietenul meu, spuse el.

În clipa aceea, Lisa auzi un alt zgomot venind dinspre poteca păstorilor. Zgomotul unor ghete.

— Au reuşit, spuse ea cu voce tare. Crispin şi Sabrina au reuşit.

Capitolulll

Lisa stătea lângă Gary, în maşina acestuia parcată pe un drum lăturalnic din oraşul Ceuta. Tocmai terminaseră întâlnirea pe care o avuseseră cu poliţia spaniolă. Se uită la cealaltă maşină parcată tot acolo. Nimeni nu ar fi putut bănui că în acel Mercedes se aflau trei dintre cei mai buni detectivi spanioli. Maşina părea suficient de veche încât să se poată strecura fără a atrage cuiva atenţia pe străzile oraşului. Lisa încerca să nu-i arate lui Gary că stătea ca pe spini. Nu-i plăcuse niciodată amestecul poliţiei, dar Gary insistase, spunându-i că e o necesitate prezenţa acestora.

Ceuta era oraşul cel mai nordic al Marocului. Locuitorii de origine spaniolă îl credeau de-al lor. De altfel, aveau acolo o catedrală, iar mâncarea spaniolă era la mare căutare.

Lisa îl privi cu coada ochiului pe Gary, însă acesta nu părea a-i împărtăşi starea. Era calm.

Gary plănuise această operaţiune în speranţa de a-l prinde pe cel care era capul acestei reţele de trafic de droguri. Dar faptul că această operaţiune se făcea cu ajutorul Sabrinei şi al lui Crispin, amândoi riscând foarte mult, o făcea pe Lisa să aibă mustrări de conştiinţă.

— Gary, dacă persoana respectivă nu vine dintr-un motiv sau altul şi se întâmplă ceva rău celor doi, n-am să mi-o iert niciodată.

— N-a fost ideea ta, aşa că n-are niciun rost să te îngrijorezi.

— Avem casetele acelea care conţin suficiente nume încât Interpolul şi cei de la departamentul antidrog să fie ocupaţi cel puţin un an de zile. Nu putem s-o lăsăm baltă?

— Ştii bine că nu.

Aşa era! Ştia prea bine că aveau suficiente informaţii, dar ceea ce le lipsea era numele celui care conducea operaţiunea. Uliul. Cel care se înconjurase cu o aură de secrete, alegându-şi ca ascunzătoare fortăreaţa din Ait Seddrate. Nimeni nu putea să-l identifice. Acesta şi era motivul acelei operaţiuni atât de riscante.

Lisa fu nevoită să admită că raţionamentul lui Gary era fără cusur.

— Persoana-cheie a operaţiunii se va afla la Ceuta când vor încerca să-i închidă pe cei doi. Nu-şi poate permite să lipsească. Va ţine neapărat să ia personal casetele de la Ahmad. Nu ştie că Ahmad e încuiat în casa lui Abba Isaacs, iar casetele se află la noi. Ai spus că un elicopter a plecat de la «Stânca Uliului» înainte de a sosi eu. De aici, nu putem trage decât o concluzie: Uliul se îndrepta spre Ceuta, pentru a lua casetele şi pentru a se asigura că drogurile sunt puse în maşina Sabrinei, şi nu în alta. Din fericire, Ahmad le-a spus suficient celor doi: le va da Land Roverul său pentru a ieşi din Maroc. Făcea parte din înţelegere. Tot din înţelegere făcea parte şi înmânarea de noi acte pentru Crispin. Acesta va trebui să parcheze maşina în apropierea restaurantului din port. Cineva îl va aştepta în maşină şi-i va înmâna actele când el şi Sabrina vor ieşi din restaurant. Această persoană va plasa şi drogurile.

— Uliul nu va risca atât de mult încât să facă el

însuşi această operaţiune, obiectă Lisa.

— Aşa e, dar va fi pe undeva prin preajmă, în cine ştie ce maşină luxoasă. Va dori să se asigure că Sabrina şi Crispin au fost prinşi şi că vor petrece ani buni într-o închisoare spaniolă. După aceea, se va duce să-l întâlnească pe Ahmad, va lua de la el casetele şi va pleca liniştit acasă. Trebuie să-l prindem pe Uliu în flagrant şi, mai ales, să nu-l lăsăm să plece.

Gary îşi consultă ceasul.

— Totul e pregătit, spuse el pe un ton liniştit, ţinându-şi mâna pe cheia de contact. Peste două minute, cei doi vor ieşi din restaurant şi se vor urca în maşină. Totul e în regulă, Lisa?

— Da. Tot ce sper e ca Sabrina şi Crispin să nu se trădeze în vreun fel. Orice se poate întâmpla. Pot deveni nervoşi, iar atunci totul se duce pe apa sâmbetei. Sau bărbatul care intră în contact cu ei se poate speria şi face un gest nesăbuit. Sigur are o armă asupra lui.

— Gata, Lisa! A sosit momentul.

Îşi îndreptară privirile spre ieşirea din restaurant. Sabrina şi Crispin îşi făcură apariţia. Se îndreptară, braţ la braţ, spre Land Rover. Nu arătau că le-ar fi teamă. Păreau doi tineri foarte îndrăgostiţi, iar oamenii întorceau capul pentru a-i privi.

Stătură şi aşteptară, vorbind cu însufleţire. Îşi jucau cu uşurinţă rolul a doi tineri nepăsători la ce se întâmplă în jurul lor.

Problema era că nimic nu se întâmpla.

Stătură aşa, în aşteptare, vreo zece minute.

Unde era persoana de contact? Lisei îi venea să strige că nu merge. Operaţiunea părea a fi un eşec. Dar se stăpâni.

Apoi, dintr-odată, zări un bărbat mic de statură, fără nimic pe cap, dar îmbrăcat cu un costum.

Traversă strada plină de lume, de parcă venise să dea o tură. Părea că nici nu vede Land Roverul. Lisa se gândi că va merge mai departe, dar se aruncă în maşină cu o mişcare bruscă. îi întinse imediat lui Crispin nişte acte. Lisa nu-şi dădu seama dacă strecurase nişte droguri în maşină în această scurtă perioadă de timp.

— Ai observat că nu şi-a scos mâna stângă din buzunar? întrebă Gary.

— Da, aşa e. Asta înseamnă că, în timp ce-i întindea actele lui Crispin cu mâna dreaptă, cu cea stângă scoate uşor nişte pliculeţe cu droguri pe care le strecoară în rucsac.

— Să pornim, atunci!

Totul se petrecu atât de repede, încât Lisa aproape că nu-şi dădu seama. Bărbatul mic de statură se dădu jos din maşină şi porni pe stradă. O maşină apăru parcă din pământ, însă bărbatul nu apucă să urce în ea, pentru că Gary se puse de-a curmezişul drumului. Şoferul celeilalte maşini încercă să-l ocolească, dar nu putu. Gary blocase drumul. Bărbatul cel mic de statură încercă să se piardă în mulţime. Nu ajunse prea departe. Lisa le spuse celor de la poliţia spaniolă să-l încolţească. În încăierare, bărbatul îşi întoarse faţa spre locul în care Gary parcase maşina. Lisa îl privi cu multă atenţie pe bărbat. Faţa acestuia nu-i spunea prea multe pentru că avea nişte ochelari negri foarte mari, iar pe cap o bentiţă. Şi totuşi, ceva îi era familiar: felul de a păşi, de a merge.

Încercând să scape din strânsoare, îi căzură ochelarii pe jos, iar Lisa îşi dădu seama cine e.

Bărbatul care venise până aici pentru a se asigura că planul e dus până la capăt, iar reţeaua lui de droguri nu va fi descoperită, cel care nu avea niciun scrupul în a distruge viaţa a doi copii

nevinovaţi era cel cu care discutase într-o barcă, pe Marea Nordului.

Era Peter Joring.

Vara veni devreme în acel an peste acel oraş din Connecticut. Lisa era bucuroasă că ajunsese, în sfârşit, acasă. Avea o seninătate pe care i-o dădea timpul petrecut departe de meseria riscantă pe care o avea.

Îi era, evident, dor de partenerul ei, Jake Jefferson, dar acesta era pe cale de însănătoşire şi urma să se întoarcă acasă în toamnă.

În ziua aceea, cerul era senin, iar copacii şi vegetaţia erau înfloriţi. îi plăcea să stea la soare alături de Gary.

— Ai chef să stai puţin de vorbă, iubire?

— Doar puţin.

— Nu pot să mi-l scot din minte pe Peter Joring.

— De ce? Doar s-a terminat totul. Relaxează-te, uită povestea asta şi bucură-te de această zi.

— Un asemenea caz internaţional nu are cum să nu te pună pe gânduri. E imposibil să ţi-l scoţi din minte atât de uşor. Poate şi pentru că implică oameni importanţi. Sunt de-a dreptul uimită.

— De ce anume?

— De ce a făcut Joring.

— Avea nevoie de bani.

— Cred că glumeşti. Era un bărbat care avea totul.

— Da, aşa e, dar asta numai la început. Pe măsură ce înainta în vârstă, în domeniul profesional bătea pasul pe loc. Nu i se mai ofereau roluri de bărbaţi chipeşi. Nu se vedea jucând personaje între două vârste pe ecran, ci numai pe scenă. Nu mai putea cere să fie plătit cu sume mari. Trăise până atunci pe picior mare, iar acum nu mai putea. După

cum ţi-am spus, avea nevoie de bani.

— Crezi că aşa au stat lucrurile cu Joring?

— Fii sigură că aşa au stat. Acum, putem să uităm de toată povestea asta şi să ne ţinem de mâini pentru restul zilei?

— Mă tot gândesc la cei doi îndrăgostiţi.

— Sabrina şi Crispin?

— Da. Când i-am văzut atunci în munţi, în baraca aceea mi s-a părut că se simt foarte singuri. După felul în care merge azi lumea, oamenilor le e frică să fie fericiţi.

— În afara acelui băiat din apă.

Îl priviră amândoi pe băiatul cu ten măsliniu, dar cu o faţă care radia de fericire, înotând şi strigându-i.

— Ia uitaţi-vă ce plonjon pot să fac! strigă el.

— Bine, du-te! zise Gary.

— Se simte ca peştele în apă, spuse Lisa. Mă bucur că l-am luat pe Ibrahim cu noi.

— Aşa era normal.

— E singura persoană pe care o cunosc în stare să găsească până şi în încercările dure ceva care să-l facă să se simtă fie şi pentru câteva clipe fericit.

— Dacă nu-l va forţa cineva să gândească asemenea majorităţii oamenilor, nu se va schimba.

— Vrei să insinuezi că i-aş putea face aşa ceva lui Ibrahim?

— Nu, dar aş vrea să-ţi fac o sugestie. Nu-i planifica viitorul. Lasă-l să aleagă. Dă-i această libertate şi poate va reuşi să schimbe ceva în lumea aceasta nebună în care trăim.

— În caz că nu ţi-a spus, a făcut deja o alegere.

— Care anume?

— S-a decis să devină pompier.

— Cred că glumeşti.

— Deloc. În clipa de faţă, e de-a dreptul fascinat

de maşinile de pompieri. Îşi doreşte cu ardoare să poată conduce una dintre ele. I-am spus că după legile noastre trebuie să meargă la şcoală până la o anumită vârstă.

— Sunt convins că a avut o replică şi pentru asta.

— Bineînţeles. A întrebat ce l-ar putea învăţa şcolile de la noi pe care să nu-l ştie deja din Mellah şi Djemaa el îna.

— Ibrahim a pus punctul pe i. E o figură, băiatul ăsta!

— Mă bucur că tatăl tău s-a oferit să-l ţină la el până va începe şcoala, pentru că singură nu m-aş fi descurcat. Vă mulţumesc amândurora pentru ajutor.

Spunând acestea, îl trase pe Gary spre ea şi-l sărută cu pasiune.

— E mult mai bine decât să ne ţinem de mâini.

Poate că ar trebui să lăsăm asta tinerei generaţii. Şi, fiindcă tot veni vorba de tânăra generaţie, trebuie să-ţi spun că Sabrina şi Crispin s-au întors la New York. Mi-au telefonat aseară.

— Ce mai fac?

— Urmează să se căsătorească.

— Grozav! Poate că în sfârşit Sabrina se va regăsi. Am îndrăgit-o din prima clipă. Să fugă atâta timp de tatăl ei vitreg din cauza fricii pe care i-o inspira! Peter Joring s-a comportat foarte urât spunându-mi cât de apropiaţi erau, când de fapt ea făcea totul pentru a sta cât mai departe de el. Iar eu am fost suficient de proastă încât să-l cred.

— Nu te mai învinovăţi atâta. Recunoaşte că şi-a jucat rolul foarte bine.

— Cred că tu l-ai mirosit pe Peter Joring de la început.

— Un singur lucru mi s-a părut că scârţâie în povestea lui. Faptul că a susţinut că Sabrina îi spusese

că şi Jake Jefferson era în pericol. Era ceva cusut cu aţă albă. O tuşă teatrală inspirată de simţul lui pentru dramă. Ne spunea fel de fel de fleacuri, jucându-se cu noi prin vulnerabilitatea pe care şi-o acorda cu de la sine putere. Când Jake a fost atacat, a trebuit să-i luăm povestea de bună. A riscat, după care a lăsat totul în seama noastră.

— Până în ziua aceea, la Ceuta.

— Până în ziua aceea.

— Dar ştia că Sabrina se află în posesia casetelor. Era atât de disperat, încât a trimis un detectiv pe urmele ei. Nu a îndrăznit să se folosească de oamenii lui, aşa încât mi s-a adresat mie şi lui Jake. Dar cum a aflat că acele casete se aflau la Sabrina?

— A aflat de la omul lui de încredere, mâna lui dreaptă. O adevărată armată de oameni era pe urmele Sabrinei.

— Cine a înregistrat aceste casete?

— Un corsican care s-a simţit păcălit de cei din organizaţie.

Le-a făcut, dar trebuia să le dea înainte de a fi dat în vileag de cei din propria frăţie. I-a spus unuia dintre colegii mei că dacă ar fi să dea aceste casete cuiva, le-ar da unei fete pe nume Sabrina. Când a găsit-o şi i le-a înmânat, i-a spus să nu le dea decât unui agent american. Corsicanul ştia că Joring era „Uliul”, iar Sabrina era fiica lui vitregă. Credea că Sabrina e la curent cu ceea ce făcea tatăl ei vitreg. Numai că ea habar n-avea. Voia pur şi simplu să stea cât mai departe de el, pentru că nu-l plăcea şi pentru că nu se înţeleseseră niciodată.

— Cred că ziua aceea, în Ceuta, a fost traumatizantă pentru ea.

— În mod sigur.

— Gary, fii sincer! L-ai suspectat vreo clipă pe

Peter Joring?

— Nu la început.

— Atunci, când?

— Când s-a întâlnit cu Seddrate, înainte de revărsatul zorilor, acasă la Ahmad.

— Deci, ştiai de acea întâlnire!

— Doar n-ai crezut că eşti singura care nu doarme.

— Gary, eşti un nesuferit. Te comporţi la fel ca Jake în privinţa ascunderii anumitor lucruri.

— Lisa, hai să ne căsătorim şi să terminăm cu această competiţie profesională dintre noi.

Ea se îndepărtă puţin de el, pentru că era supărată. Nu pentru că Gary se dovedise superior în a rezolva cazul, deoarece la aşa ceva se aştepta din partea unui profesionist ca el. Ci pentru că era dominator şi părintesc faţă de ea, exact cum era şi Jake. Nu voia să vadă aşa ceva la omul pe care-l iubea.

— Ştii, spuse ea, m-am îndrăgostit de ţine de la bun început şi nu pot să mi te scot din minte. Iar asta mă îngrijorează.

— De ce?

— Pentru că în tine sunt doi bărbaţi: unul dur şi altul cu inimă.

— Deci, îţi e teamă.

— Da, îmi e teamă, dar nu de tine, ci de mine. Toată viaţa am trăit ca Sabrina. De aceea m-am implicat atâta în cazul ăsta, în ciuda tuturor riscurilor. Sabrina trăia cu un ţipăt înăuntrul ei. Cunosc foarte bine sentimentul ăsta. Arăţi că eşti curajos, dar de fapt eşti îngrozit.

— Dacă nu ştiai, aceasta e definiţia curajului: să fii speriat de moarte, dar să mergi înainte.

— Ai avut dreptate, Gary, când ai spus că n-am mai fost îndrăgostită cu adevărat niciodată. N-am

fugit ca Sabrina de oameni, ci de angajare. De implicare. Acum, am întâlnit pe cineva de care nu mai pot fugi. Oriunde m-aş duce, n-aş vedea decât faţa ta, ţi-aş auzi vocea şi ţi-aş simţi braţele în jurul meu.

— Căsătoreşte-te cu mine, Lisa, spuse el prinzându-i mâna. Am să-l ţin în frâu pe bărbatul care vrea să salveze lumea. Îţi promit.

Lisa îl privi ceva vreme cu acei ochi ai unei femei îndrăgostite, dar căreia îi e greu să dea un răspuns clar.

— Gary Mitchell, în caz că n-ai observat, nu suntem singuri. Un băiat înfometat, plin de apă şi amuzat, ne priveşte.

Gary nu răspunse, ci o sărută cu pasiune.

Sfârşit